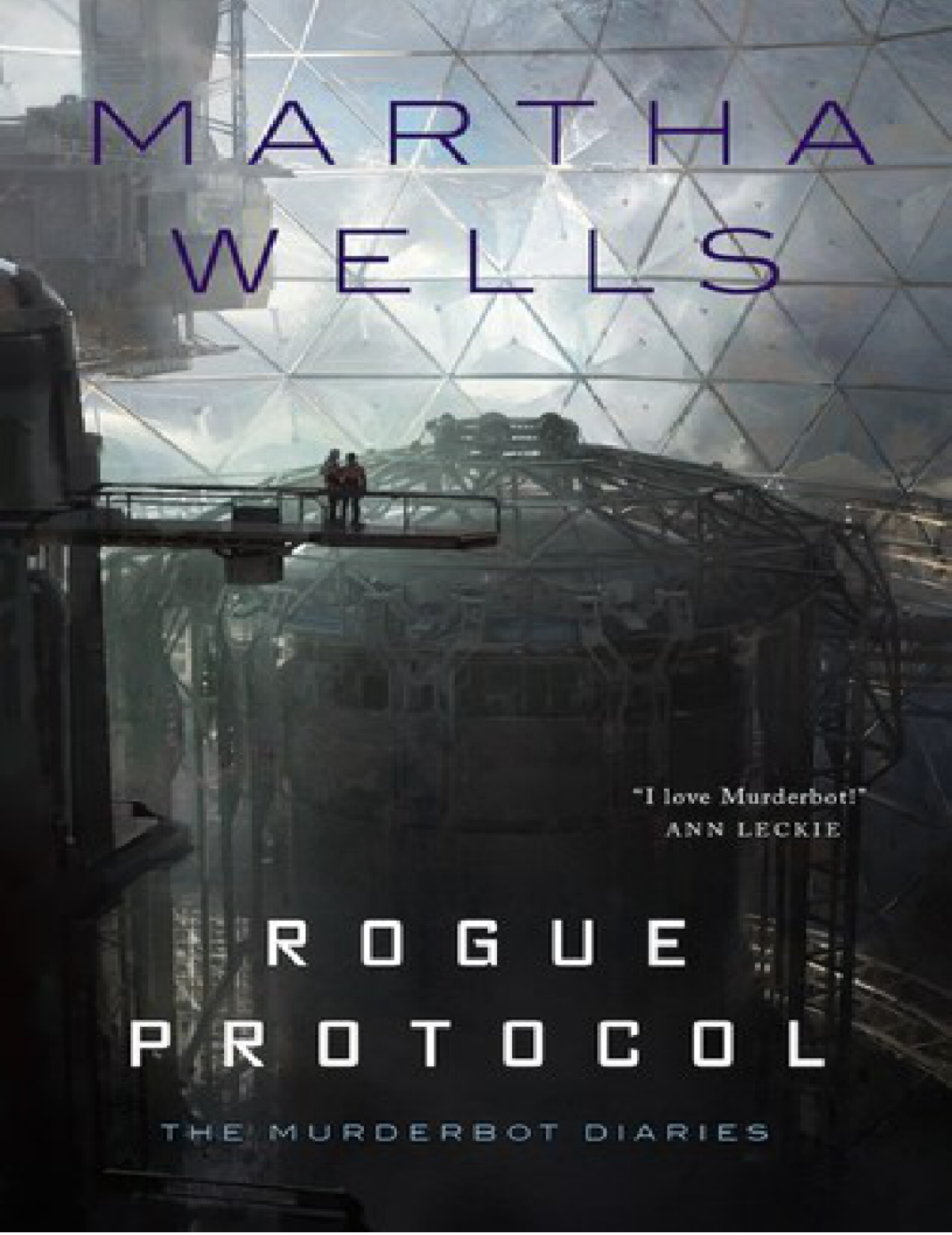
MARTHA
WELLS
"I love Murderbot!"
ANN LECKIE
ROGUE
PROTOCOL
THE MURDERBOT DIARIES

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Третя книга серії Murderbot Diaries (Щоденники робота-кіллера). Людина-робот вирішує повернутись на Мілу, щоб знайти там докази незаконної діяльності компанії GrayCris

- Марта Велс
  - Розділ перший
  - Розділ другий
  - Розділ третій
  - Розділ четвертий
  - Розділ п'ятий
  - Розділ шостий

Марта Велс
Правила для вигнанців

Розділ перший

Мені помірно щастило з транспортом, керованим ботами.

Перший дозволив мені сховатися в обмін на мою колекцію медіафайлів, без явних мотивів, і був настільки зосереджений на своїх функціях, що спілкування між нами було навряд чи довшим, ніж у вас з ботом-перевізником. Протягом усієї подорожі я був наодинці зі своїм сховищем медіа, саме так, як мені подобається. Це навело мене на думку, що на всіх транспортниках боти будуть такими ж.

Потім з'явився дослідницький транспорт "мудак", офіційне позначення "АРТ" - дослідне судно для глибокого космосу. У різні моменти наших стосунків АРТ погрожував як убити мене, так і дивився зі мною мої улюблені шоу, дав мені зміну конфігурації тіла, надав чудову тактичну підтримку, змусив мене прикидатися людиною-консультантом з питань безпеки, врятував життя моїй клієнтці, і прибрав за мною, коли мені довелося вбити деяких людей. (Вони були поганими людьми.) Я дуже сумував за АРТ'ом.

Потім був цей транспорт.

Він також керувався ботами, без людського екіпажу, але перевозив пасажирів, переважно від мінімально до помірно кваліфікованих технічних працівників, людей та збільшених людей (імпів), які подорожували через транзитні станції згідно з тимчасовими контрактами на роботу. Для мене це була не ідеальна ситуація, але це був єдиний транспорт, який прямував у потрібному мені напрямку.

Подібно до бот-транспорту, який не був АРТом, він спілкувався зображеннями і дозволив мені бути на борту в обмін на копію з моїх носіїв наявної медіаінформації. Оскільки маніфест знаходився у стрічці транспорту і був доступний для інших пасажирів, я попросив його записати мене на час подорожі на випадок, якщо хтось перевірить. У формі пасажира було поле для заняття, і в момент слабкості я сказав йому, що я консультант з питань безпеки.

Транспорт вирішив, що це означає, що він може використовувати мене як бортову охорону, і почав попереджати мене про проблеми серед пасажирів. Я був ідіотом і почав відповідати. Ні, я теж не знаю чому. Можливо тому, що це те, для чого я створений, або це могло бути записано в ДНК, яка контролює мої органічні частини. (Повинен бути код помилки, який означає "я отримав ваш запит, але вирішив ігнорувати вас").

Спочатку все було досить легко. ("Якщо ти знову потурбуєш її, я зламаю кожну окрему кістку в твоїх руках. Це займе близько

години".) Потім все ускладнилося, оскільки навіть пасажири, які подобалися один одному, почали вступати в бійки. Я витратив багато часу (дорогоцінного часу, коли міг би переглядати/читати збережені розважальні медіа зі ЗМІ), арбітруючи аргументи, на які мені було наплювати.

Але нарешті настав останній цикл подорожі, всім нам якось вдалося вижити, і я вирушив у відсік, щоб припинити чергову бійку між людьми-ідіотами.

У транспорту не було безпілотників, але був обмежений діапазон камер безпеки, тому я знав позиції всіх у зоні камбузу/бардаку, перш ніж двері відчинилися. Я швидким кроком пройшов кімнату, крізь лабіринт викрикучих щось людей і перекинуті столи та стільці, і ступив між двома учасниками бойових дій. Один тримав посуд з їжею як зброю, натомість у мене був один обережний поворот, який не відривав пальців.

Ви могли б подумати, що особа, яку вони знали як консультанта з безпеки і яка врізалася між ними і тепер роззброювала одного з них, змусить усіх зупинитися і переоцінити свої пріоритети в цій ситуації, але ви помиляєтеся. Вони відступили, все ще вигукуючи нецензурну лексику один на одного. Інші в залі перейшли від нецензурної лексики, якою осипали учасників бойових дій, на крики до мене, намагаючись розповісти мені різні версії того, що сталося. Я крикнув: "Замовкніть!"

(Хорошим моментом при видаванні себе за консультанта з питань безпеки замість конструкта-SecUnit'а є те, що ви можете наказати людям замовкнути.)

Всі замовкли.

Потім, все ще важко дихаючи, Айрес сказав: "Консультант Рін, я чув, що ти сказав, що не хочеш повертатися сюди…"

Інший, Елбік, драматично вказував рукою. "Консультант Рін, він сказав, що збирається…"

У маніфесті транспорту моє ім'я було Рін, хоча у RaviHyral я використовував ім'я Еден. Я був абсолютно впевнений, що охорона транзитної станції RaviHyral не має підстав пов'язувати цю ідентичність з будь-якою раптовою смертю, яка сталася на приватному шатлі, і навіть якби вона це зробила, то не буде переслідувати нікого поза межами своєї юрисдикції, якщо не буде укладений контракт. Але мені здавалося, що краще буде змінити ім'я.

Усі інші, почавши виходити з-за столів і поспіхом розбираючи барикади з крісел, намагалися перекричати один одного, і метушні та голосів стало більше. Це було типово. (Якби не шоу, які я завантажую з розважальної стрічки, я б подумав, що

більшість людей думає, що спілкуватися, - це показувати на когось пальцем і кричати.)

Об'єктивні двадцять шість циклів подорожі суб'єктивно здавалися мені, принаймні, двісті тридцятьма. Я намагався відволікати їх. Я скопіював усі свої візуальні носії інформації в систему, доступну для пасажирів транспорту, щоб їх можна було відтворювати на їхніх дисплеях, що принаймні зводило плач до мінімуму (для дітей та дорослих). І звичайно, бойові дії різко зменшилися після того, як я вперше притиснув когось однією рукою до стіни і встановив чіткий набір правил. (Правило номер один: не торкатись консультанта з питань безпеки Ріна.) Але навіть це зазвичай залишало мене безпорадно вислуховувати їхні проблеми та скарги один на одного, проти різних корпорацій, які викупили їхні контракти(так, розкажіть мені про це), і взагалі проти їхнього існування. Так, слухати це було болісно.

Сьогодні я сказав: "Мені байдуже".

Всі знову замовкли.

Я продовжив: "У вас залишається максимум шість годин до того, як цей транспорт прибуде до пункту призначення. Після цього ви можете робити один з одним все, що забажаєте".

Це не спрацювало, вони все одно повинні були розповісти мені, що стало причиною останньої бійки. (Я не пам'ятаю, що це було, бо видалив з пам'яті, як тільки вийшов з кімнати.)

Усі вони були дратівливими та глибоко неадекватними людьми, але я не хотів їх вбивати. Ну добре, може трішки.

Завдання SecUnit'a - захищати своїх клієнтів від усього, що хоче їх вбити чи завдати їм болю, і обережно перешкоджати їм вбивати, калічити, тощо, один одного. Причина, чому вони намагалися покалічити чи вбити інших або себе, не була проблемою SecUnit'a, це мав вирішувати наглядач серед людей. (Або навмисне ігнорувати, поки весь політ не перетвориться на гігантську бойню, а ваш SecUnit помолиться за солодке полегшення після масивної випадкової вибухової декомпресії - не те, що я говорю це з свого досвіду чи щось таке.)

Але тут, на цьому транспорті, не було наглядача, а був тільки я. І я знав, куди вони летять, вони теж знали, куди летять, навіть якщо вдавали, що весь їхній гнів і розчарування викликані тим, що Вініго або Єва взяли додатковий синтезований фрукт. Тож я більше їх слухав і вдавав, що розпочинаю серйозне розслідування таких інцидентів (для прикладу, коли хтось залишив обгортку від крекерів у раковині вбиральні).

Вони прямували до місця своєї роботи як у якийсь казковий світ. Айрес сказав мені, що всі вони підписали договір на двадцятирічну безвідмовну роботу з великою виплатою в кінці.

Він усвідомлював, що це жахлива угода, але це було краще, ніж інші варіанти. Трудовий договір включав житло, але стягував відсоток за все інше - за спожиту їжу, використану енергію та будь-яку медичну допомогу, включаючи профілактичну.

(Я знаю. Ратті казав, що таке використання конструктів - це рабство, але, принаймні, мені не доводилося платити компанії за ремонт, технічне обслуговування, боєприпаси та обладунки. Звісно, мене ніхто не питав, чи хочу я бути SecUnit'ом, але це зовсім інша метафора.)

(Примітка для себе: пошукати визначення метафори.)

Я запитав Айреса, як вимірюються двадцять років - за планетарним календарем чи за власним календарем корпорації, що підтримувала планету, або за рекомендованим стандартом корпорації Rim? Він не знав і не розумів, чому це має значення.

Так, саме тому я намагався не прив'язуватися до жодного з них.

Я б ніколи не вибрав цей транспорт, якби у мене був вибір, але це був єдиний транспорт, який прямував до потрібної мені транзитної станції, яка мала зв'язок з моїм наступним пунктом призначення. Я намагався потрапити до місця під назвою Міла, за межами Корпусу корпорації.

Я прийняв таке рішення після того, як покинув RaviHyral. Спочатку мені потрібно було рухатися швидко і максимально збільшити відстань між собою та транзитною станцією. (Див. вище, вбиті люди.) Я сів на перший дружній вантажний транспорт і після семициклової поїздки висадився на переповненому транзитному вузлі, що було і добре, тому що у натовпі можна легко загубитися, і погано, тому що люди і імпи були всюди, вони оточували мене, дивились на мене, що було пеклом. (Після зустрічі з Айресом та іншими, очевидно, що моє визначення пекла змінилося.)

Крім того, я сумував за АРТом і навіть скучав за Тапан, Маро та Рамі. Якщо вам доведеться піклуватися про людей, краще піклуватися про маленьких і м'яких, які вам приємні і які вважають вас чудовим, тому що ви постійно запобігаєте їх вбивству. (Я їм подобався лише тому, що вони думали, що я збільшена людина, але не можна мати всього.)

Після RaviHyral я вирішив припинити блукати і вийти з території Компанії, і мені довелося запланувати свій маршрут. Розклади та канали, які були мені потрібні, були відсутні у транспорті, але тепер, коли ми зійшли, я був завалений інформацією, тому мені довелося витратити деякий час, щоб знайти потрібну. Крім того, хоч я пробув у центрі лише двадцять дві хвилини, мені вже вкрай був потрібен спокійний куточок і

відпочинок. Тож я пішов у автоматичний перехідний центр обслуговування та використав частину коштів з нової валютної картки для оплати приватного контейнера для відпочинку. Він був достатньо великим, щоб лягти з рюкзаком, і нагадав мені про транспортну коробку, щоб розпливчасто втішити. Я витратив багато часу на самоті у транспортних ящиках, коли мене відправляли вантажем після укладення контракту. Я думаю, що людина мусить бути дуже втомленою, щоб відпочивати у ньому і не кричати.

Після того, як я влаштувався, я перевірив канали станцій щодо нещодавніх новин про DeltFall та GrayCris. Я потрапив у сюжет майже відразу. Тривали судові процеси, оцінювали депозити, тощо. Схоже, що після мого відходу з RaviHyral не було особливих змін, що мене розчарувало. Той настирливий SecUnit, про якого ніхто не хотів говорити, досі залишався невідомим, тож важко було сказати, що думали журналісти, чи шукав мене хтось, чи ні. Вони, здається, не хотіли спекуляцій щодо того, що я блукав сам. Потім я натрапив на інтерв'ю з доктором Менсою, яке було опубліковане шість циклів тому.

Несподівано приємно було знову її побачити. Я збільшив зображення для кращого огляду і вирішив, що вона виглядає втомленою. Я не міг сказати, де вона, з відеодовідки, і при швидкому скануванні вмісту інтерв'ю не згадувалося про місце. Я сподівався, що вона повернулася на Preservation; якби вона все ще була у порту FreeCommerce, я сподівався, що вони взяли пристойну охорону. Але знаючи, як вона ставиться до SecUnits (вся річ у виразі "це рабство"), я сумнівався, що вона була там. Навіть без системи MedSystem у моєму кормі я міг сказати, що були зміни на шкірі навколо очей, що свідчило про відсутність сну, що межувало з хронічним недосипанням.

Я відчував себе трохи винним, майже. Щось було не так, і я сподівався, що не через мене. У тому, що я утік, не було її вини, і я сподівався, що вони не намагаються притягнути її до відповідальності за те, що вона відпустила шахрайського SecUnit'a з записами про масові вбивства в минулому між нічого не підозрюючого населення. Правда у неї не було такого наміру. Вона мала намір відправити мене до себе додому на Preservation, де вона… ну не знаю, цивілізовувала би мене, виховувала чи щось подібне. Щось я розплився в подробицях. Єдине, що я знав точно, це те, що на Preservation SeCUnits не потрібні, а їхня ідея вважати SecUnit'a вільним агентом означала, що у мене буде "опікун" з людей. (В інших місцях вони просто називають це "власник".)

Я ще раз переглянув вміст. Розслідування GrayCris, яке проводилося інформаційними агентствами, виявило інші

випадки, які свідчили про те, що напад на DeltFall був для них швидше звичним бізнесом, ніж відхиленням. (Моє здивоване обличчя.) GrayCris тривалий час збирала скарги щодо попередніх контрактів та угод про ексклюзивне право на користування планетами на різних сайтах, включаючи потенційний проект щодо тераформування від корпорації Rim, від якого та незабаром відмовилася, хоча ніхто не знав чому. Спроба контролювати планету або її частину і не дозволяти проводити оцінювання була великою справою, і я був здивований, що їм це не ставили у вину. Гаразд, ні, я не здивувався.

Журналіст запитав доктора Менсу про останнє, і вона сказала: "Після того, що я побачила у GreyCris, я маю намір закликати Раду з питань охорони природи приєднатися до офіційного запиту для розслідування ситуації на Мілі. Невдала спроба тераформування - це трагічна втрата ресурсів і природної поверхні планети, але GrayCris відмовилася пояснити свої дії".

Журналіст відзначив ці слова у заяві Менси з деяким коментарем про невелику компанію за межами корпорації Rim, яка нещодавно подала заяву про заволодіння занедбаним проектом тераформування GrayCris. Вони щойно привезли туди автоматизовану систему для запобігання виходу з ладу занедбаної платформи для тераформування у атмосфері, і мали незабаром розпочати оцінювання планети. Тоді коментар став дуже драматичним - цікаво, що знайде оціночна група.

Я лежав, гортаючи канали та розклади, і вирішив, що знаю, що вона там знайде.

Причина, через яку я блукав на волі, а доктор Менса була у новинах, полягала в тому, що GrayCris була готова убити цілу купу безпорадних дослідників-людей для ексклюзивного доступу до залишків інопланетян, мінеральних і, можливо, біологічних залишків чужої інопланетної цивілізації, що залишилася в грунті нашої досліджуваної території. Тепер я дізнався про це набагато більше, вислухавши Тапан та інших, які розповідали про свій проект по ідентифікації дивної синтетики, а також тому що я завантажив книгу про це і прочитав її між епізодами моїх шоу. Було багато угод між політичними та юридичними особами, що знаходилися всередині та поза межами корпорації, які мали справу з залишками інших цивілізацій. В принципі, ви не повинні були торкатися до них без великої кількості спеціальних сертифікатів, а може, навіть і тоді.

Коли я був у FreeCommerce, припускалося, що GrayCris хотіла безперешкодного доступу до цих залишків. Імовірно, GrayCris планувала створити прикриття з гірничодобувної операції або будівництва колонії чи якогось іншого масштабного проекту, поки

вони будуть розкопувати та вивчати залишки.

Можливо, установка тераформування в атмосфері Міли теж була лише прикриттям для видобутку чи відновлення чужорідних залишків чи дивної синтетики, або і того й іншого. GrayCris завершила оцінювання і вдала, що відмовляється від тераформування, яке ніколи насправді не виконувалося. Коли б установку занедбали, вона врешті-решт упала би, забравши з собою всі докази.

Якби доктор Менса мала докази цього, розслідування проти GrayCris стало б набагато цікавішим. Можливо, настільки цікавим, що журналісти забули би про бездомного SecUnit'a. І тоді доктор Менса не сидітиме на FreeCommerce, а зможе повернутися на Preservation, де їй буде безпечно, і я зможу перестати турбуватися про неї.

Отримати докази не складе труднощів, подумав я. Люди завжди думають, що вони прикрили свої сліди і видалили свої дані, але вони дуже помиляються. Тож… можливо, мені слід це зробити. Я міг поїхати на Мілу, зібрати потрібні дані та надіслати їх доктору Менсі у порт FreeCommerce, або до її дому на Preservation.

Я знову перейшов до огляду розкладів та змінив свої запити, щоб пошукати транспорт до Мілу, але в загальнодоступному розкладі до цієї станції транспорту не було. Я розширив свій пошук, перевіривши інші підключені станції громадського транспорту. Все, що я зміг знайти, - це старі рекомендації щодо транспортування, позначені датою сорок циклів тому, коли у новинах заявили, що об’єкт тераформування оголошено неактивним після того, як місцева транзитна станція зареєструвала тривалий період бездіяльності. Там же повідомлялося, що вантажні маршрути до Міли припинені, за винятком маршруту, що прямував зі станції HaveRatton, що була на краю Корпусу корпорації. Я не міг отримати будь-якої оновленої інформації про транспорт, що прямує до Міли з HaveRatton, окрім деяких розпливчастих повідомлень про те, що кілька рейсів все ж відбулося.

Можливо я не зможу дістатися до Міли без власного корабля, з чим були проблеми. У мене був навчальний модуль для хопперів та інших планетних літаків, але не човників, транспортників чи чого-небудь подібного. Мені б довелося викрасти корабель і пілот-бота, а це було надто складно навіть для мене.

Але HaveRatton була основним центром транспортів, що прямували за межі корпорації, і я міг вибрати звідти сотні напрямків. Тож навіть якщо план з Мілою провалиться, це не буде

даремна поїздка.

Наступний транспорт, який прямував безпосередньо до HaveRatton, був позначений як вантажно-пасажирський, і саме так я опинився в одній компанії з Айресом та його групою підрядних ідіотів.

***

Після того, як я зупинив останню бійку і безлад і вирішив покінчити з нетривалою кар'єрою радника з безпеки для цих зневірених людей, я пішов сховатися у своїй просторій каюті. Коли ми пройшли крізь червоточину і почали наближатися до HaveRatton, відкрився канал зв'язку зі станцією.

Мені потрібно було отримати розклади якомога швидше, і я також з нетерпінням чекав можливості завантажити нові медіа. Останнє нове шоу, яке я дивився, почалося добре, але зрештою стало дратувати. Мова йшла про попереднє тераформне оцінювання (на планеті з абсолютно непридатним профілем для тераформування, але мене це не турбувало), яке переросло в битву за виживання проти ворожої фауни та рейдерів-мутантів. Але люди-режисери були надто безпорадні, щоб зробити його цікавим, і зрештою всі загинули. Я вже на початку шоу міг сказати, що все рухалося до гнітючого кінця, і я просто не був у настрої. Це дратувало особливо, тому що я бачив, як додавання героя-SecUnit'а і, можливо, деяких інопланетян могло перетворити серіал на чудову пригодницьку історію.

І жодним чином їхня облігаційна компанія не могла гарантувати оцінювання без певної професійної служби безпеки. Це було нереально. Герої-SecUnit'и також були нереальними, але, як я казав АРТу, нереальне може здаватися як правдивим, так і неправдивим.

Я перестав дивитися серіал, коли мутанти потягли біолога групи, щоб його з'їсти. Серйозно, саме таким ситуаціям я покликаний запобігати.

Думки про ймовірну долю пасажирів цього транспорту теж псували мені настрій. Я не хотів бачити безпорадних людей. Я б краще дивився, як розумні істоти рятують один одного.

Я перебрав індекси доступної інформації, потім розпочав нові завантаження та запитав розклади та транспортний посібник, як дістатися до Міли.

Нічого в цьому циклі, нічого у наступному. Навіть коли я розширив пошук до тридцяти циклів від початкового. Ну, можливо, це справді була проблема.

Я багато думав про свій план між приступами сварок пасажирів, і тепер ненавидів необхідність відмовитися від нього; я дуже хотів завдати шкоди GrayCris, і якщо я не бажав робити

цього за допомогою вибухових снарядів, це був наступний найкращий спосіб. Можливо, графіки не оновлювалися; люди з біса ненадійні, коли справа доходить до вчасного ведення даних. Коли ми почали гальмування для остаточного підходу та стикування, я пошукав загальнодоступний каталог станції, і так, Міла була у списку. Як завжди, транзитну станцію експлуатувала незалежна компанія, тому її було внесено до списку діючих навіть після того, як об'єкт був залишений. Для профілактики до станції час від часу відправляли чергову групу людей числом не більше сотні.

Чергування було добре, оскільки це означало, що постійних мешканців там немає; люди постійно приходили і йшли. Але менше сотні було погано. Навіть якби я міг туди потрапити, не маючи законних причин бути там, я мав би ховатися, щоб мене ніхто не побачив.

APT змінив мою конфігурацію, тому просте сканування не сприймало мене як SecUnit'a, і я написав собі деякий код, щоб переконатися, що я поводжусь більше як людина або людина-імп. (Здебільшого рандомізуючи мої рухи та дихання.) Але мені доводилося уникати інших SecUnits, і найкраще було уникати людей (наприклад, з персоналу центру відновлення), які бачили SecUnits без броні. GrayCris уклала контракт на SecUnits з корпорацією Rim, і вони, можливо, використовували їх на станції Міла. GrayCris повинна була вилучити будь-які офіси з транзитної станції, коли згортала проект, але люди, які чергували там, могли мати своїх SecUnits. Це був розрахований ризик, і це означало, що я міг перебувати на станції у такій ролі, хоча й знав, що це було як вистрелити собі у колінний суглоб.

Я міг відмовитися від цієї ідеї. Виїжджали транспортні засоби до пунктів призначення далеко від корпоративної території, де про мене ніхто не знав. Але я втомився видавати себе за людину. Мені була потрібна перерва.

Я переглянув розклад для приватних рейсів і не побачив жодного польоту до Міли. Але був запланований виїзд кількох кораблів у наступному циклі або близько того без зазначеного пункту призначення. Одним з них був транспортник, керований ботом, який був достатньо великим, щоб перевозити запаси і приблизно від ста до ста п'ятдесяти людей протягом ста циклів. Я перевірив його історію в базі даних і побачив, що він відлітав і повертався за деяким графіком. Це міг бути приватний підрядник, який постачав припаси на станцію Міли, не зазначений у розкладі, тому що вони не хотіли, щоб туди потрапляли випадкові люди, поки хтось не розбереться з проблемою тераформінгу.

Вантажне судно було фактично заплановане до відправлення ще вісімнадцять циклів тому, але затримувалося. Одночасно з моїм транспортом до HaveRatton прибувало шість транспортів різних розмірів та з різних місць відправлення. Судно з постачання могло чекати на когось, якби виконувало конкретне замовлення. Або просто бути на ремонті.

Щоб дізнатися більше, мені доведеться порозмовляти особисто.

Розділ другий

Щойно транспорт завершив протоколи стикування, я встав з крісла, взяв рюкзак (у мене було кілька речей, але переважно просто для того, щоб виглядати як мандрівник-людина), і спустився вниз по трапу техобслуговування до пасажирського шлюзу. Інші пасажири виходили через вантажний прохід прямо у транспортний модуль, який вантажопідйомник відбуксирує на судно, яке доставить їх до їхнього нового дому. Це було організовано нібито для їхньої зручності, але насправді підрядник не хотів, щоб вони проходили через станцію, де вони могли передумати і втекти.

Я не хотів прощатися з ними. Я не міг врятувати стільки людей від переїзду до того місця, куди вони бажали поїхати, і мені не хотілося це спостерігати.

Я попрощався з транспортом, який пропустив мене через люк, а потім видалив запис зі свого журналу. Я міг би сказати, що мені було сумно, але це була не та поїздка, яку мені хотілося би повторити.

Я вже напрактикувався зламувати різні хаби та засоби безпеки транспортних кілець, тому проходити повз сканери зброї варувало набагато менше нервів. SecUnits розроблені як мобільні компоненти SecSystems, які підходять до будь-якого типу SecSystem, тому що компанія хоче здавати нас в оренду якомога більшій кількості різних клієнтів, навіть таким, хто має власне обладнання. Хитрість злому - SecSystem змушують думати, що ви повинні бути у ній, - компанія ввічливо надає вам весь необхідний для цього код. Практика і жахлива необхідність зробили мене хорошим у зміні цього коду.

Я зупинився в торговому центрі, біля автоматизованого кіоску, де продавалися інтерфейси для людей, які не мали імплантів, портативні дисплеї та флешки пам'яті. Флешки були призначені для додаткового зберігання даних і кожна була розміром з кінчик пальця. Вони використовувалися людьми, яким доводилося налаштовувати нові системи або подорожувати до місць, де не було мережі, або які хотіли зберігати дані у місці, недоступному через корм. (Хоча SecSystems компанії мали способи для їх зчитування; клієнти іноді намагалися приховати власні дані про них.) Я купив набір флешок за допомогою моєї валютної картки. (Я бачив, що на ній залишалося ще багато грошей; Тапан та інші, мабуть, багато заплатили мені.)

Приватні доки ніколи не бувають такими зайнятими, як державні, лише кілька людей ходили туди-сюди, і багато ботів-

самоскидів переміщали вантажі. Я поглядав на безпілотники, коли переходив у зону для посадки, але там їх було лише двоє, і вони контролювати діяльність ботів-перевізників. Я знайшов транспортник з постачання і дав пінг, щоб перевірити, чи є хтось вдома. Пілот-бот пінгував назад.

Це був бот нижчого рівня, недостатньо функціональний, щоб нудьгувати під час перебування на док-станції або цікавитись перспективою чимось зайнятися. Як і інші транспортні боти, з якими я стикався (АРТ був винятком), він передавав зображення. Так, він транспортник постачання. Так, він збирався на Мілу, він літав до Міли за графіком у сорок сім циклів. Від транзитного контролю надійшло оновлення про те, що він має затримати свій виліт, але він очікував дозволу у наступні два цикли. Це було як розмовляти з записаною інформаційною рекламою для мандрівників.

Але я подумав, що цього разу мені пощастило.

Я змусив його думати, що у мене є дозвіл від портового управління, і попросив дозволити мені увійти, що було зроблено. Потім я обережно вирізав свій вхід з його пам'яті. Що стосується мене, то я завжди був на його борту. Я не любив робити такі зміни; мені подобалося вести переговори з пілот-ботами. Але цей був настільки обмеженим, що я боявся, що він не здатний укласти угоду і дотриматися її. Я не хотів ризикувати тим, щоб він доповів про моє місцезнаходження портовій адміністрації, не розуміючи, чому це погана ідея.

Я спустився коротким коридором в основний відсік і побачив прохід до вантажного відсіку та сховища для запасів. Відсік був маленьким, якраз достатнім для консолі, яка використовувалася для кріплення до неї двох вантажних модулів, і шаф для бортових припасів. Обидва модулі вже були прикріплені, тому якби корабель чекав на інший вантаж, їх довелося б від'єднати і витягнути. З конфігурацією зони для екіпажу це не повинно впливати на мене.

Я витратив деякий час на пошуки, головним чином тому, що був трохи роздратований, і все ще маючи запрограмовану звичку патрулювати. Корабельні ремонтні безпілотники слідували за мною, приваблені рухомим тілом там, де його не повинно бути, але без вказівок з корабля вони мене не турбували. Приватних кабінок не було, лише пара спальних місць, вбудованих біля перегородок при головній палубі поруч з пілотним комплексом, і були ще дві кабінки за вантажною станцією, поруч із аварійною системою MedSystem і крихітним туалетом. Мені це не було потрібно, і було полегшенням не прикидатися, що я користуюся ним досить часто, щоб виглядати людиною. Хоча я звик до того,

щоб мати доступ до людського душу. Порівняно з кімнатою, де було обладнання охорони компанії, житло було розкішним. Я вибрав одне з ліжок біля головної палуби і почав сортувати свої нові носії інформації.

(Гаразд, я повинен був усвідомити, що пачки постільної білизни та інші припаси в одній з шафок, ймовірно, були з певної причини.)

Спробувавши і відкинувши кілька нещодавно завантажених шоу, я розпочав перший епізод нового, який виглядав багатообіцяючим. Дія відбувалася в альт-світі з магією та неймовірною зброєю, що вміла розмовляти. (Неймовірною, тому що я був такою зброєю і знав, як люди до мене ставляться.)

Приблизно через двадцять годин я був глибоко в шоу і насолоджувався своєю вільною від людей відпусткою. На щастя, запрацювала система життєзабезпечення і я відчув, як тиск повітря збільшується. (Мені не потрібно багато повітря, і я завжди можу перейти в режим глибокої сплячки, якщо у мене закінчиться повітря, тому мінімальна атмосфера в автоматизованому транспорті мені підходить.)

Я призупинив перегляд і сів. Я запитав пілота-бота, чи хтось заходив на борт. Так, двоє пасажирів, і від служби контролю за транзитом надійшло повідомлення про те, що тепер йому дозволено подати сигнал про відправлення.

Ще один із тих моментів "Ну лайно".

Принаймні я вже обшукав корабель, тож мав у запасі пару ймовірних місць для схованки. Я скотився з ліжка, не забув схопити сумку, опустився вертикальним проходом до основного відсіку. Перетнув купе і спустився по проходу до вантажної зони. Я вибрав шафку, яка була найменш доступною, і переміщував її вміст навколо себе, поки не зміг втиснутись у задню частину, а пакети з запасами сховали мене з поля зору. Я поцікавився пілот-ботом і нагадав йому, що я повинен бути тут, і що немає потреби розказувати про мене нікому, включаючи пасажирів та адміністрацію порту. У ньому не було камер безпеки (транспорти, які не контролюються корпоративними політичними структурами, рідко мають їх), але у нього були безпілотники. З їхніми сканерами я мав хороший огляд усіх внутрішніх відділень, коли відфільтрував непотрібні дані про технічне обслуговування.

Через шістнадцять хвилин люк відкрився, і у відсік зайшли двоє пасажирів. Двоє людей-імпів, які несли дорожні рюкзаки, і дякуючи парі випадків з мого досвіду я відразу їх впізнав. Бойове спорядження, яке включало броню та зброю.

Ага. Боти були більш пристосованими до бойових дій, ніж люди, з тієї ж причини SecUnits були більш поширеними для

контрактів на охорону: якщо ми не виконуємо накази, нам ошпарює мізки. Але існували спільні корпоративні та інші юридичні договори щодо використання бойових ботів. (Хоча всі, здавалося, шукали і знаходили шляхи, як їх обійти. Це був досить поширений сюжет у деяких серіалах поза Корпорацією.)

Я прислухався до безпілотників і каналу корабля, але обидві людини розмовляли мало, просто складаючи своє спорядження з випадковими зауваженнями один до одного. З їх підписів у стрічці я взнав, що їх звали Вілкен та Герт. Було б занадто очікувати, що вони одразу поговорять про те, чому їдуть до Міли, але попереду було ще багато часу.

Значна частина моїх функцій SecUnit'а допомагала компанії записувати все, що робили мої клієнти, щоб компанія могла збирати дані та продавати все, що мало вартість. (Кажуть, хороша безпека має свою ціну, і компанія сприймає це буквально.) Більшість записів - це просто сміття, яке видаляється, але його спочатку аналізують і витягують ласі шматочки. Зазвичай це робиться разом з SecSystem, але я можу робити це сам, бо у мене все ще є потрібний для цього код. Програма займала місце в моєму сховищі, яке могло бути використане для медіа, але це було те, що я не міг замінити на льоту.

Поки обидві людини діставали з шафки, в якій мене не було, деякі пакети з запасами і влаштовувалися, я відкоригував код дронів, щоб дозволити їм вести запис. Зібравши достатньо даних, я міг би розпочати аналіз у фоновому режимі.

Коли транспортник від'єднався від замків і почав подорож до Міли, я вже знову дивився своє нове шоу.

***

До Міли знадобилося двадцять циклів за місцевим часом корабля.

Я не очікував, що це мене турбуватиме. Я перебував у транспортних ящиках і кабінках набагато довше, і багато таких поїздок були ще до того, як я зламав свій командний модуль і почав завантажувати медіа. Але я вже відвик подорожувати вантажем, навіть з новими шоу, серіалами та кількома сотнями книг, які потрібно було переглянути. Перехід на нерухомість мене не турбувала, і я провів три транспортні поїздки, включаючи поїздку з АРТом, переважно без руху. Я не був впевнений у великій різниці. Гаразд, можливо, я був упевнений: у всіх інших поїздках я мав можливість рухатися, коли захотів.

У будь-якому випадку я відчув полегшення, коли корабель повідомив, що наближається до Міли. Через дві хвилини я зрозумів, що приймаю станційну стрічку, але на ній нічого не було. Зазвичай там є інформація про рух та стикування,

потенційні небезпеки для навігації, новини, тощо, але тут нічого такого не було. Я звернувся до корабля, який повідомив, що на підході немає іншого транспорту, але це узгоджується з його попереднім досвідом стикування до цієї станції. (Якось я дивився серіал із зображенням станції з мертвими привидами, і це нормально, але краще переконатися.)

Тиша все-таки дивно нервувала. Станція була набагато меншою за RaviHyral і мала форму трикутника. Сканування показало два кораблі в доці і розкид човників, які займали частину її місткості.

Корабель зайшов у док-станцію, перш ніж я нарешті почув щось у каналі. Вітальне повідомлення прозвучало досить нормально, але індекс станції виглядав так, ніби в інформаційній системі стався збій. Давався перелік підприємств та послуг, але кожен запис був оновлений і супроводжувався закритим/неактивним доповненням. Тож місце не могло бути покинутим, але воно балансувало на межі статусу мертвого/неактивного.

Поки корабель підходив до станції для стикування, я перевірив результати свого аналізу. Вілкен і Герт були консультантами з питань безпеки, найнятими дослідницькою групою від компанії GoodNightLander Independent для встановлення фактичного стану справ. GI відмовилася закривати проект термоформування, ініційований GrayCris, і прислала масив тягачів, щоб захистити установку тераформування від падіння, щоб пізніше розпочати процес офіційного володіння нею. Завданням дослідницької групи було оглянути установку та скласти звіт про її стан.

Це був саме такий контракт, на який облігаційні компанії постачають SecUnits, такий контракт я укладав більше разів, ніж мав на своїй пам'яті. Але з розмов Вілкен та Герта за останні двадцять циклів стало зрозуміло, що у них немає ні облігаційної компанії, ні SecUnits. Я намагався не сприймати це особисто.

(Якби була залучена облігаційна безпекова компанія з участю SecUnits, мені довелося б припинити… що б я не робив. Зміна моєї конфігурації обдурила б побіжне сканування, але не інших SecUnits, і будь-хто з них, виявивши мене, негайно повідомив би свою SecSystem. Я сам, до пекла, повідомив би про свою присутність. SecUnits компанії, .лядь, небезпечні, повірте мені.)

Коли почалася процедура стикування, я вирішив, що її звуки приховають будь-який шум від моїх невеликих рухів. Я потягнув рюкзак навколо себе, відкрив шкіру на правій руці, там, де вона стикалася з краєм моєї енергетичної зброї, і всунув усі флешки пам'яті, які я купив, у вільний простір. Вони відчувалися як дивний і громіздкий наріст, але невдовзі я звикну до нього. Я

збирався залишити свій рюкзак тут, у шафці.

Ми зістикувалися, і Вілкен і Герт забрали свої рюкзаки та вийшли з шлюзового отвору на станцію. Розпакувавши себе з шафки, я використав публічний канал станції, щоб зламати її систему безпеки. Більшість камер були неактивними, і сканування проводилося виключно на предмет екологічної безпеки та виявлення пошкоджень. Вони були більше стурбовані тим, що їхнє обладнання виходить з ладу, ніж появою людей, які намагалися би щось викрасти чи саботувати їхні зусилля, але, можливо, це було тому, що людей було небагато.

Після того як я перепакував шафку і переконався, що у ній не залишилося жодних слідів моєї присутності, я оглянув місце перебування людей, щоб перевірити, чи не залишили вони щось після себе. Невдача. Я завагався, розглядаючи дрони корабля. Якщо тут мало камер, на які можна покластися, безпілотники були б непоганими помічниками. Але наявні ремонтні безпілотники були набагато більшими, ніж ті, з якими я звик працювати, переважно через додаткові пристрої чи механічні руки, необхідні для обслуговування корабля. Я вирішив, що позбавляти корабель будь-якого з них не варто.

Я зробив ще кілька коригувань. У розкладі порту я зазначив, що корабель став на технічне обслуговування, і змусив його вважати, що для виходу потрібен мій дозвіл. Оскільки корабель піклувався про себе сам, а компанія, яка ним володіла, не мала навіть кіоску в цій системі, я не думав, що хтось потурбується перевірити його, доки він не порушить свій графік більше ніж кілька циклів. З такою малою кількістю кораблів у доці я не хотів застрявати тут.

Коли я закінчив процедуру проходу через шлюз корабля, зона посадки була порожньою. Відсутність належного освітлення породжувала багато тіней, які однак не приховували слідів потертостей та плям на великих панелях підлоги. Самотня обгортка від їжі гойдалася від рециркуляції повітря, ніби вони вже навіть не запускали прибиральники. Не було ні безпілотників, ні ботів-самоскидів. На палубі були два великі підйомники з пілот-ботами, які вже зняли вантажні модулі з корабля, і я був радий почути, як вони гуркотять і посилають один одному дані через беззвучну стрічцу станції. Мені не подобається ходити по залах, переповнених людьми, які витріщаються на мене і встановлюють зоровий контакт, але навпаки було так само дивно моторошно.

Я знайшов Герта та Вілкен на відео однієї з небагатьох працюючих камер безпеки і почав слідкувати за ними. Вони прямували до залу посадки, а не до житлового рівня. У стрічці не було інформації про туристичну карту, але, зламавши камери, я

отримав доступ до системи технічного обслуговування станції, і витягнув схему звідти. Усі зони, крім тих, що були необхідні для мінімальної життєдіяльності станції, були закритими. Мені стало цікаво, чи відома тут петиція від GoodNightLander Independent про відновлення тераформування планети. Мені це місце одразу не сподобалося, і я не хотів би тут жити.

У мене є код для перегляду пам'яті камер і видалення себе з них, який я використовував у набагато складніших обставинах, і я активував його для роботи з системою безпеки станції. Хоча насправді найбільшою небезпекою була людина, яка побачила би мене на дисплеї і подумала би: "Гей, хто це?" На щастя, на станції було переважно темно.

Я міг прослідкувати за Вілкен та Гертом аж до кінця залу для висадки, а тоді вгору по пандусу, до місця, що, як було вказано на схемі, було офісом портового управління/контролю за вантажними операціями.

Коли я проходив повз бічні двері у верхній частині пандусу, щось яскраве та барвисте вискочило прямо переді мною, і я ледь не спіткнувся. Це була реклама вантажної служби, прихована маркерною фарбою на підлозі, яка реагувала на рух. Реклама також кидала у стрічку трохи відео, на випадок, якщо ви якось пропустили світло в обличчя. Зазвичай такі маркери використовувалися лише для екстрених процедур, оскільки вони працювали навіть при відключеному живленні. Я ніколи раніше не бачив, щоб їх використовували для реклами. Вся суть маркерів полягала в тому, щоб вони працювали, коли зникне електроенергія, щоб їх було легко побачити. Було досить важко змусити панікуючих людей слідувати за маркерами в безпечне місце, а тут ще й нав'язувалася реклама, яка закривала карту маршруту екстреної допомоги…

Я нагадав собі, що це більше не моє завдання - забезпечувати безпеку людей.

І я все ще ненавидів рекламу з маркера.

Я знову перевірив камери і побачив, що Вілкен і Герт знайшли ознаки життя в районі портового управління. Вони стояли біля офісного центру з трьома рівнями закруглених вікон і дивилися на те, що мало бути вокзальним торговим центром. Це був відкритий майданчик з парою нависаючих транспортних труб, що вигинались вгорі, і великим кулястим дисплеєм, який наразі перебував у режимі очікування, витаючи у повітрі. Майданчик був оточений багаторівневими темними затіненими вітринами та порожніми фасадами на місцях, де мали бути кафе, готелі, вантажні брокери, транзитні офіси, технічні магазини тощо. Значна частина його виглядала незавершеною, наче сюди ніхто

ніколи не приїжджав, а решта закрилися, і нічого не залишилося, окрім кількох відокремлених плаваючих по дисплею поверхонь.

Я зайшов у коридор, який вів від портового управління до головної житлової секції, і по якому мали би ходити люди, якби вони жили тут. Я йшов у напівтемряві, поки не знайшов порожній кубик, приготований до чогось, що ніколи не встановлювалося, і присів всередину нього. Зараз я міг стежити за камерами, не турбуючись про те, що хто-небудь з чергуючого персоналу станції помітить мене. Я перехопив контроль над безпілотником зі сканером зброї, і тепер він передавав інформацію на мою стрічку. Він виконував патрулювання біля офісу ПА, і я скористався ним, щоб отримати кращі відео та аудіо, ніж від статичної камери безпеки.

Вілкен і Герт розмовляли з двома новими людьми. Поруч них стояв людиноподібний бот. Я ніколи не зустрічав їх особисто, лише у розважальних стрічках. Вони не популярні на території корпорації, тому що у них обмежені можливості, як і у ботів, які відповідають певним завданням - вони не можуть вийти за рамки інструкцій, і навіть за наявності доступного каналу їхня здатність обробляти та аналізувати дані невисока. На відміну від конструктів, вони не мають клонованої людської тканини, тому їх можна вважати голим металевим каркасом - ботом, який може піднімати доволі важкі речі, за винятком таких, які може підняти бот-самоскид або будь-який інший вид вантажопідйомника.

У деяких розважальних ЗМІ, які я бачив, вони використовувалися для зображення злих шахраїв-SecUnits, які загрожували головним героям. Не те, щоб мене це дратувало чи щось подібне. Це було насправді навіть добре, тому що тоді люди, які ніколи не працювали з SecUnits, очікували, що ми будемо виглядати як боти у формі людини, а не так, як ми виглядаємо насправді. Тому мене це зовсім не дратувало. Жодного біта.

Мене настільки роздратував спалах реклами, що довелося прискорити перегляд стрічки з камери безпілотника. Перша нова людина сказала: "Я Дона Абене". Вона жестом вказала на іншу жінку. "А це моя колега Хіруне та наш помічник Мікі". Потім вона завагалася. "Агентство з працевлаштування вже проінформувало вас?"

"Вони сказали, що це робота охоронців". Вілкен кинула погляд на бота, якого, очевидно, звали Мікі. Бот стояв з нахиленою головою і дивився великими глобусоподібними очима. Людині було незвично представляти бота, і це ще м’яко кажучи. Герт виглядав так, ніби намагався зберегти професійно порожній вираз обличчя. Вілкен продовжила: "Ви збираєтесь спуститися на тераформуючий об'єкт з метою формування первинної оцінки, і

згідно вашого контракту з GoodNightLander Independent потрібна група безпеки".

Абене кивнула. "Я сподівалася, що її не знадобиться. Але компанія, яка покинула об’єкт, не підтримувала супутниковий моніторинг, і ніхто не був всередині з моменту її від’їзду. Ми припускаємо, що об'єкт безлюдний, але не маємо ніякої можливості переконатися в цьому".

"Агент сказав нам, що це лише потенційна проблема", - сказав Герт. "Платформа тераформування перешкоджає будь-якому скануванню всередині?"

Хіруне відповіла: "Так. Ми знаємо, що вона стабільна, оскільки тягачі вже встановлені, але це все. Станція стежила за об’єктом, але не посилала патрульних суден".

Вона мала на увазі, що існувала ймовірність того, що на об'єкт могли проникнути рейдери. Якщо рейдери там були, то це були непофесіонали, тому що професіонали не проігнорували би станцію вгорі над ними. Крім того, рейдери, як правило, б'ють і втікають, а не залишаються жити на зруйнованій платформі терраформінгу.

Насправді, з моїм досвідом роботи в сфері безпеки, будь-хто, хто міг поселитися і жити на такому об'єкті, хвилював мене набагато більше, ніж рейдери.

Герт і Вілкен переглянулися. Можливо, їм прийшла в голову та сама думка. Вілкен запитала: "Чи існує ймовірність того, що в приміщеннях були залишені активні організми, коли об'єкт покинули?"

"Біологічні матриці були запечатані і, ймовірно, знищені до того, як персонал евакуювали, - сказала Хіруне. Вона зробила жест, ніби відштовхнула щось. - Навіть якби вони цього не зробили, дуже мало шансів, що вони можуть створити небезпечне повітряне забруднення".

Вираз лиця Вілкен залишався професійно прохолодним, але вона наполягала: "Я маю на увазі щось більше, ніж бактерії. Чи є там організми достатньо великі, щоб становити фізичну небезпеку?"

Так, навіть я знав про тераформування більше, ніж ці двоє.

На обличчі Хіруне тепер був пустий, з прикушеною губою, вираз, який я асоціював з людьми, які намагаються не показувати своїх почуттів, особливо тоді, коли хтось ненавмисне сказав щось особливо веселе. (Ось чому мені було важко відмовитися від обладунків; приховувати міміку деколи важко навіть людям.)

Очі Дони Абене звузилися, але вона зробила ситуацію більш схожою на те, ніби вона з Вілкен обмінюються жартами. "Матриця не буде працювати з будь-якими організмами, більшими за

бактерії. І насправді не було жодних причин брати якісь більші організми з поверхні планети на об'єкт. Звичайно, ми не знаємо, що вони цього не робили. Тому варто бути обережним".

Вілкен, здається, погодилася з нею, або принаймні більше не задавала питань. Це мало деякий сенс. Завдання консультанта з безпеки - скептично ставитися до запевнень своїх клієнтів, що все в порядку. (Клієнти SecUnit'ів, принаймні, запевняли один одного, що все добре, поки ви дивились на стіну і чекали, коли все піде жахливо.)

Абене та Хіруне повели прибулих консультантів з питань безпеки до адміністрації порту, де вони проживали з рештою людей, які чергували на станції. Тепер вони говорили про повний інструктаж, підготовку команди та час відправлення через шістнадцять годин. Мікі, бот у формі людини, йшов слідом, а потім зупинився. Він обернувся і подивився на дрона, який слідкував за ними. Його голова нахилилася, і я міг сказати, що він фокусується на камері.

Я відпустив дрон, і його пам’ять про тимчасове заволодіння ним згасла. Він надіслав системі ПА плутаний запит на переорієнтацію, а потім повернувся до свого маршруту патрулювання.

Мікі не рухався, все ще дивлячись у темряву непрозорою поверхнею своїх очей. Канал був чмстим, він не міг знати, що я тут.

Тоді Мікі надіслав безпілотний пінг. Просто дзвінок у темряву, щоб перевірити, чи є там хтось, хто хоче відповісти.

Я перевірив себе на витік сигналів, підняв рівень захисту і нагадав собі бути обережним. Те, що станція мовчала, не означало, що її ніхто не сканує. Експедиція з географічної інспекції вміла працювати з системним обладнанням, яке вони привезли з собою, але хтось із співробітників станції давав накази ботам-підйомникам і, можливо, все ще перевіряв звіти безпеки.

Це місце було настільки тихим, що, можливо, Мікі підхопив сигнал від рекламного маркера, об який я спотикнувся. Можливо, він чув шепіт у іншому порожньому каналі, і це було настільки моторошно, що навіть мене турбувало. Нарешті він розвернувся і пішов за своїм власником до комплексу ПА.

Я вислизнув з кабінки і пішов темним коридором, щоб знайти кращу схованку.

***

Я скористався шахтами технічного обслуговування та вантажними коридорами, щоб дістатися до порожнього комерційного закутка неподалік від портового управління. Після ретельної роботи мені вдалося заглянути двома камерами

безпеки всередину офісу ПА. Так, двома. Було дивно знаходитись поруч з людьми, які не стежили за тим, що робили Sec- або HubSystems або безпілотники, які покладалися на нагляд людини. Одна камера знаходилась у центральному залі управління портовим рухом, а інша - у офісному центрі, який тепер виконував функцію контролю над станцією - це були два місця, де можна було негайно дізнатися, що пішло не так, як потрібно; іншими словами, безлад, туалети чи приватні приміщення. Майже нікого тут не хвилювало, що хтось сказав чи зробив, поки він не намагався підірвати станцію чи втручатися у роботу ботів-підйомників. (Після тисяч годин, витрачених на аналіз та видалення відео, де люди їдять, займаються сексом, виконують гігієну та усувають надлишки рідини в організмі, це стало полегшенням, але все таки.)

На щастя, інспекція з GI та співробітники станції, здавалося, були досить невимушені у розмовах між собою, і мені вдалося вловити достатньо, щоб почути, що перша оцінка об'єкту буде короткою, всього дванадцять годин, для первинної оцінки стану установки, потім вони поверталися на станцію, щоб проаналізувати свої висновки, відпочити, а потім перебазуватися на об'єкт. Це звучало ідеально. Дванадцять годин - у мене було достатньо часу, щоб знайти те, що мені було потрібно.

Я також знав, до якого стикувального шлюзу приєднаний їхній корабель і коли вони завантажуватимуть на борт запаси. Я все ще потребував допомоги, щоб сісти на експедиційний корабель. Але не маючи можливості працювати з кількома активними системами, у мене не було особливого вибору.

Мені довелося подружитися з дурним роботом-вихованцем.

***

Привіт, Мікі.

Він одразу ж відповів: Привіт! Хто ти?

Я використав адресу, надану Мікі для встановлення безпечного з'єднання. Абене та інші закінчили підготовку і тепер відпочивали, перш ніж летіти на платформу тераформінгу. У мене було близько трьох годин, щоб спокусити робота. Я не очікував, що це триватиме так довго.

Я сказав, що я консультант з питань безпеки. GoodNightLander Independent уклала договір з моєю охоронною компанією, щоб переконатися, що ваша команда безпечно виконає свою місію. Він намагався надіслати повідомлення Абене через канал, і я заблокував його. Ви не можете нікому сказати, що я тут. Я очікував, що він запитає мене, як мені вдалося отримати його корм чи як я потрапив на станцію. Я думав, що мені вдалося передбачити більшість питань, і я мав готові відповіді.

Але він запитав: Але чому ні? Я розповідаю Доні Абене все. Вона мій друг.

Вважаючи Мікі роботом-тваринкою Абене, я чесно думав, що перебільшую. Він був навіть більш дратівливим, ніж я очікував, і я передбачав досить високий рівень роздратування, можливо, аж до 85 відсотків. Тепер я дивився на 90 відсотків роздратування, можливо, навіть 95.

Мені вдалося утримати свою реакцію окремо від корму. Це було непросто. Я сказав: "Це має бути таємницею, що ми захищаємо Дону Абене та інших. Ми не можемо ризикувати, щоб хтось дізнався про це."

Гаразд, я сказав це. І не був впевнений, як він це сприйме. Мікі міг бути не таким простим. Можливо, він просто вирішував, як повідомити про мене? Але потім він сказав: "Пообіцяй мені, що Дона Абене та всі мої друзі будуть у безпеці."

У мене було жахливе відчуття, що все дуже серйозно. Я не очікував бота на рівні АРТа, але бот, який вимагає довірливих відносин? Напевне люди справді закодували його як дитячий розум чи як домашнього улюбленця. Або його код був розроблений таким, щоб навчатися самостійно, відповідаючи на те, як ви до нього ставитесь?

Я вагався, тому що, хоча я б хотів не бачити (знову) вбиту групу людей, я не був їхнім SecUnit'ом або навіть удаваним консультантом з питань безпеки. Важко захистити людей, коли ти не можеш дозволити їм побачити тебе. Але Мікі чекав, і я хотів, щоб він мені довіряв, тому я сказав, я обіцяю.

Добре. Як тебе звати?

Це застало мене зненацька. Боти не мають імен, SecUnits не мають імен. (Я дав собі ім'я, але воно було приватним.) Я використав ім'я, яке дав Айресу та іншим моїм бідним німим людям, які продали себе компанії і напевне вже зрозуміли, наскільки це погано. "Рін. Консультант з безпеки Рін."

"Це не твоє справжнє ім'я. - По каналу я міг сказати, що він справді збентежений. - Воно не схоже на справжнє."

Очевидно, що Мікі отримував від корму більше, ніж я думав. Ім'я було тим словом, яке мені потрібно було сказати. Я нічого не приготував на такий випадок, і, напевне в моєму буфері не було нічого, що було би хоч віддалено корисним. Я вирішив за краще бути чесним (я знаю, я теж був здивований) і сказав: "Рін - так звати мене зараз. Я нікому не кажу свого справжнього імені."

"Добре. Я розумію, Рін. Я нікому не скажу, що ти тут. Я буду твоїм другом і ти допоможеш Доні Абене та нашій команді."

Правильно. (Я мало не сказав: Гаразд.) Я не міг сказати, чи це відповідь за замовчуванням, чи Мікі дав мені урочисту обіцянку.

Як би там не було, Мікі або розповість людям про мене, або ні, і якщо я збирався продовжувати, то повинен був припустити, що цього не станеться. "Чи можеш ти надати мені системний доступ до вашого трансферу? Я хочу переконатися, що все безпечно."

"Добре." - Дані почали надходити через канал.

Те, що вони називали кораблем, насправді було місцевим транспортним засобом для дослідження/транзиту ближнього космосу з двома рівнями місць для проживання екіпажу плюс вантажний трюм, який був перетворений на біолабораторію. У нього не було диску, щоб пройти крізь червоточину, але він міг потрапити в будь-яке інше місце в системі. Ніякого пілот-бота, мінімальна автоматична пілотна система, яку я звик бачити на космічних кораблях. Не настільки надійно, якщо всі, хто здатний виконувати на кораблі функції більш високого рівня, отримали травми або втратили працездатність. З іншого боку, ви не могли доставити на човник програмне забезпечення для вбивства пілот-бота, бо бота просто не було.

У човника також не було незалежної SecSystem. Я бачив у деяких ЗМІ поза межами корпорації Rim, що внутрішня безпека там менш важлива, а увага зосереджена більше на потенційних зовнішніх загрозах, ніж за контролем власних людей. Я не думав, що це правда, але вже стикався з відсутністю зацікавленості у спостереженні за працівниками станції в їх приватних приміщеннях. Таке ж поводження з моїми колишніми клієнтами було у PreservationAux. Це змусило мене замислитися про життя на Preservation, але я придушив цю думку. Напевне це було нудне місце, де кожен дивився на SecUnits так, як і скрізь.

Мікі надав мені повний доступ, тому я здійснив невелику екскурсію у його пам’ять про попередні поїздки. Це був гарний човник, набагато приємніший, ніж усе, що надала компанія; навіть оббивка була чиста і відремонтована. Це було ще однією ознакою прихильності GI до проекту тераформування; інакше Мікі приїхав би сюди у великому транспортному вантажному модулі або на буксирі за допомогою спеціального транспортера, завбільшки як корабель.

Мені потрібно було їздити на внутрішньому каналі Мікі так, як АРТ їздив на моєму, хоча на відміну від АРТа я не міг цього зробити на значній відстані між станцією та планетою. Хорошим моментом було те, що на борту човника було багато місць, де можна було сховатися, навіть не упаковуючись у шафу. Поганим було те, що у мене не буде систем, щоб бачити все, жодних камер, крім очей і вух Мікі.

Так, я не був у захваті.

Мікі, мені потрібно буде використовувати твої системи для

моніторингу ваших… - я майже сказав "клієнтів". Мені знадобилася майже ціла секунда, щоб я міг використати слово, яке хотів почути Мікі - …ваших друзів. Мені потрібно, щоб ти був моєю камерою, і дозволь мені використати твої можливості сканування. Іноді мені може знадобитися говорити через тебе, видаючи себе за тебе, щоб попередити Дону Абене та ваших друзів про речі, які я вважаю небезпечними. Ти можеш дозволити мені це зробити?

Очевидно, що з доступом, який Мікі вже дав мені, я міг би окупувати Мікі і зробити все, що я хотів, а потім викреслити все це з його пам'яті. Я зробив це з Кораблем, але Корабель був низькорівневим ботом і не мав достатньої самосвідомості, щоб зафіксувати це. Роблячи це з Мікі… Але я не знав, що б я зробив, якщо б він сказав ні.

Мікі сказав: "Добре, я так зроблю, консультант Рін. Це трохи страшно, але так я буду впевненим, що моїм друзям ніхто не завдасть болю.

Це здавалося надто легким. Я майже запідозрив пастку. Або… Мікі, ти даєш таку відповідь на кожен запит?

Ні, консультант Рін, - сказав Мікі і додав знак розваги 376 (посмішка).

Або Мікі був ботом, якого ніколи не ображали, не брехали і не поводилися ніяк інакше, крім як з поблажливою добротою і усмішкою. Він дійсно думав, що люди - його друзі, тому що вони так само ставились до нього.

Я повідомив Мікі, що збираюся зникнути на деякий час. Мені потрібно було заспокоїти свої почуття на самоті.

Розділ третій

Я скористався коридором для перевезення вантажів, щоб пройти через занедбаний торговий центр і вийти у зону посадки. Шаттл був закріплений у районі портового управління, і, на щастя, там працювала камера безпеки. Мені вдалося оглянути місце і побачити, що все чисто. З каналу Мікі я дізнався, що двоє членів екіпажу стояли на контрольній палубі, виконуючи передпольотну перевірку, а інші все ще перебували у своїй основній лабораторії і уточнювали останні списки.

Я заморозив передачу з камери лише на стільки часу, щоб перебігти по тіньовій зоні посадки і дістатися до шлюзу. Я подав вхідний код, який надав Мікі. Шлюз відкрився, випускаючи ковток рециркульованого повітря, яке, за даними мого сканування, було набагато чистішим за те, що було на станції. Напевне і пахло краще. Я зайшов всередину, закрив шлюз і видалив запис входу з журналу.

Через код доступу від Мікі я міг чути канал людей. Я чув, як Кадер, один з двох пілотів-імпів, що піднялися на льотну палубу човника, запитав: "Хіруне, це ти?"

Хіруне відповіла: "Що? Я все ще в ПА. Ми вже виходимо."

"Дивно, мені здалося, що я почув відкриття люка."

"Запис у журналі відсутній, - додала інший пілот, Вібол. - Я думаю, що твої вуха заплуталися у шумі."

"Тепер я повинен піти і перевірити це, щоб довести, що ти не помилилася", - сказав Кадер.

Я вже спускався до переходу до робочої зони, повз біолабораторію до складу. Існував закуток для бортового бота-самоскида, але оскільки вантажне приміщення було перетворене на лабораторію, бота вивантажили. Куток був місткішим, ніж шафа для запасів на кораблі, і я принаймні міг сісти на палубу і притулитися до стіни, навіть якщо не міг витягнути ноги. Мені фактично не потрібно було розтягуватися, але так було приємніше. Було також дуже темно, але з активним кормом у голові це не було проблемою.

Мікі запитав: "З тобою все добре, консультант Рін?"

Я перевірив ще раз, щоб переконатися, що наше з'єднання надійне, що люди не чують його і ніхто з людей-імпів не може вловити зміну у шумі статики. Таке було можливе, тому що я контролював корм Мікі, але я, напевно, буду змушений перевіряти канал кожен раз, коли він говоритиме зі мною, тому що це був єдиний канал, який я мав. "Зі мною все гаразд. Можеш називати мене Рін." Це було трохи менш дратівливо, ніж

"Консультант Рін". Мене не дратувало, коли Тапан, Рамі та Маро називали мене консультантом, але… не знаю, зараз мене це дратувало, і я не розумів чому.

"Добре, Рін! - сказав Мікі. - Ми друзі, і друзі називають один одного по іменах."

Можливо я навіть знав чому.

Я дивився очима Мікі, як він допомагав експедиції заносити останні кілька частин їхнього обладнання та запасів. Вони завантажили все це через шлюз і розмістили вередині. Я слухав їх розмову у стрічці, і вони, здавалося, були схвильовані, що нарешті в дорозі. Зараз на борту було четверо дослідників та два пілоти, усі - багаторічні співробітники GoodNightLander Independent, які раніше працювали разом, і які з нетерпінням чекали, коли з'являться їхні агенти з безпеки. Одного разу Дона Абене схопила Мікі за руки і посміхнулася в камеру. Я був радий, що не зробив жодної спроби контролювати рухи Мікі, тому що моя віддача була такою миттєвою та інстинктивною, що я вдарився головою об стіну своєї схованки.

(Ніхто не торкається SecUnits. Я досі не розумів, що це пільга.)

Я все ще не вмію вгадувати людський вік, просто дивлячись на лице. Тепла коричнева шкіра Дони Абене була складена в куточках її рота та очей, а довге темне волосся мало білі пасма, але, наскільки я знав, це був косметичний макіяж. Вона засміялася, і її темні очі звузилися. "Ми нарешті їдемо, Мікі!"

"Ура!" - сказав Мікі, і всередині його корму я відчував, що це щиро.

Мікі допоміг Хіруне занести обланання в лабораторію, а потім він міг довільно слідувати за своїми друзями-людьми, коли вони розміщали особисте спорядження. Я запропонував Мікі вийти з лабораторії і піти до складу, де Вілкен і Герт розпаковували своє обладнання. У Мікі не було настільки чутливого сканера зброї, як у мене, але його зір мав можливості збільшення навіть кращі, ніж у мене. (Це одна з відмінностей між SecUnit'ом та ботом, призначеним для наукових досліджень.)

Я попросив його уважно подивитися на речі, які розпаковували консультанти з питань безпеки, і це дало мені можливість побачити їх крупним планом і під різними кутами, коли Герт клав свої речі у шафку для зберігання. Я хотів зробити це на борту корабля, але вони занадто швидко прибрали своє спорядження, і прохання безпілотника перевірити спорядження, ймовірно, привернуло б небажану увагу. Герт поглянув на Мікі, поклав якусь річ у футлярі і спитав: "На що ти дивишся?"

Я сказав Мікі: Скажи: "Дона Абене хоче, щоб я запитав вас, чи

потрібна вам допомога при зберіганні вашого спорядження".

Мікі нахилив голову і дослівно повторив її з такою досконалою невинністю, з якою міг впоратися абсолютно безневинний бот.

Герт трохи посміхнувся. "Ні, дякую, маленький боте", - сказав він. Вілкен засміялася.

"Маленький бот", серйозно? (Десь мало бути щасливе середовище між трактуванням бота як жахливої машини для вбивства і інфантилізованим ботом.) Я запропонував Мікі повернутися до друзів. Коли він зійшов вниз, він запитав: "Рін, чому вони не хотіли, щоб ми бачили їхні речі?"

Не всі хочуть, щоб домашня тваринка-робот вставляла свій сканер у чужі справи, але я відволікся… Я просто сказав йому, що не знаю. З форми футлярів там містилася зброя, боєприпаси та елітний комплект саморегульованих обладунків, які я бачив лише в ЗМІ. Компанія ніколи не давала нам таких гарних обладунків, хоча на її захист можна сказати, що нашу броню з регулярними інтервалами змінювали. Вони не мали безпілотників, але зрештою люди погано ставляться до безпілотників безпеки; для керування ними потрібна багатоканальна обробка інформації, і більшість людей просто не можуть це робити без спеціального імпланта. Але навіть без безпілотників вони виглядали так, ніби готові до всяких несподіванок. Можливо, не без причини.

Я намагався вирішити, чи варто мені скористатися можливістю викрасти броню, якщо вдасться. Саморегулююча броня була неймовірно спокусливою і буде ще кращою, коли я внесу деякі зміни до коду. Але клопоту було достатньо багато навіть для того щоб проходити повз сканери зброї; якщо ж носити з собою що-небудь таке громіздке, просто зросте ймовірність, що мене зрештою спіймають.

Мікі піднявся до зони екіпажу під контрольною палубою, де Абене та Хіруне сиділи з Брейсом та Еджіро. Кадер і Вібол були прямо за нами в кабіні пілотів. Люди пересунули кілька стільців станції до вигнутого м'якого дивана і тепер спостерігали за бульбашкою плаваючої поверхні дисплея у центрі купе. З наведених схем вони планували свій маршрут через об’єкт. Я обережно потикався в їхні індивідуальні канали, коли Абене поплескала по місцю біля неї. - Сядь, Мікі.

Мікі сів біля неї на диван, і ніхто з інших людей на це не відреагував. Мабуть, таке було цілком нормальним явищем.

- Ти радий побачити внутрішню частину об'єкту, Мікі? - запитала Хіруне, повертаючи схему під новим кутом. - Я втомилася дивитися на ції карти".

"Я в захваті!" - заявив Мікі. "Ми зробимо хорошу оцінку, а

потім зможемо отримати нове призначення".

Еджіро засміявся. "Сподіваюся, що це буде так легко, як ти кажеш."

Брейс сказав: "Мені байдуже, легко чи важко, принаймні ми рухаємось! Напевне, Мікі втомився грати з нами в Мус".

"Я люблю ігри. Я міг би весь час грати в ігри", - заявив Мікі.

Мені довелося повернутися до реальності своєї темної кабінки. Я знову відчув емоції. Я був розлючений.

До того, як доктор Менса купила мене, я міг порахувати, скільки разів я сидів на людському кріслі, і це ніколи не було перед клієнтами.

Навіть не знаю, чому я так відреагував. Чи заздрив я боту у формі людини? Я не хотів бути роботом замість домашньої тваринки, тому залишив доктора Менсу та інших. (Не те, щоб Менса сказала, що хоче домашнього улюбленця SecUnit'a. Я взагалі не вважаю, що вона хотіла SecUnit'a.) Що було у Мікі, чого я хотів? Я поняття не мав. Я не знав, чого хочу.

І так, я знаю, що це, мабуть, було великою частиною проблеми саме тут.

Я повернувся до стрічки Мікі. Дона Абене якраз говорила: "Майте на увазі, що ваш досвід спілкування з людьми обмежений. Ми думаємо про вас як про члена нашої родини, але для інших ви чужі. Мабуть, тому наша служба безпеки не хотіла, щоб ви дивилися на їхні речі".

Ой-ой. Я пробіг назад у записі з камери Мікі, щоб відтворити ту частину розмови, яку я пропустив. Мікі запитав у Абене, чому Герт так відреагував, коли він подивився на її речі та речі Вілкен. На щастя, Абене відволіклася, намагаючись відповісти на запитання, поки все ще оглядала схему установки, і не запитала, чому Мікі пішов до команди охорони. Якби вона подумала запитати про це, чи сказав би їй Мікі про мене? Як би він відповів на це питання?

Я міг би взяти Мікі так, як спочатку планував, але імітувати його взаємодію з Абене та іншими було б неймовірно складною справою. Я не думав, що можу підробити це; мій розширений алгоритм консультанта-імпа з питань безпеки було досить важко розробити, і я не намагався обдурити людей, які мене знали і те, як я виглядав для них. Щось у цьому роді.

Намагаючись не виглядати знервованим та/або розлюченим, я сказав: "Мікі, пам’ятай, ти сказав, що не скажеш Доні Абене про мене."

"Я не скажу, Рін. - Мікі був настільки спокійним і самовдоволеним, що моя надійність роботи знизилася на 2 відсотки. - Я обіцяв."

Мені довелося мовчки кипіти. Але частина кодованої поведінки Мікі повинна була включати звертання до Дони Абене, коли у нього були запитання. Мені потрібно буде відповідати на його запитання якомога детальніше; очевидно, що просте "я не знаю" його не влаштовувало.

Хіруне тим часом запитувала Абене: "Що ти думаєш про нашу службу безпеки досі?"

Абене сказала: "Насправді я задоволена. Вони, здається, не дуже розуміються у тераформуванні, але це не має значення".

Можливо, подумав я. Але навчальні модулі SecUnit'ів часто були наповнені нісенітницями, і все, що я знав про тераформування, я прочитав з популярної літератури, причому зовсім не цікалячись ним, тому, можливо, я був не найкращим авторитетом.

Очима Мікі я побачив, як Хіруне поглянула на двох інших, які говорили про те, що треба щось перевірити. Вона знизила голос. "Я вважаю що лише двоє охоронців не дуже допоможуть нам проти рейдерів".

Абене пирхнула. "Якщо там будуть рейдери, ми сідаємо у човник і негайно повертаємось до транзитної станції."

Коли ви їх побачите, буде вже пізно.

Моя реакція, мабуть, потрапила в корм, тому що Мікі з тривогою запитав: "Ти будеш їх охороняти, Рін?"

"Так, Мікі" - відповів я, тому що це була моя обіцянка, і я думав її виконати.

Розділ четвертий

Через корм Мікі я мав доступ до результатів сканування об'єкта, накладений на схему оригінальної специфікації. Так, я думаю, що тепер я знав, де шукати потрібні докази.

Через камеру Мікі я спостерігав на дисплеї за наближенням човника до об'єкта. Ми вже пройшли повз масив тягачів, які досі працювали на оптимальній потужності відповідно до автоматизованих звітів, які вони надсилала на станцію.

Об’єкт являв собою величезну платформу у верхніх шарах атмосфери, і був набагато більший за станцію чи за повнорозмірне транзитне кільце. Більша частина цього місця була зайнята чимось схожим на велетенські стручки, всередині яких двигуни крутили великі вентилятори, керуючи процесом тераформування. Не було візуального зображення самої планети; об'єкт завис у середовищі вічної бурі. Закручені високі хмари, наповнені електричними розрядами, закривали будь-який вид на поверхню.

"Ми бачимо хороші рівні у всіх середовищах", - сказав Кадер з кабіни пілотів, поділившись зображенням показань у стрічці. "Ви впевнені, що хочете піти з повним спорядженням?"

Я напружився, впевнений, що відповідь буде неправильною. "Мікі, скажи їй…" Але Абене відповіла: "Так, ми будемо виконувати повний протокол безпеки". Це означало повноцінні костюми з фільтрацією, аварійною подачею повітря та захистом вразливих людських тіл. "Ми будемо продовжувати це робити, поки не зможемо оглянути навколишнє середовище та взяти на себе контроль над об'єктом, а пізніше проведемо повторну оцінку".

Я розслабився. Потім ще раз нагадав собі, що це не мої клієнти.

Мікі сказав: "Все добре, Рін. Дона Абене завжди обережна.

Я бачив багато мертвих обережних людей, але я не збирався говорити це Мікі.

Очима Мікі я дивився, як Абене готується до першого виходу. Кадер і Вібол залишалися на кораблі, але Вілкен і Герт, а також Хіруне та ще два дослідники, Брейс та Еджіро, виходили разом з Абене та Мікі.

Вілкен першою вийшла зі шлюзу, і камера на її шоломі надіслала відео у канал. Вони вибрали док, призначений лише для пасажирів, у житловому блоці, де зона посадки була недостатньо великою для розміщення важкої техніки або стандартних ботів-самоскидів. Живлення було включене, але на

мінімум; смуги аварійного світла на рівні підлоги, наполовину вгорі по стіні та нагорі, але великі світильники були вимкнуті для зменшення накладних витрат. Людям було достатньо світла, щоб бачити без спеціальних фільтрів у камерах шолома.

Чи було гарною ідеєю сісти на об’єкт тут? Схема давала більш багатофункціональний простір для посадки на слідуючому рівні над нами. Там була зона завантаження, що могло полегшити захист підходів до човника, але також могло ускладнити повернення команди в човник, якщо щось піде не так.

Важко було сказати, поганий цей вибір чи ні. Завжди існувала можливість, що люди кепські в охороні. Я б вийшов першим з повним розгортанням безпілотників, залишивши людей у герметичному човнику. Оцінив би цей об'єкт (тобто переконався, що немає небажаних відвідувачів, пройшовшись навколо, як приманка, чекаючи, що на мене що-небудь нападе), і лише тоді вивів би людей. Але не заперечуйте, що запланувати щось а потім виконати без відхилень вдається рідко.

Камера у обладунках Вілкен надсилала відео у стрічку, коли Вілкен пішла вперед. Вона пройшла крізь шлюз у коридор, і я не помітив жодних пошкоджень, лише кілька потертостей та подряпин на стінах та підлозі, це були ознаки нормального користування. Абене, Хіруне, Мікі, а потім Брейс та Еджіро пішли слідом, а Герт тримав тил. Я розділив свою увагу на сім потоків, по одному для кожної камери на шоломах людей плюс Мікі. Я слухав стрічку команд та комунікацію, але все це проходило через Мікі. Абене сказала: "Мікі, ти щось відчуваєш?"

- Ні, Дона Абене, - сказав Мікі. Він шукав активні сигнали з будь-яких резидентних систем. Оскільки цей об’єкт був побудований компанією GrayCris, я очікував того типу HubSystem та SecSystem, до якого звик, або до чогось сумісного. Всюди було багато камер безпеки, вони просто не були активними. Мікі мав рацію, тут не було нічого, окрім шуму повітря, ніякої активності на об’єкті, незважаючи на наявність освітлення та навколишнього середовища.

"Рін, вони думали, що системи будуть самотні, коли вони залишать їх активними? - сказав Мікі. - Як ти вважаєш?"

Мені стало цікаво, чи думав АРТ, чому я такий дурний, коли крутився в моїй голові. Можливо, але були великі шанси, що якби це було так, то АРТ сказав би про це.

"Це може бути правдою", - сказав я, тому що тепер я знав, що якщо не відповісти на запитання Мікі, він може випадково видати мене найближчій людині. Але потім я згадав, що цей об'єкт мав розвалитися і згоріти в атмосфері ще до того, як GI висунула претензію на нього. І додав, що GrayCris, можливо, видалила

центральні ядра систем-резидентів, коли вони забиралися звідси. Вони хотіли скоротити свої збитки. Системи Sec і Hub, які могли керувати об'єктами такого комплексу, були дуже дорогими. Я не знав багато про GrayCris, але компанія, яка володіла мною, ніколи б не залишила стільки грошей.

І тут Мікі сказав: "Дона Абене, можливо, GrayCris видалила центральні ядра систем-резидентів, коли покидала об'єкт. Вони хотіли скоротити свої збитки".

Ну дебіл…

"Це має сенс", - сказала Хіруне. Вона потикала у свій комунікатор і додала: "Є певні перешкоди, можливо, екранування? Я більше не можу отримувати сигнал станції, хоча я все ще чую Кадера та Вібол на каналі нашого човника".

Еджіро витяг зразок сигналу перешкод у свій канал, щоб вивчити його. "Так, перешкоди досить щільні, ймовірно, через розряди в атмосфері". Ніби за його сигналом, спалах блискавки заблокував зв'язок протягом 1,3 секунди.

"Важка погода, - прокоментувала Вібол у комунікаторі. - Слідкуйте за дощем."

Команда засміялася, і Мікі надіслав знак розваги у стрічку команди. О, бот жартує, його це зовсім не дратує. Вілкен і Герт проігнорували веселощі.

Попереду Вілкен вийшла з коридору на більший простір, а сканер на її обладунку сказав їй, що в ньому немає ознак життя. Вона закрокувала по колу, оглядаючи зал, а потім дала сигнал іншим увійти. Це місце не було позначене на схемі, але в ньому були дезактиваційні кабіни та екологічні костюми, які зберігалися на стелажах біля стін. Знову ж таки, жодних пошкоджень не було видно, коли люди миготіли своїми камерами. Брейс сказав: "Цей зал чистий? Я думав, що біосектори відокремлені та запечатані. Це те, що написано на схемі, чи не так? "

"Я впевнена, що так", - сказала Хіруне. Вона перевірила панель на найближчій камері для знезараження. Вона все ще мала живлення, але всі двері були у вертикальному положенні. (Деяке полегшення. Кабінки, в яких щось може ховатися, не приносять задоволення.) Хіруне спробувала завантажити звіт про використання у фід, але внутрішня пам’ять панелі була порожньою.

Я перевірив Кадера та Вібол, обидва були приклеєні до своїх каналів, хоча у Кадера все ще був відкритий канал для станції. Було певне втручання перешкод, але він все ще отримував дзвінки та відповіді від портового управління станції. Ймовірно, матеріал, з якого були зроблені стіни приміщень блокував групу всередині від прямого контакту зі станцією.

У всякому разі, настав час рухатися. Я вислизнув з свого темного кутка. Спустився по коридору і пройшов шлюз, не дозволивши йому повідомити про інцидент у свій журнал. На станції Кадер почув, що шлюз відкривається, коли я сідав на човник, але цього разу він був надто зайнятий, спостерігаючи за командою у стрічці, щоб це помітити.

Я вийшов у більш прохолодне повітря назовніі і дав комаду шлюзові закритися і запечататися.

Команда вже вийшла з кімнати для знезараження і тепер прямувала до біостручка, щоб перевірити його стан. Я рушив коридором. Зазвичай я опускав скло шолома і вмикав свою броню, коли мені доводилося говорити з людьми. Після того як мене змусили її скинути, щоб вижити, а також під час подорожі з Айресом та іншими я був змушений до спілкування з людьми та до встановлення зорового контакту, хоча мені це не подобалося.

Це був перший раз, коли я пожалів, що не маю броні, бо я відчував фізичну загрозу.

Я мовчки просунувся через кімнату дезактивації і пройшов коридором, а потім повернув вниз по гілці, що вела від біостручка до геостручка. Цей коридор я бачив на камері Мікі та у стрічці команди: без пошкоджень, без ознак поспішного від'їзду, просто тихий коридор.

(Не знаю, чому я очікував побачити пошкодження та ознаки того, що людський персонал втік, боячись за свої життя; можливо через те, що не було жодних ознак того, що це було що завгодно, окрім запланованої втечі. Я знову згадав RaviHyral. Ви подумали б - я побачив те місце, дізнався, що сталося, і часткові спогади зникли. Виявилося, не так вже й багато.)

Це не повинно було мене бентежити, але це було дивно. У мене була стрічка Мікі та команди, тому я точно знав, де вони, і їхні голоси наповнювали тишу. Але в цьому місці було щось таке, що змушувало мою людську шкіру поколювати під одягом. Я ненавидів це.

Я не міг визначити, що мене турбує. Сканування було негативним, і я був так далеко від команди, що не було чути жодного навколишнього звуку, окрім шепоту через повітряну систему. Можливо, напруженість з'явилася через відсутність доступу до камер безпеки, але я бував і в гірших місцях без камер. Можливо, це було щось підсвідоме. Щось близьке до порогу сприйняття - під чи надпорогове? Що б там не було, тут не було бази знань, щоб пошукати у ній потрібне слово.

Зараз команда рухалася по зовнішньому коридору. З лівого боку великі бульбашкові порти дивилися на фіолетово-сіру хмару, що закручувалася під час грози, праворуч були відкриті шлюзи,

що вели до різних інженерних штабелів. На приватному каналі до Мікі Абене сказала: "Це місце змушує мою шкіру тремтіти, Мікі."

"Я теж тремчу, - сказав Мікі. Навіть якщо він порожній, то виглядає так, ніби хтось може вийти перед нами в будь-який момент."

Мікі не помилився. Щось зблиснуло в повітрі попереду, але коли я дістався до вузла ліфта, це був просто індикатор аварійного маркера, який пропливав під стелею і перелічував процедури аварійного виходу на тридцяти різних мовах. HubSystem пропонувала безперервний переклад, і я припускаю, що некомерційні політичні організації мали щось подібне для своїх каналів, але в екстрених випадках ви хотіли б переконатися, що інструкції чіткі, навіть якщо канал не працює. І ось маркер весело виконує свою роботу в цій порожній кімнаті.

Я прослухав своє особисте з'єднання з Мікі. "Я збираюся піднятися на ліфті, Мікі. Якщо твій сканер виявить коливання потужності, не повідомляй нікому."

"Добре, Рін. Куди ти йдеш?"

"Я повинен подивитися на гео-стручок. Це частина моїх наказів." Ліфт відреагував на пінг і прибув через 1,5 секунди, і тоді я згадав, що сказав Мікі, що моя робота - забезпечити додаткову безпеку для оціночної групи. На жаль.

На щастя, Мікі розумів, що таке наказ, і не став мене допитувати. "Будь обережний, Рін, - сказав Мікі. - Це місце змушує нашу шкіру тремтіти."

Я зайшов у ліфт і вказав йому переміщення до центру геостручка. Двері зачинилися і поїхали вбік, коли ліфт почав рухатися. Я відстежив його рух на схемі, він вигинався повз гігантські цибулини, що використовувалися для розсіювання атмосфери. Я думав сказати Мікі, що я тут, щоб зібрати дані про можливі принесені залишки інопланетян з боку GrayCris. І що ніщо, що я робитиму, не зашкодить ні Абене, ні команді, ні GoodNightLander Independent, проте я вже й так забагато набрехав. Але Мікі негайно сказав би про інопланетян Абене, я знав, що він це зробить. Її команда незабаром сама зрозуміє, що розміщення обладнання надто схематичне щодо тераформінгу. (Як, наприклад, кімната для дезактивації біля пасажирського шлюзу; вам не потрібна дезактивація для тераформування, але ви могли б її поставити, якби хотіли зчищати біологічні речовини з артефактів інопланетян.) Але якби Мікі сказав про це Абене, вона запитала би, звідки він про це знає, і я відчував, що тоді Мікі розкаже про мене. Він не буде брехати після прямого питання.

Хто б думав, що бути бездушною машиною для вбивства означає поставити перед собою стільки моральних дилем.

(Так, це був сарказм.)

Ліфт зупинився, і його двері відчинилися в інший порожній тихий коридор. Я прослідував ним і побачив великий люк у головний геологічний вузол. Це був великий напівкруглий простір із залишеною прозорою частиною стелі. Я бачив шторм через очі Мікі та камери людей у коридорі по дорозі до біо-стручка, але побачити це на власні очі, без інтерфейсу і його інтерпретації, було інакше. Хмари були схожі на структуру, що постійно рухається, кольори кружляли у повільному, важкому русі. Видовище було величним, і неправильним, і жахливим, і прекрасним водночас. Я стояв там двадцять дві секунди, просто дивлячись.

Мабуть, щось вилилося в канал, тому що Мікі сказав: "На що ти дивишся, Рін?"

Це виштовхнуло мене з зачарування. "Просто шторм. Гео-стручок має прозорий купол."

"Чи можу я побачити?"

Я не бачив, чому ні, тому зробив копію візуального матеріалу, видалив з нього будь-який код, по якому міг би ідентифікувати мене як SecUnita, і передав його Мікі у стрічку. "Гарно!" - сказав Мікі.

Мікі кілька разів запускав відео, коли йшов за Абене по пандусу. Вони пройшли ліфтовий вузол, але він був недостатньо великим для всіх одночасно, і Вілкен розумно відмовилася розділити групу. На стрічці з камери Вілкен я помітив зависаючі маркери з символами-дескрипторами біологічної небезпеки; вони були майже на місці, і мені потрібно було братися за роботу. Я хотів пошвидше повернутися назад у човник і переглядати "Місяць Святилища" до того часу, коли вони закінчать перевірку біо-стручка.

Консолі доступу були закриті, а сховище даних було повністю видалене, що було набагато безпечніше, ніж просто видалення системи. Але це було не те місце, де я збирався шукати.

Схема показала, що на об'єкті базувались копачі. (Насправді напівавтономні геологічні маніпулятори… щось таке, що я, мабуть, видалив би з постійного сховища. У всякому разі, це були не боти, а землерийні машини.) Копачі мали власне вбудоване сховище для своїх процедур та завдань, але вони також мали можливість сканувати і реєструвати те, що знаходять. Я знайшов і запустив їх інтерфейсну консоль, і так, копачі були тут, засунуті під геопод, згорнуті в контейнерах у три рази більших за наш човник, інертні без батьківської системи.

За допомогою інтерфейсу я міг робити копії їх сховищ пам'яті, не будячи їх. Хтось додумався наказати їм скинути свої

журнали (що анулювало б їх гарантії, але, мабуть, оскільки об'єкт повинен був впасти на планету, це нікого не хвилювало). На жаль для декого, копачі скинули свої журнали у буфери, а потім були засунуті у контейнери ще до того, як буфери вичерпали час зберігання і видалення.

Там було багато даних, але мені вдалося побудувати запит, щоб виключити команди операцій та інші сторонні речі. Мені довелося встановити пряме з'єднання, щоб скопіювати дані в додаткові флешки пам'яті, які я імплантував всередину себе, а це означало, що знову потрібно відшарувати шкіру навколо порту зброї правого передпліччя. Як тільки я це зробив, усе пішло досить швидко. Я сів на край консолі, обличчям до дверей, і розпочав улюблений епізод "Місяця Святилища" у фоновому режимі, щоб згаяти час, хоча тримав один канал на Мікі та загальний канал команди.

Я щойно закінчив, коли Мікі запитав: "Рін, це ти?"

Я відволікся, припинив перегляд епізоду, виплутуючись з програм пульта і зі сплячих, переважно порожніх мізків копачів. Я знав, що команда все ще перебуває у центрі біо-стручка (вони робили фізичну оцінку обладнання для біоматриць і намагалися перезавантажити консолі), тому питання не мало сенсу. "Це я, а що?"

"Ось". Мікі звучав розгублено, стурбовано. Він надіслав мені аудіокліп. Я чув, як люди розмовляли через комунікатори, Хіруне та Еджіро, а потім Герт зробив коментар.

Розмова? Щось про те, що охоронців не було там, де вони мали бути, і я не розумів, чому Мікі розгубився. "Я все ще в геостручці".

"Ні, Рін, ось це." - Мікі відтворив кліп і приглушив аудіозапис, і людські голоси стали набагато слабкішими. Це були навколишні звуки, я чув систему циркуляції повітря. І також міг чути легкі кроки, неквапливі, як биття серця… Ох, чорт.

Я витратив 0,002 секунди, кидаючи код у стрічку Мікі, ніби я відповідав іншому SecUnit'у. Я вже був у люкові до геоцентру, перш ніж зрозумів, що мені потрібно це сказати, інакше Мікі не зрозуміє, що робити. Я вискочив за ріг і почав підніматися по коридору до ліфта. "Мікі, до вас прямує хтось невідомий/ потенційно ворожий. Визнач напрямок, а потім повідом своїх клієнтів, у такому порядку.

Мікі розширив своє сканування, а інші почуття потемніли, коли він перевів всю увагу на звук. Він обертався, намагаючись отримати ширше поле. Я все ще тримав комунікацію з каналом людей, де Герт питав: "Що робить маленький бот?"

- Що не так, Мікі? - спитала Абене.

"Рін!" - Мікі перестав намагатися звучати як людина і надіслав мені терміновий запит про допомогу, разом з необробленими аудіоданими. Я повинен був усвідомити, що Мікі не був ботом із безпеки, у нього не було коду для вирішення цього питання, і ніхто ніколи не показував йому, що робити у надзвичайній ситуації за участі активних і, ймовірно, чутливих до звуків, ворогів. Я дістався до ліфтового вузла, але дурний ліфт повернувся на попередню позицію.

Поки я стояв там, як ідіот, витрачаючи дорогоцінні секунди, поки дурний підйомник повертався до мене, я провів швидкий аналіз і порівняв його зі схемою коридорів. Я поставив маркери для Мікі, людей та положення ворога, і передав їх у канал Мікі. Мікі вже говорив: "Дона Абене, до нас хтось іде. Нам потрібно повернутися через зовнішній коридор назад до човника". Він передав мою активну схему людям.

Я заскочив у ліфт, коли двері відчинилися. Коли я набрав послідовність призначення, я порівняв навколишній звук, який Мікі все ще обробляв, з проекцією на моїй схемі. Ця річ, чим би вона не була, рухалася набагато швидше, ніж показувала моя перша проекція. Я надіслав Мікі, "Немає часу виходити, скажіть клієнтам знайти схованку на місці і спробувати заблокувати коридори.

Мікі сказав Абене: "Дона Абене, воно занадто близько, ми повинні залишитися тут і зачинити люки".

Але Вілкен і Герт нарешті зрозуміли, що відбувається, і я почув, як вони закричали на оціночну групу, щоб вони відступили назад по коридору до човника.

Мені не потрібно було знову дивитися на свої прогнози. Вони не встигали добратися до кінця коридору. Ось чому люди не повинні працювати у безпеці; ситуація змінюється надто швидко, і вони не встигають її оцінити.

Я відправив ліфт до біо-стручка, до найближчого до позиції команди вузла. Двері відчинилися, і я вступив у хаос звуків: криків і пострілів з енергетичної зброї. Я побіг коридором і звернув за ріг.

Я збираюся описати це так, як реконструював подію пізніше зі своєї стрічки та камери Мікі, оскільки тоді я в основному думав лише: "О, чорт, що за хрінь".

Вілкен та Герту вдалося вивести групу з біоцентру, піднятися по пандусу та перейти до перехрестя з трьома іншими коридорами, місце однак було найоптимальнішою точкою для нападу в цій зоні. Я маю на увазі, що якби я збирався напасти на когось, я не міг би обрати кращого місця.

У мене не було часу надто саркастично ставитися до цього,

тому що Вілкен і Герт розряджали зброю у коридор, що вигнувся ліворуч. Навіть ліхтарі аварійного живлення там погасли, і я не міг одразу побачити, у що вони стріляють. Еджіро знаходився біля протилежної стіни, просто сповзаючи на підлогу, ніби щось відкинуло його вбік. Коридор праворуч вів до наступного сегмента біо-стручка, і там були шлюз і важкий люк, який був у процесі закриття і вже наполовину ковзнув на місце. Мікі, намагаючись слідувати моїм інструкціям, запустив його через аварійний доступ на стіні. Брейс похитнулася, ніби її хтось ударив і Абене схопила її за руку і підтримала.

Схоже, всі люди були цілі, а Вілкен і Герт відігнали того, хто хотів зустрітись з групою, нагодувавши його пострілами, і я збирався відступити. Потім у зникаючому зазорі між люком і стіною щось зблиснуло. Навіть для мене це було занадто швидко, і було неможливо розібратись без повторного показу відео та його перегляду. Ще до того, як я почав рухатися, це пролетіло повз Мікі, схопило Дону Абене за шолом і потягнуло до щілини.

Майже до того, як я почав рухатися.

Я перетнув перехрестя до них, пролетів повз Мікі та Брейс, вдарився об стіну, використав цей імпульс, щоб піднятися на два метри, щоб бути на одному рівні з тілом Дони Абене. Я влетів у кут люка і підставив ногу під плиту, яка закривалася. Я відчував напругу навіть у своїх неорганічних частинах; я не міг довго тримати його відкритим.

Одна з ніг Абене зачепила Брейс і звалила її на підлогу. Мікі був єдиним, хто діяв досить швидко. Він схопив Дону Абене за тулуб, і весь його канал був одним криком коду термінової допомоги. Я схопив Абене за талію, притиснувши одну з її рук. Іншою вона відчайдушно трималася за Мікі.

Якби вона не була в костюмі, то була би розірвана навпіл. Якби у люкові не було датчика безпеки, який зреагував на перешкоду, вона була б розчавлена. Я витратив три секунди, намагаючись відчепити павутину, що стискала її шолом. Павутина була червоною і мала вісім багатосуставчастих пальців, це все, що я міг тоді сказати. Тоді я подумав про очевидне рішення. Повітрям можна було дихати, і Абене можна було вилікувати від можливого забруднення, поки вона ще мала голову.

Я намацав її шию, сповільнений незнайомим дизайном костюма, потім мої пальці вдарили по маленькій вкладці. (Я б ніколи не знайшов її вчасно у своїй броні; накладка людської шкіри на мої руки набагато чутливіша.) Я схопив важіль і рвонув його, і аварійне вивільнення розблокувало її шолом. Він застряг у щілині майже на цілу секунду, давши мені достатньо часу, щоб

викрутити і витягнути ногу. Потім ворог з іншого боку відпустив шолом, і люк закрився. Я встав на ноги, тримаючи Дону Абене, все ще з прикріпленою до тіла головою.

Вона упала на мене, задихаючись, з рукою, яка зав'язла у моїй куртці. Мікі стояв біля мого плеча, стурбовано тикаючись в її корм, його довгі пальці ніжно піднімали волосся, щоб перевірити її шию. І він говорив: "Дона Абене, вам потрібна медична допомога? Дона Абене, дайте відповідь".

Герт і Вілкен припинили стріляти у коридор, і моє сканування показало, що все, що там було, давно зникло. Брейс зітхнула з підлоги: "Що це було? Ти…" Еджіро, згорнувшись біля підніжжя стіни, крикнув: "Абене!"

Я привітав себе (бо ніхто інший цього ніколи не зробить) з чудовим збереженням. Служба безпеки буквально щойно помітила, що щось намагалося вкрасти голову їхнього клієнта. Тоді Герт сказав: "Він SecUnit!"

Усі люди дивилися на мене та на Абене. Що ще важливіше, Вілкен і Герт навели на мене зброю. О, Murderbot, що ти наробив?

(Я навіть не знаю. Я підозрюю, що це пов’язано з тим, що я пройшов деякий шлях від того, що мені казали, що робити, і що кожна моя дія контролюється, до того, що я можу робити все, що я хочу, і десь по дорозі мій контроль імпульсів пішов до пекла.)

Єдиним виходом з ситуації було вбити їх.

Якби я хотів зберегти у таємниці свій візит сюди, я мав би їх усіх убити. У тому числі і Мікі. У тому числі і Абене. Її голова лежала на моїй ключиці, а волосся було теплим і м’яким там, де воно стикалося з моєю людською шкірою.

Логічним і єдиним розумним виходом із цього було знищити їх. Мені довелося тупо виводити себе з цього стану.

Я переконався, що моє обличчя та голос були нейтральними, як у SecUnit'a. Я сказав: "Я SecUnit за контрактом з консультантом безпеки Ріном, який посланий компанією GoodNightLander Independent як додатковий захід безпеки для групи оцінювання". Я повинен був визнати, що я був SecUnit'ом; не було людини-імпа, яка могла б зробити те, що зробив я. Крім того, мій правий рукав все ще був закатаний, відкриваючи порт зброї на передпліччі. (Неорганічні частини навколо порту можуть виглядати як доповнення, призначене для виправлення травми, але порт зброї не схожий ні на що інше, як на порт зброї.)

Саме тут я згадав про Мікі, і що я сказав йому, що я був розширеним консультантом з питань безпеки людини. Я був у кормі Мікі, і зв’язок був інтимним, навіть якщо в мене були підняті стіни. Мікі зрозуміє, що Рін, з яким він розмовляв увесь цей час, - це SecUnit, що стоїть тут. Так, я мав би взяти Мікі

раніше, коли у мене була така можливість; зараз не було часу цього робити.

По особистому зв’язку з Мікі я сказав: "Будь ласка, Мікі, я просто хочу допомогти".

Мікі нахилив голову на мене, потім подивився на Абене. Досі ошелешена і, можливо, перелякана, вона все ще не відпускала мене. Вона дивилася на мене, розгублено зморщивши брови. Дотримуючись протоколу для пораненої людини, я підвищив температуру тіла, намагаючись не допустити її шоку. Вона сказала: "Мікі…? Хто це?"

Мікі сказав: "Консультант з питань безпеки Рін - мій друг, Дона Абене. Мене просили не казати тобі, щоб ти була у безпеці".

Ага. Це не було брехнею, але неповною правдою. Можливо, у Мікі теж були приховані глибини.

Я побачив, як Герт здивовано кинув погляд на Вілкен. Вілкен відреагувала, але контролювала своє лице. Вони не говорили про своїх каналах зв'язку. З човника Кадер вимагав пояснення, запитуючи, чи потрібна допомога. Брейс сказала: "Еджіро травмований". Вона підводилася, спираючись до стіни, тремтячи. "З Абене все добре? Що сталося?"

Абене почала кивати, а потім скривилася. Вона поплескала мене по руці і трохи відштовхнулася, і я дозволив їй встати самостійно. "У мене все добре…" У стрічці вона сказала Кадеру зайняти свою позицію. Вона голосно сказала: "Еджіро, де ти поранений?"

- У плече, - сказав Еджіро. Його голос вказував на стрес, вираз обличчя був напружений від болю. Я почав шукати медпакет і тоді згадав, що у мене його немає. (Я знаю, я носив його завжди.) Еджіро додав: "Що це було? Я нічого не бачив, лише розпливчасту форму".

Вілкен і Герт все ще націлювали на мене зброю. Дона Абене і Мікі блокували прямі постріли з їхнього ракурсу, і якщо або Вілкен, або Герт ворухнуться, мені доведеться щось із цим робити.

Тоді Мікі сказав: "Дона Абене, Хіруне пропала і не відповідає по каналу або комунікації".

Ну, лайно. Вони не були моїми людьми, я не рахував голови. Я перевірив канал Хіруне, відчувши, що Абене, Вілкен, Герт, Брейс та Еджіро роблять те саме і кличуть її. Її стрічка все ще була в мережі, але вона була неактивною. Це означало, що вона жива, але без свідомості. Я нічого не отримав під час сканування з обмеженим діапазоном, і Мікі теж.

У каналі зв’язку з човником я почув, як Вібол лається, а Кадер просить її замовкнути і слухати.

Вираз обличчя Абене став жахливим. У загальній стрічці Мікі

повторив останні секунди відео, перш ніж я потрапив сюди. Сповільнивши зображення, я побачив швидкий рух тіньової форми з коридору доступу до основного коридору біо-стручка, просто затінення у погляді Мікі, коли він натискав кнопку випуску, щоб закрити люк. Потім Мікі повернувся, щоб піти до коридору, що вів у бік центрального закладу, але запізнився. Все, що у нас було, - це лише його погляд на те, як світильники на костюмі Хіруне зникали в темряві, коли її волокли, а потім Вілкен і Герт почали стріляти у коридор. Усе сталося дуже швидко, і я не думаю, що Вілкен і Герт знали, що ворог схопив Хіруне.

Коли люди переглянули відео у стрічці, Еджіро виглядав так, ніби він захворів, а Брейс тихо лаялася. Абене звернулася до Герта та Вілкен. "Ми повинні піти за нею. Що це було… Чому ви націлилися на мене?"

Вони спрямовували зброю не на неї, а на мене, просто за нею. Вілкен сказав: "Це SecUnit, Дона Абене, вам потрібно відійти від нього, поки ми не розберемося з ним. Де цей Рін? Десь на об'єкті? Це не збігається з нашим резюме від GI".

Абене була в шоці, але я практично бачив, що її корм знову в мережі. Її щелепи стиснулися, а вираз обличчя став жорстким. Вона відповіла: "Де Хіруне? Що її взяло? Ви повинні бути нашою безпекою".

Вілкен не витримала: "Перш ніж ми підемо її шукати, я повинна знати, чому тут є SecUnit. Це справедливе питання".

Мікі надіслав в канал Абене: "Будь ласка, Дона Абене, Рін - мій друг. Будь ласка, скажіть, що ви знали, що Рін тут."

Я думав, що Абене не повірить слову свого домашнього робота. (І, що було правдою, її робот-любимчик не знав фактів і формулював прохання так, що не було зрозуміло, що консультант Рін та SecUnit насправді одна і та ж особа, тому його слова не вартували багато.)

Розлючений погляд Абене перейшов від Вілкен до Герта. Вона сказала: "Я не знала, що Рін буде на об'єкті. GI повідомила мене перед від'їздом. Відділ нагляду надсилав Ріна для забезпечення додаткової безпеки… - Вона кинула на мене непевний погляд. - Консультант Рін послав вас?

На щастя, я не стояв там, як дебіл, і впіймав ідеально хорошу підказку, яку вона намагалася мені подати. "Я - від консультанта Рін, контракт із SecUnit'ом. Консультант Рін на станції і відправила мене до закладу своїм трансфером".

Герт сказав: "Нам про це не говорили". Вілкен кинула на нього лютий погляд. Досі не було розмови між ними на їхньому приватному каналі. Було багато питань, які вони могли задати. Сценарій, який я описав, - клієнт, що посилає SecUnit'а для

забезпечення безпеки іншого набору клієнтів, був технічно можливим, але порушував би правила та гарантії облігацій. Але Герт відвів зброю від мене і направив її туди, куди вона мала дивитися, у відкритий коридор, куди ворог поволік Хіруне.

Абене огризнулася: "Мені байдуже, що вам не сказали! Нам потрібно знайти Хіруне! Брейс, ти повинна відвести Еджіро на корабель. Герт, підеш з ними. Вілкен, або допоможіть мені, або дайте свій пістолет і поверніться з іншими до човника". Вона перейшла на свою стрічку, щоб поговорити з Кадером і інформувати станцію і ПА про нашу ситуацію. "Скажіть їм, що ми ще не знаємо, що на нас напало. Скажіть їм бути обережними, можливо в системі є рейдери." Кадер підтвердив отримання повідомлення.

Я не можу втриматися, мені подобається, коли люди рішучі. (Особливо, якщо це людина, яка виступає за те, щоб не застрелити мене.) Я сказав: "Консультант Рін наказав мені допомагати вам у будь-якій необхідній формі". Я дивився на Абене, тому що я був SecUnit, і це було те, що SecUnit зробив би. Ви розмовляєте з клієнтом і залишаєте людей, які тримають зброю, вирішувати, чи повинні вони відчувати загрозу від того, що ви сказали, чи ні. (Вони повинні, вони справді повинні відчувати загрозу.)

Вілкен поспішно сказала: "Ми ваша команда безпеки, Дона Абене, і звичайно, підемо. Але вам слід повернутися на корабель разом з Гертом та іншими, а я піду за Хіруне з SecUnit'ом Рін".

Еджіро намагався встати, і Брейс підтримала його під здорову руку і поставила вертикально. Брейс сказала: "Я на каналі з Кадером, Абене. Вібол вже готує медвідсік."

Оскільки я зараз був SecUnit'ом, я сказав: "Не піднімайтеся ліфтом. Ворог може взяти під контроль систему і підняти ліфт вище".

- Я це знаю, - кинув Герт.

Я знаю, що ти це знаєш, придурку.

Брейс кивнула до мене і пообіцяла: "Без ліфта". Вона сказала Абене: "Будь ласка, будь обережна".

Абене сказала: "Ти теж. Залишайся на зв'язку з Кадером". Вона повернулася до Вілкен. "У нас немає часу сперечатися. Нам треба йти".

Мікі обернувся і рушив у відкритий коридор. Герту довелося зійти зі свого шляху. Абене взяла шолом і пішла за Мікі. Вілкен завагалася, але попрощалася з Гертом. Герт махнув рукою до Еджіро та Брейс. "Ходімо, все буде добре."

Я почекав, поки Вілкен пішла слідом за Абене, пришвидшуючи крок, щоб вийти наперед. Тоді догнав Абене і

увімкнув камеру Брейс, щоб стежити за групою, яка прямувала до човника.

Розділ п'ятий

Голосом професійно компетентним і зовсім не схожим на голос того, хто щойно дозволив викрасти клієнта, Вілкен сказала: "Моє сканування нічого не показує, але мій діапазон обмежений. Поки канал Хіруне продовжує працювати, ми можемо її відстежити".

Люди завжди такі повільні, як думаєте? Мікі вже налаштував своє сканування і повідомив Абене. Я ще нічого не робив, але намагався не панікувати.

Я доторкнувся до свого приватного каналу до Мікі, а потім не знав, що сказати. ("Дякую, що не викрив мою брехню", видалося трохи надто кричущим.) Але Мікі сказав: "Ти врятував Дону Абене, SecUnit Рін.

У мене було відчуття, що мені потрібно переглянути свої розмови з Мікі і побачити, де я помилився. "Чи знаєш ти, що я просто SecUnit, Мікі?"

"Я не знаю, що означає бути SecUnit'ом. Це не входить до моєї бази знань. Як мені назвати тебе, якщо ти більше не Рін?"

"Називай мене SecUnit." Я якось взяв на себе зобов'язання виступати консультантом з питань безпеки, і цього разу я навіть не збирався отримувати для цього іншу валютну картку. Як завжди, я не мав кого звинувачувати, окрім себе. Я думав, що все ще може бути добре. Все, що нам потрібно було зробити, це забрати Хіруне, і тоді я придумав би причину, чому мені потрібна поїздка назад на їхньому шатлі, сказати, що я повинен повернутися до консультанта Рін, а потім втекти.

І можливо це могло вийти краще, ніж зазвичай. Якщо за атакою стояла GrayCris, я міг отримати відеодокази цього і надіслати доктору Менсі разом з моїми даними з копачів у геоподі.

У коридорі було темно, і для своєї камери Вілкен використала нічний фільтр. Маркерні аварійні вогні на підлозі та стінах загоралися, коли ми проходили повз. Тихо лаючись, Абене спробувала надіти шолом, але я зламав важіль, знімаючи його. Вона нахилилася, щоб залишити його на підлозі, і запитала Вілкен: "Ви хоч уявляєте, що на нас напало? Якийсь бот? Пошуковий пристрій?"

Насправді це було хорошим припущенням. У мене було одне гарне зображення шолома з павутиною-рукою, і я вирішив, що порівняння з інвентарем біо-стручка покаже, чи це щось призначене для роботи з пристроями, призначеними для отримання зразків з поверхні, чи його частина. Після видалення

системних ядер з об'єкту такі пристрої було неможливо запустити. Моя теорія полягала в тому, що ворог, наближення якого почув Мікі, активувався і використав пошуковий пристрій, щоб відвернути увагу команди, і схопив Хіруне. Вілкен сказала: "Моя камера не впіймала його. Я вважаю, що на об'єкті знаходяться рейдери і використовують проти нас обладнання, що залишилося. SecUnit, чи має консультант Рін підтвердження цього?"

Я сказав: "У консультанта Ріна немає додаткової інформації", бо чому я повинен виконувати її роботу за неї, коли я навіть не отримав картку у твердій валюті, я правий?

У стрічці Абене запитала Мікі: "Мікі, ти впевнений в цьому консультанті Рін? Коли і де вона з тобою говорила?

"На станції - відповів Мікі. - Рін мій друг. GI послала Рін, щоб допомогти вам з безпекою. - І додав: - Ви були майже поранені, а Вілкен і Герт зовсім не намагалися вам допомогти."

"Вони намагалися захистити Еджіро та Брейс, - відсутньо сказала Абене, явно думаючи про щось інше, напевне, наскільки брехливою була моя історія. - У них не було часу."

Я не хотів, щоб вона думала про ймовірність появи таємничих SecUnits та їхніх (можливо, апокрифічних) підрядників з питань безпеки. Я натиснув її стрічку і сказав: "Дона Абене, ви можете поговорити зі мною просто на цьому каналі. Я постійно підтримую контакт зі своїми клієнтами. Зверніть увагу, що консультант Рін вказала, що мій головний клієнт ви, а не команда безпеки."

Я намагався дати їй зрозуміти, що я на її боці, а не на їхньому. Напевно, я не міг би сформулювати це краще. Але я був певний, що будуть сторони, оскільки Вілкен і Герт явно не вірили, що можна буде врятувати Хіруне.

Є інша проблема безпеки людини: їм дозволяється здаватися.

Абене взяла секунду, щоб перегрупуватися, а потім запитала мене: "Ти знаєш, що забрало Хіруне?"

Я зауважив, що вона перепитала мене знову, безпосередньо, незважаючи на те, що чула мою розмову з Вілкен. Абене також вирішила, що тут будуть сторони. Я сказав: "Я думаю, що ви маєте рацію, це був пошуковий пристрій". Ворог мав намір взяти хоча б одного члена команди і вбити або поранити інших перед відступом. Це не те, що зробила б група рейдерів. Я додав, що вороги планують, ймовірно, затягнути нас ще далі всередину, щоб убити, і змусити ще кількох членів команди покинути шаттл, щоб він також вбив їх. Спроба зробити так, щоб речі звучали менш жахливо, ніж коли говорити правду, ніколи не допомагає. Клієнт повинен вірити, що ваша оцінка ситуації точна. (Я знаю, що вона

не мій клієнт.)

Їй знадобилося три секунди, щоб зрозуміти той факт, що ми робимо те, що, мабуть, хочуть від нас вороги. "Але ми повинні знайти Хіруне. Які у нас є способи протидіяти ворогу?"

"Ви вже протидієте йому. Він не знає, що у вас є SecUnit." Для людини це були б розмови про его, викликане гормонами. Для SecUnit'а це просто факт. Як я сказав Тлейсі, перш ніж я її вбив, я просто кажу вам, що я збираюся робити.

Абене замовкла ще на п'ять секунд, поки ми йшли темним коридором. Потім вона запитала: "Чи знали ви, що тут є щось небезпечне? Ви знали, що на нас нападуть?"

"Я не знав, аж поки Мікі не повідомив мене, що щось наближається до вашої позиції." - Це було правдою. Я б радше ховався зараз у човнику і дивився розважальні шоу зі ЗМІ. "Консультант Рін не мав інформації про ворогів всередині об'єкта."

"Де ви були? Хто насправді послав вас, Рін?"

Я психічно похитнувся. Я брехав, правда? Це повинно було збігатися з тим, що я вже сказав Мікі, що було лише частково брехнею, і Абене, можливо, не зареєструвала моїх вагань, але Мікі помітить, якщо я не відповім прямо зараз - "Я був у гео-стручку", - сказав я у відчаї. - І збирав дані про можливе порушення GrayCris угоди про дивну синтетику."

Дона Абене сказала. - "Це починає мати сенс. - Вона завагалася. - Чи можна врятувати Хіруне? Якщо вона ще жива."

"Так. Я майже впевнений."

Абене зітхнула. "Тоді добре. Будемо працювати разом."

Сказати правду мені начебто вдалося.

Ми вийшли з темної секції в інший коридор зі слабким, але постійним освітленням. Вілкен сказала: "Ви коли-небудь працювали з SecUnits, Дона Абене?"

"Ні. Вони незаконні в домашніх системах". Вона була нетерплячою. Зараз вона не хотіла чути від Вілкен нічого, що не включало б повернення її подруги.

Ми наближалися до перехрестя. Вілкен подала сигнал про зупинку та зупинилася сама, поки робила сканування. Я теж безперервно сканував, але мої дані були лайном. Статичний iev мав перешкоди від бурі. Вілкен продовжила: "Я знаю, що ви прихильні до свого бота, але ця річ не схожа на Мікі. Це машина для вбивств".

Абене підняла на мене погляд і, ймовірно, це була помилка, але я подивився на неї. Було напрочуд легко встановити зоровий контакт і не нервувати, можливо тому, що я звик бачити її обличчя через канал Мікі. Вона торкнулася своєї щелепи -

позначки, де ободок шолома зачепив її, коли павутина намагалася відірвати їй голову. Її погляд знову повернувся до спини Вілкен, але на нашому приватному каналі вона сказала: "Я ніколи раніше не працювала з SecUnit'ом - я ніколи раніше не бачила та не спілкувалася з SecUnit'ами - тому будь ласка, заптуйте мене, якщо вам потрібна якась інформація чи інструкція від мене."

Раніше мені ніколи не доводилося чути, щоб людина пропонувала мені віддавати накази. Це була цікава новинка. "У мене є прямий накази від Рін, щоб допомагати вам. Все інше я можу робити на свій розсуд."

Сканування Вілкен виявило певні перешкоди, таку ж статику на межі діапазону, яку отримували і Мікі, і я. Ми знову почали рухатися, пішовши по правому коридору, що вів від перехрестя. Абене запитала мене: "Чи можете ви сказати мені, чому GI не повідомила мене про те, що проводиться друга оцінка?"

У мене була відповідь на це і на все інше. "GrayCris звинувачують у вбивстві членів дослідницької групи DeltFall та нападі на команду PreservationAux у світлі оцінки корпоративної угоди. Коли ви знову отримаєте доступ до стрічок новин, перегляньте посилання на Port FreeCommerce для отримання додаткової інформації. Були підстави підозрювати, що GrayCris використовувала платформу тераформування щоб приховати заборонену діяльність, і могла спробувати запобігти дослідженню аномалій на планеті." Це все було правдою, і навіть звучало добре, коли я це сказав.

Тепер голос Абене звучав похмуро. "Отже GrayCris використовувала це обладнання для видобутку артефактів і дивної синтетики замість тераформування, і вони підозрювали, що детальний огляд планети виявить це."

"Ймовірно. - Я був у цьому впевнений, але у мене була давня звичка зберігати можливість відступу, якщо виявиться, що я помилився. Зазвичай запобігти покаранню від командного модуля не вдавалося, але завжди було варто спробувати. Поки ми не переглянемо та не проаналізуємо дані з копачів геоподу, ми цього точно не дізнаємось. - Консультант Рін вирішила, що найкраще поєднати пошук даних з додатковим захистом вашої команди."

Попереду коридор закінчувався відкритим простором. Вілкен подала сигнал про зупинку через п'ять секунд після того, як це зробив би я. На схемі було вказано, що це була перехідна зона між стручками. Тіні попереду рухалися, але я міг сказати, що це відблиски ззовні. Ліворуч був великий оглядовий порт, як у геоподі, але у стіні, і гра світла та хмар кидала тіні на підлогу.

Вілкен скористалася своїм пристроєм сканування, а потім дала нам знак рухатися разом з нею вперед. Перешкоди були ще

гіршими, але я нічого не отримував від аудіо. Я запитав Мікі: "Чи можеш ти сказати, що викликає шум у сканері?"

"Ні, SecUnit. Я порівняв його зі статичним, спричиненим погодою, і вони виглядають однаково, але у нього інше джерело. Це дивно, чи не так?"

Вілкен повела нас у великий простір, у тіні від шторму, що бушував по той бік прозорої стіни. Більшість її уваги все ще була зосереджена на сканері. Стелю підтримували вигнуті та з'єднані над нами тверді нерухомі пластини металу, які відбивали тіні постійного руху шарів хмар назовні. Три високі арки відкривали темні коридори, що вели до різних стручків. Три чверті кола навколо нас, навпроти прозорої стіни, займала галерея з кращим оглядом через прозору стіну. Локатор Мікі вказував на третій коридор праворуч на цьому рівні.

"Це не шум, а якийсь вид зв'язку, - сказав я Мікі. - Щось використовує перешкоди, викликані погодою, для маскування свого сигналу." Це також засмучувало. Я скористався би можливостями SecSystem для справжнього аналізу. Навіть якби ми змогли виділити сигнал, у мене просто не було потрібних баз даних для порівняння.

Мікі перейшов на загальний канал: "Дона Абене, є сигнал, що використовує штормові перешкоди, щоб…"

Я відчув рух і шепіт звуку, коли рухаються механічні суглоби, і передав Мікі попередження, коли якась форма стрибнула з галереї над нашими головами. Я спіймав Абене за талію і помчав до третього коридору праворуч, тому що це був напрямок, по якому ми мали рухатися, щоб досягти мети нашої місії. Першим завданням було потрапити туди, поки ворог був зайнятий Вілкен.

Я зупинився досить далеко у коридорі, щоб вивести Абене з-під прямої лінії будь-якого випадкового вогню. (Зброя Вілкен розряджалася так швидко, що я припустив, що у неї не так багато часу, щоб прицілитися.)

Через секунду підбіг Мікі. Я поставив Абене на ноги, вона похитнулася і Мікі підтримав її. Тепер я ненавидів, коли за безпеку відповідали люди. Якби Вілкен була SecUnit'ом, мій пріоритет був би ясним: продовжити рух вперед, щоб знайти Хіруне, доставити її та Абене в безпечне місце, а потім повернутися, щоб отримати/очистити те, що залишилося від Вілкен та ворога. Але Вілкен була людиною-імпом, тому мені доведеться повернутися і забрати її дурну дупу.

Мікі надіслав зображення у мою стрічку і сказав: "Це бойовий бот!"

Так, дякую за новину, Мікі. Мені вдалося чітко побачити це, коли я був посередині стрибка, вибігаючи з кімнати з Абене. Я

сказав Мікі: "Залишайся з Доною Абене", і побіг назад по коридору.

Знову ж таки, я знаю, що в моїй розповіді це звучить так, ніби я був на вершині ситуації, але насправді я просто думав: "Ох лайно, лайно, лайно". Бойові боти швидші, сильніші і важче озброєні, ніж я. Навіть якби у мене був доступний канал SecSystem, я не міг би зламати бойового бота, не встановивши прямого фізичного зв'язку, а така спроба призвела би до того, що мене би просто розірвали. (Мене розривали раніше, і у моєму списку речей, яких слід було уникати, це було прямо там, угорі.)

Єдине хороше в бойових ботах - це те, що вони не бойові SecUnits. Ті ще гірші.

Я вибіг з коридору майже на максимальній швидкості і встиг отримати чітке уявлення про ситуацію, щоб скласти план своєї атаки. (Я повинен поставити "план" у лапки, тому що за цих обставин дійсно складно планувати.)

Вілкен лежала на підлозі, і її основна зброя щойно була вибита з її рук. Бойовий бот нахилився над нею. За формою він був близький до бота у формі людини. На зразок Мікі, якби Мікі мав три метри заввишки, мав на грудях і спині декілька портів зброї, чотири руки з декількома ручними модифікаціями для різання, стискання, доставки енергетичних сплесків до цілі, тощо, і не дуже милу особистість.

Я піднявся по стіні настільки, щоб дати собі правильну траєкторію, потім відштовхнувся і стрибнув на голову бойового бота. Його камери та сканери були у голові, але місце, де він фактично обробляв та зберігав пам'ять, було внизу живота. (Так само як у Мікі; пам'ять була більш захищеною внизу, оскільки люди завжди стріляють у голову.) (Принаймні, люди завжди стріляли в мою голову, тому я припустив, що вони також робили це з ботами.)

Бойовий бот знав, що я SecUnit, тому що послав імпульс через свою шкіру, щоб викликати максимальне відчуття для моїх датчиків болю. (Я передбачив це і зашунтував їх, але все одно було неприємно.) Наступний імпульс мав зажарити мою броню та основну зброю. Оскільки я скинув їх у Port FreeCommerce, імпульс нічого не зробив зі мною, і помилка дала мені півсекунди, необхідні для того, щоб просунути порт енергетичної зброї в моїй правій руці до його сенсорних входів. Я вистрілив на повну потужність.

Мені були потрібні ці півсекунди, тому що під час пострілу бот підняв руку і збив мене з своєї голови. Я впав на підлогу і відлетів на три метри, але бот похитнувся вбік, тимчасово ставши (і я не можу сказати, що це "тимчасово" достатній час) сліпим,

глухим, без можливості сканувати рух чи енергію і без можливості попасти у ціль будь-якою вбудованою зброєю.

Вілкен просто перекотилася, коли я вже стояв вертикально. Я схопив вибуховий пакет з її упряжі і кинувся до бойового бота. Він щойно очистив свої сенсорні входи від вибуху статики, але я вже дістався місця трохи вище його правого тазостегнового суглоба і втиснув вибухонебезпечну упаковку у щілину.

Бот схопив мене за голову і плече, велика рука стиснула мене, і я відчув зрушення металу, що означало, що з його руки збирається вийти щось гостре. Я подумав: Ну, добре, це не спрацювало. Він міг знищити мене, застосувавши будь-яку зброю з багатого арсеналу в грудях, але бот був розлюченим і хотів завдати мені болю. Потім почувся тихий приглушений тріск з пакета вибухових речовин.

У пакеті було два заряди, і це був перший, той, який був спроектований для проходження тунелю через важке екранування і міг зробити те саме з корпусом бойового бота. Я все ще мав відкритий канал до Вілкен і чув, як починається зворотний відлік.

Якби бойовий бот був самосвідомішим, він міг би продовжувати розбивати мені голову, але почав діяти його захисний режим і він відштовхнув мене, щоб потрапити до пакета.

Я знову вдарився об підлогу і відкотився назад, коли він вхопився за пакет. Вілкен вже піднялася на коліна і відкрила вогонь по грудях та голові бота. Вона била по датчиках і портах зброї, що, звичайно, було непоганою ідеєю. Це утримувало бота від націлювання на нас, поки заряд мав шанс спрацювати.

Зовнішній пластиковий кожух відірвався, але вибухова речовина вже всмокталася у тунель крізь панцир бота. Бот спробував вставити зонд у отвір, щоб дістати вибухівку. Вілкен вдалося поцілити у вразливий суглоб, коли зонд видовжився. Це дало вибухівці ще дві додаткові секунди, критично необхідні. Я відкотився і поклав руки на голову.

Вибух був глухим, а потім я відчув вібрацію, коли тіло бота впало на підлогу. Я встав на ноги, здебільшого вражений тим, що це спрацювало, і що я все ще живий і функціональний. (Ось як SecUnits вчать битися: кидайте своє тіло на ціль, вибивайте з неї лайно і сподівайтеся, що вас зможуть виправити у ремонтній кабінці. Так, я знаю, що у мене більше не було броні чи доступу до ремонтної кабінки, ви дуже обізнані, але старі звички вмирають важко.)

Бот упав на підлогу, так і не врятувавшись. Панцир стримав вибух, тому осколків не було, а вибух пошкодив процесор бота та інші важливі фрагменти в його черевній порожнині. Але він все

ще був активним. Я сказав Вілкен: "Мені потрібна ще одна пачка".

Вона лежала на підлозі, але її обладунки захистили її слух. Вона знялала з ременя комплект пачок і підняла їх.

Я взяв їх, розділив і кожну окремо кинув у відкритий тепер панцир бота, а потім відступив.

Вілкен вже підвелася на ноги і теж відступила, сховавшись за рогом.

Я підійшов до входу в коридор, коли залунали вибухи. Кожен вибух спричиняв ривок і спазм тіла бота. Після останнього я перевірив його активність. Бот все ще мав потужність, але заряди знищили головнийий і додаткові процесори. Цього мало вистачити.

Вілкен перевірила його скануванням. Вона видала полегшений шум. "Гарна робота. Ходімо. Якщо тут є одна з цих речей, то можуть бути інші".

Ну так…

Я пішов за Вілкен коридором до місця, де чекали Мікі та Абене. Абене тримала руку на руці Мікі, тримаючись за неї так ніби він захищав її. Коли ми підійшли, вона відпустила руку і сказала: "Хто б не активував цю річ, вона взяла Хіруне, вірно?"

"Напевне." Вілкен спробувала зупинитись, але Абене вже йшла по коридору за мною, і Вілкен довелося піти за нею. Я йшов попереду, а Мікі дріботів поруч з Абене, не питаючи мене ні про що. Що було добре; Мікі не зміг би допомогти у бою, але принаймні я знав, що Абене буде його пріоритетом, що б там не казала Вілкен.

Я почув, як Абене викликала шатл, попередила Вібола та інших, і знову наказала їм залишатися на борту, і ні за яких обставин не йти за нами. Вілкен надіслала Герту запис з камери про напад, а Герт надіслав підтвердження. Це було більш професійно. Кадер був явно схвильований, але повідомив, що вони надіслали попередження на транзитну станцію як оновлення для ПА.

Вілкен сказала: "Я ніколи не бачила рейдерів з доступом до бойових ботів, але завжди буває перший раз".

Я був майже впевнений, що бойовий бот був оригінальним обладнанням цього об'єкта. Тут ми говоримо про GrayCris, а девізом компанії, здавалося, було "Прибуток, вбиваючи всіх і забираючи їх речі".

Абене не відповіла. Після того, що я їй сказав, вона, напевне, теж не вважала, що це рейдери. "Вони знатимуть, що ми йдемо".

"Вони це вже знали, - сказав я їй і Мікі у нашому приватному тристоронньому каналі. - І тепер інші бойові боти знатимуть, що проти них працює SecUnit, і відповідно коригуватимуть свою

стратегію."

"Я б хотів, щоб у мене була стратегія."

[Запит: активний SecUnit у зоні спостереження.]

Я зупинився. Я не кричав, хоча думав про це 0,02 секунди.

Я був майже впевнений, що тримаю обличчя порожнім, але Абене і Мікі повернулися, щоб подивитися на мене. Вілкен продовжувала рухатися.

Я знову почав іти, намагаючись зрозуміти, на якому каналі він працює, щоб я міг його заблокувати.

[Запит на відповідь.]

У своєму каналі Мікі стурбовано запитав: "SecUnit, хто це?"

"Не відповідай, Мікі. Це бойовий бот, який намагається визначити наше положення." Бойові боти не можуть зламати захист, як бойові SecUnits. Вони не працюють пов'язані з Sec або HubSystems, як це роблять SecUnits безпеки. Але все таки. Я не хотів цього в своїй голові. Або в голові Мікі.

[Запит: SecUnit має підпорядкованого бота.] Це звучало непримиренно і весело. [Запит: домашній бот.]

У мене визначився канал.

[Мета: Ми порвемо вас.]

Я заблокував канал. І повільно видихнув, щоб не привертати уваги людей. Мікі надіслав мені гліф біди. Я відповів: "Це нормально, це була повна брехня." Я нагадав собі, що бойовий бот не був людиною, це не був лиходій з одного з моїх шоу. Це був бот, і він не погрожував.

Він просто розповідав нам, що збирається робити.

***

Бойовим ботам зазвичай потрібен контролер-людина. Ну, ще їм потрібен такий наглядач, коли потрібно досягти якоїсь мети. Якщо ж мета була такою неясною, як "атакувати всіх, хто потрапляє на об’єкт, маскуючи при цьому трафік мережевої стрічки під статику, спричинену штормом", можливо, вони не зовсім розуміли, яким чином атакувати. Але взяти полоненого, щоб заманити нас всередину об'єкта, таки пропонувало план. Можливо, GrayCris залишила на станції оперативного працівника, який ховався від очей співробітників портового управління, стежачи за об'єктом. Він знав, коли наш човник вилітає і коли прилетить на об'єкт, міг оцінити, скільки часу знадобиться, щоб команда потрапила в один з стручків і розпочала оцінку. А потім надіслав сигнал активації для бойових ботів.

Сигнал, який потрапив через екранування об’єкта? Можливо.

Було б непогано знати, скільки тут було ботів, але принаймні тепер ми мали місце розташування першої пастки. План зазнав невдачі, тому бойові боти скоригували своє положення, щоб

створити другу пастку. Я ще раз перевірив схему, переконавшись, що ми збираємось перейти до центрального вузла.

Я сказав: "Дона Абене, мені потрібно обстежити вузол попереду. Буде краще, якщо Вілкен піде зі мною, а ви з Мікі почекаєте тут". Я додав у стрічку, "І нам потрібно поспішати."

Абене хотіла поспішати, і я не хотів давати Вілкен час сперечатися. Абене сказала: "Так, ідіть".

Я швидко пішов у коридор. Вілкен завагалася, а потім пішла за мною, її потужні обладунки дозволили їй наздогнати мене. - Затримайся, - сказала вона. Я зупинився, щоб потішити її, і тому, що я міг зрозуміти з стрічки, що вона перевіряє схему. "Я зрозуміла. Давай рухатись."

Я дозволив Вілкен стати лідером.

Ми слідували пішохідною трубою, що обходила центральний вузол, щоб звернути до інженерної секції. Я автоматично шукав безпілотники, але весь час виявляв негативний результат. Я натиснув стрічку Мікі. "Як давно ви перевіряли корабель?"

"Я відстежую канал Кадера до Дони Абене і перевіряю стан бортової системи кожні 2,4 секунди, SecUnit. Еджіро надають медичну допомогу і, як очікується, він повністю одужає."

Це був перший раз, коли я почув, як Мікі звучить навіть мінімально роздратовано. Мене це чомусь неясно підбадьорило. "Прийнято, я тільки перевіряю."

Мікі надіслав мені знак усмішки. Добре перевіряти ваших друзів.

Ну, я просив про це.

Труба вирівнялася, і, як я підозрював, я побачив тіні та легку гру світла, що вказувало на великі вікна з обох боків. Ми збиралися зробити очевидну тактичну розвідку, і бойові боти могли надіслати сюди кілька мініатюрних безпілотників, щоб побачити, чи будемо ми тут. Але я не помітив жодного натяку на спостереження, рух чи підозрілу статику у своєму скануванні. Це було підтримкою теорії про те, що наглядач ботів відсутній на об'єкті. Схема не показувала, що пішохідні труби мають вікна, це просто здавалося ймовірним з огляду на конструкцію об’єкта. І цю неточність бойовий бот не міг врахувати.

Я зупинився в тіні непрозорої частини трубки, і Вілкен зупинилася теж. У стрічці я побачив, як вона регулює збільшення на своєму прицілі.

Одне вікно прозорої труби дивилося вниз на маточину інженерного блоку. Він був на двадцять два метри нижче від нас, і ми могли підглянути через великий закруглений дах, ідентичний тому, що був в геосекції. Вілкен приклала приціл до вікна, а потім надіслала мені відео.

Я міг бачити рух і екстраполювати позиції сам, але більша детальність була приємною.

Один бойовий бот пробіг по підлозі хаба, поки ми спостерігали, під центральною скульптурною спорудою, яка, мабуть, була частково сходами на верхній рівень галереї, а частково - художнім витвором. Приціл Вілкен зареєстрував потужне переміщення на верхньому рівні, і я міг зрозуміти за відблисками, що це бойові безпілотники. Більшість моїх контрактів використовували набагато меншу (і дешевшу) модель, розроблену для розвідки та кращу для збору даних про клієнтів, а також для стеження за вашим базовим периметром і щоб стежити, що ваші клієнти на місцях і їх ніхто не викрав. Але тут були більші моделі, які мали деякий інтелект, додатковий захист та бортову енергетичну зброю.

Все ще скануючи, Вілкен пробурмотіла: "Отже, у нас є ще один бойовий бот плюс безпілотники".

Проти нас було ще принаймні два бойових боти; один стояв під тінню галереї. Вілкен пропустила його, але я екстраполював його існування на основі енергетичних моделей, які схопив приціл Вілкен. Я був готовий зробити ставку, що ще один чи два десь в резерві або працюють на об'єкті. Ймовірно, між нами і човником, тому що боти працюють саме так.

Тоді Вілкен сказала: "Наша мета там".

Під "метою" вона мала на увазі Хіруне, яка лежала на підлозі біля підніжжя сходів. (Ви ніколи не повинні називати клієнтів "метою", якщо не хочете заплутатися в невідповідний момент.) (Це жарт.) Вона лежала, скрутившись на боці, обличчям від нас, і я не міг сказати, чи була вона жива. Мене ще дещо хвилювало. "Чому вони обрали інженерну секцію?"

Щоб потрапити туди, нам довелося би пройти через центральний вузол, і якщо там не було встановленої пастки, атмосферна секція була ближче і краще захищалася, оскільки мала лише один вхід. Інженерний блок мав один доступ через центральний вузол і другий через перехідну трубу, що відходила від виробничого блоку, а також через вузол підйому в маточині, прямо під галереєю.

"Я не можу сказати, що відбувається в мозку бота", - сказала Вілкен, а потім кинула погляд на мене. Я дивився прямо перед собою. Якщо в цій ситуації і було щось хороше, це підкреслювало, наскільки чудовими були мої рішення (а) зламати мій командний модуль та (б) втекти. Бути SecUnit'ом відстій. Я не міг дочекатися, коли повернусь до мого попереднього життя, коли перебував на транспортах, керованих ботами, і переглядав свої серіали. Вілкен додала: "Ходімо. У мене є план".

Так, у мене теж був план.

***

Тепер, коли ми знали, де знаходяться бойові боти, Вілкен запропонувала зайняти центральний вузол доступу до виробничого блоку, де ми могли пройти через альтернативний трубопровід до інженерної секції. Або там, де я міг би пройти через альтернативний доступ до труби, тому що це був її план.

"Ми надішлемо SecUnit'а, щоб відвернути їх увагу, а я піду за Хіруне", - сказала Вілкен Абене.

Мікі нахилив голову. Абене насупила брови і кинула на мене вражений погляд. - Це самогубство.

Вілкен терпляче сказала: "Це SecUnit. Вони так працюють".

Мікі подав сигнал тривоги. - Це не найкращий план, SecUnit.

Вираз обличчя Абене знову став жорстким. "Це суперечить стандартам роботи у GI".

Вілкен підняла брови. "Ви хочете повернути Хіруне?"

Я спостерігав за обличчям Абене. Вона боролася, розриваючись між страхом за Хіруне та думкою послати мене на страшну, але принаймні раптову смерть. На це було цікаво дивитися, тому що вона знала, що я SecUnit. Вона сказала: "Має бути інший вихід. Консультант Рін, напевне, цього не допустила би".

Але вона казала, що ніколи раніше не бачила та не працювала з SecUnit'ом, і Мікі навіть не мав запису про нас у своїй базі знань. Абене була людиною з роботом-улюбленцем. Вона могла вважати мене домашнім улюбленцем консультанта Рін, схожим на Мікі.

У нас не було часу сперечатися, і я дійсно не хотів, щоб хтось думав про консультанта Рін, чиє вигадане існування здавалося мені все більше непотрібним. Я сказав: "Все добре, Дона Абене. Це та робота, для якої я призначений". Було надзвичайно важко не звучати іронічно.

По нашому приватному зв’язку я сказав їй і Мікі: "Все добре, у мене є інший план. Він безпечніший для Хіруне."

"Ви впевнені? - запитала Абене, і приватно додала - ви не хочете розповісти Вілкен про свій план."

Так, я не хотів цього робити - головним чином тому, що не хотів, щоб вона давала мені накази, які я мав ігнорувати. А ще тому, що я мав лише туманне уявлення про те, що я хочу зробити; більшість планів доведеться створювати буквально на льоту. "Ви мій клієнт. Ви можете стежити за мною через це з'єднання. Я сказав Вілкен: "Ми повинні діяти негайно. Дайте мені свою броню".

"Що?" Вілкен не встала у вогневу позицію, але те, як броня

зарухалася над її суглобами, змусило мене подумати, що таким був її перший імпульс.

Я сказав: "Якщо я заходжу першим, мені знадобиться броня". Я просто хотів подивитися, що вона зробить.

- Ні, я піду за тобою, - не так терпляче сказала Вілкен. "Я буду біля люка на перетині між коридором виробничого блоку та трубою, щоб прикрити вас". Вона пішла у коридор, сказавши Абене: "Зачекайте тут. Якщо я надішлю вам повідомлення у стрічці, повертайтесь до шатла". Я пішов за нею, як добра маленька машина SecUnit-Murderbot.

Позаду мене Мікі змістився, щоб подивитися, як ми рухаємося вгору по коридору, надсилаючи відео Абене.

Коли ми відійшли достатньо далеко, щоб його вуха нас не могли почути, Вілкен приглушила комунікацію та канал і сказала: "У вас є щось від консультанта Рін?"

"Ні, канал станції недоступний звідси". Про що Вілкен знала. "Можливо, я зможу зв’язатися з нею по своєму зв’язку, якщо вам потрібно з нею поговорити". Я міг би підробити зв'язок, але мені знадобилося би трохи часу, щоб попрацювати над цим.

На щастя, Вілкен вирішила, що не хоче запрошувати іншого консультанта з питань безпеки, щоб він дав свої висновки щодо її стратегії, тим більше, що вона планувала вбити законтрактованого SecUnit. Я не знаю, скільки боргові компанії стягують з клієнтів, коли нас вбивають, але це, мабуть, багато.

Я думав, що план Вілкен полягає у тому, щоб послати мене вперед, закрити люк, і коли бойові боти вб'ють мене, вона скаже Абене та Мікі, що вона спробувала, і тепер їм потрібно повернутися до човника і летіти геть. Без SecUnit'а на її боці Абене була беззбройною і не була в обладнаній броні, і Вілкен могла би відтягнути її до човника, якщо Абене чинитиме опір. Звичайно, якби Вілкен торкнулася Абене, Мікі втрутився б, але я не впевнений, що Вілкен це врахувала.

Ми дійшли до перехрестя, і Вілкен зупинилася. Вона сказала: "Удачі".

Так, трахати тебе, подумав я і продовжив крокувати далі.

Гаразд, я не радів цьому. Ситуація була не такою, що десь мене чекала ремонтна кабінка. Я міг би відремонтувати себе за допомогою MedSystem, але мені потрібен був доступ до неї, і найближча, до якої я мав шанс потрапити, була на борту вантажного корабля, який ще був пришвартований на станції. Але я знав, що можу це зробити.

(Я сподівався, що зможу це зробити. Останнім часом я багато цікавився відтінками своїх суджень.)

Коли я почав підніматися далі по трубі і зник з очей Вілкен, я

зробив резервну копію її каналу і натиснув на моє з'єднання з Мікі та Абене, щоб дати їм візуальну інформацію через мою стрічку. (стрічка не така добра, як камера в шоломі; вона використовує мої очі для запису, тому зображення дуже стрибає.) Мікі говорив більше з Абене, ніж зі мною, але я перестав слухати. Я ловив безпілотника.

Я транслював маленькі сплески статики на відкритому каналі. Дрон повинен прочитати це як сигнали з голосового зв'язку, ніби тут блукає якась бідна людина, намагаючись викликати допомогу по своєму комунікаторі, а не по захищених інтерфейсах, які Абене, Мікі та Вілкен використовували для нашого каналу.

Купа безпілотників могла вибухнути мені в обличчя, оскільки вони могли вирішити прилетіти сюди, щоб забрати мене, але я не думав, що це станеться. Боти ще не послали їх у розвідку, тому що вони не хотіли, щоб ми знали, що вони у них є, і ймовірно тому, що мали намір атакувати човник. Я сподівався, що безпілотники будуть розташовні по периметру, і один з них прилетить для розслідування.

Я потрапив до місця, де в стінках труби були прорізані отвори, де передбачалося встановлення обладнання. Решта труби утворювала тінь, і я ступив в неї. Моє сканування посилилося, наскільки це було можливо, і все ще посилало мій спокусливий переривчастий сигнал. І я отримав відповідь. Статичний сплеск, як у комунікаторі, який намагається мені відповісти, і його приглушують перешкоди.

Звичайний SecUnit (ви вже знаєте, той, у якого незламаний командний модуль, тривожився би менше, ніж я, але, ймовірно, був би більш пригніченим), міг виконати цю частину, але обмежився би стандартним кодом, доступним для модуля бойового дрона. Безпілотник може розпізнати команди, - надходять вони від іншого SecUnit'а, чи від людини. У мене в будь-якому випадку не було пакету для бойових дронів (я ніколи не оновлювався з ним, ймовірно, через RaviHyral і всього того, що стосувалося "вбивства всіх клієнтів"), тому я використав фрагмент діалогу зі свого носія, витягнутий та оброблений для усунення фонового шуму та музики та видалив будь-який ідентифікаційний код супроводу, що міг маскуватися всередині звуків. Я надіслав своє попередньо записане "Ви… не можете… де… корабель…" художньо затьмаривши його статикою.

У відповідь дрон надіслав черговий артистичний сплеск статики. Судячи по зростаючій потужності сигналу, він наближався. Я залишився там, де був, і чекав.

У стрічці Мікі сказав: "Ми стурбовані тим, що ви робите,

SecUnit."

Моє сканування поки було чистим, тому я міг поспілкуватися. "Чому ти хвилюєшся, Мікі?"

"Тому що ми не знаємо, що ви робите. Вілкен каже доктору Абене у своєму каналі, що ви нічого не робите…"

Дрон щойно потрапив у мій діапазон сканування, він рухався повільно, щоб знайти людину, якою він вважав мене. Стоячи в темному слоті, я перестав дихати і припинив будь-яку діяльність, яку він міг визначити. Я дражнив його сильнішим рівнем аудіозапису. На схемі ці слоти позначалися як частина станції для відбору проб з атмосфери, тому дрон не мав уявлення, що це може бути місце, де можна приховати щось людського розміру. Збентежений, мабуть, порожнім проходом, він намагався вистежити джерело сигналу. І я надіслав аудіо зі стислим списком команд управління дроном.

(Це не з пакету для бойових дронів, пакет не поставляється компанією SecSystems. Я отримав це з особистих даних одного клієнта компанії, який працював над контрзаходами проти бойових безпілотників. Мені вдалося утриматися від його видалення, щоб заповнити цей простір новими серіалами. Я ніби знав, що колись це стане в нагоді.)

Один з наборів команд спрацював, і дрон перейшов у нейтральний режим очікування. Я хвилину-дві поблукав у його контрольному коді, переконавшись, що тепер знаю, як він працює. Він, як усі інші безпілотники (він читав тридцять активних) і три бойових боти працювали через захищений корм. Усі безпілотники перебували у фойє інженерного блоку з двома бойовими ботами. Третій бот читався як активний, але його місцеположення не сканувалося. (У мене було погане відчуття, що він прямує до човника, щоб відрізати нас.) Боти мали більше рівнів безпеки, і навіть зараз, з їхньої власної мережі, якби я спробував їх зламати, вони встигли б прибігти сюди і вбити мене. Але тепер я міг взяти під контроль усі безпілотники.

Ще через двадцять секунд усі вони були моїми новими друзями-дронами.

"О, тепер я бачу, - сказав Мікі. - Не зважай."

Але я збирався рухатися швидко. Я наказав дрону-1 залишатися в режимі очікування та наказав іншим двадцяти дев'яти оточити двох бойових ботів в інженерній частині і напасти на них. Потім я почав бігти.

Я виконав криву, пройшовши через два відкритих люки. Я вже чув звуки сплесків енергії та снарядів, металу, що б'ється об стіни, і того смішного високого писку бойового безпілотника, який вони створюють при нападі. Я не контролював їх окремо;

одного разу отримавши наказ, безпілотники знали, що їм робити, і я, намагаючись пілотувати їх польотом, просто уповільнював би їх.

Я прискорився, коли в поле зору потрапив люк до інженерного блоку. Досягнувши кінця коридору на максимальній швидкості я кинувся вперед у стрибку.

Фойє хаба тепер було зоною бойових дій. Пролетівши крізь отвір для люка я впав на підлогу. Бойовий бот, що знаходився біля ближчих дверей, дико відбивався від хмари безпілотників, які стріляли і пікірували на нього. Він бився з ними, як роздратований металевий вихор, численні постріли зі зброї били у стіни, підлогу, колони. Він ударив безпілотника ріжучою рукою і осколки розлетілися по залу. Я налаштував свої датчики болю на мінімум, але міг відчувати удари по всій спині та плечах, маленькі уколи, які, як я знав, означали, що щось порізало мій одяг і прокололо мою шкіру. (Це звучить жахливо? Тому що це було жахливо.) Другий бот намагався побігти вперед, але безпілотники поставили стіну вогню і він зупинився, оточений серпанком вогню з енергетичної зброї на власному броньованому тілі.

Я покотився, знову стрибнув і приземлився біля Хіруне. Її тіло виглядало неушкодженим, і я не бачив калюж крові, але не було часу перевірити, чи вона жива. (Це не мало значення. У такій колотнечі люди не повірять, що заручниця мертва, якщо я не принесу тіло назад.) Я вхопив її, і тут настала найважча частина, мені довелося вибігти з фойє.

Боти встигли з'ясувати (a) тут SecUnit, і (b) SecUnit щось зробив, щоб заволодіти їх безпілотниками, і, отже, (c) вони дійсно були розлючені на цього SecUnit'a. Я кинувся через зал до люка.

Два боти вже знищили двадцять три безпілотники, кожен обривав зв'язок, блимаючи спалахом і зникаючи з мого усвідомлення. Але безпілотники завдали їм великої шкоди, націлюючись на суглоби, порти зброї та руки. Зображення з камери уцілілого безпілотника сказало мені, що бот позаду кинувся за мною, але впав на коліна; дрони зосереджували вогонь на гомілковостопних суглобах, а інші відволікали його.

Бот переді мною кинувся, щоб заблокувати двері. І я повернув праворуч і побіг прямо до вузла ліфта.

Бойові боти захопили систему підйому, як я попереджав Брейс, але бойові боти не можуть зламати програму, як SecUnit. Я не пробував контролювати всю систему, лише цей підйомник, і сказав йому чекати мене тут. Двері слухняно відчинилися, коли я підбіг до них. Я наказав ліфту доставити мене до виробничого блоку. Двері грюкнули набором гострих металевих пальців, і ліфт

поніс мене геть.

Дрон-1 все ще чекав у коридорі, і я наказав йому закрити з'єднувальні люки між інженерною коробкою та виробничою коробкою, просвердлити стіну та розплавити елементи управління. Він почав діяти, коли ліфт зупинився і відчинив двері.

Я вийшов у порожній вузол виробничого блоку і надіслав код, який я підготував, до системи підйомників. Він вимкнув систему та встановив блокування паролем. Бойові боти могли б це пройти, якби у них були правильні модулі коду, і якби вони виділили на це ресурси, які використовували для інших потреб. Це все одно дасть мені час, який мені потрібен. Як я сподівався.

Тепер, коли я мав час оцінити власний стан, я дозволив більший рівень сигналам болю. Вплив, який я відчув, означав перетворення тупого болю у різке печіння, як маленькі вибухи під моєю шкірою. Ой, ой, пече, ой. Я зафіксував колінні суглоби, щоб вони залишалися вертикально, і збільшив забір повітря.

Я отримав кілька осколкових ударів від дронів, які подрібнювалися біля мене. У мене влучили два постріли зі снарядної зброї: один у лівий нижній бік і один у ліве плече. Я був абсолютно впевнений, що у мене потрапили вторинні осколки снарядів, призначені для безпілотників. Якби боти націлювались на мене, я б розлетівся. Я вимкнув свої датчики болю у місцях ударів. (Я знаю, що це насправді не є постійним рішенням, і вдавати, що погані речі не відбуваються, - не найкраща стратегія виживання в довгостроковій перспективі, але я нічого не міг зробити зараз). Решта шкіри була неушкодженою, що було полегшенням.

Я рушив коридором у напрямку до виробничої секції, де повинні були чекати інші.

Я вибрав канал Мікі для звіту, тому що ні він, ні Абене нічого не казали, і я не був впевнений, що вони могли щось побачити через мою візуальну стрічку. В цей момент рука Хіруне в рукавичці стиснула моє плече.

На щастя, я згадав, що я ніс, можливо, живу людину, і не закричав, не кинув її чи щось таке. Її шолом з мікрофоном був зірваний, а голова лягла на моє плече. Вона вимовила слова: "Хто ти?"

Я відволікся, і те, що вийшло з мого буфера, було стандартом: "Я ваш охоронець за контрактом, SecUnit". Мене відволікло те, що зв’язок з Мікі та Абене лунав збентеженим шумом. Це було не спілкування з інтерфейсу каналу, лише аудіо; Мікі надсилав мені відкритий аудіозапис по каналу.

Голос був грубим і глибоким від люті, Абене кричала: "Хто

тебе послав? GreyCris? "

На моєму плечі Хірун видала розгублений звук "Га?"

Інший аудіозв'язок, який я міг почути, був надто слабким навіть для мене, щоб сказати, що це таке. Мені довелося витратити чотири секунди на перетворення його на спектрограму, перш ніж я його розпізнав. Це були два шуми, низький шум з'єднань Мікі та скрип більш потужної броні, що накладалися один на одного.

Ну, лайно…

Я дійсно роблю помилки (я зберігаю поточний підрахунок у спеціальному файлі), і зараз виглядало на те, що я зробив велику. Я інтерпретував усю поведінку Вілкен щодо мене, її дискомфорт та параною, пов’язану з тим, що несподівано нізвідки з’явився SecUnit, нібито надісланий іншим консультантом з питань безпеки, існування якого означало, що клієнти не довіряють їй та Герту. (Я знаю, що "все про мене" - це в манері людей.) Але тепер здавалося, що їй було неприємно з цілком іншої причини.

Добре те (якщо ви отримуєте свою безпеку від облігаційної компанії, наприклад від такої, яка володіла мною), що для невеликих контрактів ви отримуєте доставку в офісі компанії, а для великих - вона надходить у транспорті компанії. Це значно зменшує можливість для когось з'явитися, прикидаючись вашою командою безпеки, насправді маючи контракт на те, щоб убити вас.

Вілкен і Герт були професіоналами. Я прислухався і аналізував їхні розмови на борту корабля і не помітив жодного натяку на це. Але якби вони працювали на GrayCris, вони були б насторожені щодо того, який нагляд за безпекою використовується на території корпорації.

До цього моменту мій безпілотник долетів до перехрестя, де мала чекати Вілкен. Очевидно, що її не було, вона була зайнята зрадою своїх клієнтів. (Коли я сказав, що мені не подобається, коли в охороні працюють люди, ви подумали, що я якийсь придурок, правда?)

Я використав своє з’єднання з стрічкою Мікі та отримав доступ до оглядової камери. О так, недобре. Зображення було хитким, але я бачив, що Мікі тримав Вілкен, притуливши її до колони. Мікі однією рукою притискав праве зап'ястя Вілкен до стовпа, коли Вілкен намагалася підняти свою снарядну зброю на Абене. З рукою Мікі щось було не так, але я не мав чіткого зображення, і не хотів відволікати його у даний момент, запросивши повідомлення про пошкодження. Своє передпліччя Вілкен притиснула до обличчя Мікі, ніби намагаючись відштовхнути його, але це було не те, що вона робила. Вілкен

мала енергетичну зброю, вбудовану в обладунки передпліччя, і намагалася націлитися, щоб продірявити Мікі голову.

(Мікі міг працювати без голови, але сенсорні входи та камери були б знищені, і це було би дуже незручно.)

Вілкен вимкнула мене зі свого каналу зв'язку, але я скористався її каналом до Абене, щоб обійти блокування: "Це SecUnit. Потрібно поговорити. Консультант Рін може запропонувати вам імунітет від судового переслідування, якщо ви дасте свідчення. - Я сподівався, що це матиме сенс (це був рядок з "Місяця Святилища"), і був впевнений, що це звучало так, ніби я вагався. Я не вагався, і мені не потрібно було, щоб вона мені відповідала, мені просто потрібно було, щоб вона відволіклася, і не подумала про те, що я роблю у її стрічці. - Ваших босів викриють. Що б вам не заплатили, це не компенсує перебування у в'язниці. (Так, це теж було з Місяця Святилища.) Тим часом я несамовито шукав правильний код. Технології компаній, які виготовляють силову броню, відрізняються від тих, які роблять SecSystems, безпілотники, камери, тощо, і архітектура їх систем була іншою, і це все ускладнювало.

Абене вхопилася за снарядну зброю Вілкен, намагаючись вирвати її, але не могла нічого зробити проти броні. Я міг би сказати, що вона поняття не мала про енергетичну зброю у передпліччі, яка була набагато небезпечніша. У стрічці я чув, як Абене казала Мікі відкинути її і втікати, а Мікі відмовлялася на тій підставі, що потім Вілкен застрелить Абене. Відверто кажучи, дехто мав би втікати, але без Мікі, це було очевидно.

Я дійшов до повороту у фойє виробничого блоку, де Абене та Мікі боролися з Вілкен. Її енергетична зброя повільно, але невблаганно націлювалася на голову Мікі, незважаючи на його спробу втримати її, Абене звисала на іншій руці, б'ючи по ній. Приблизно за тридцять секунд мені доведеться покласти Хіруне на підлогу і зробити це важким способом, якщо я не зможу знайти цей код.

На своєму каналі дрон1 повідомив, що не виявив жодної активності, що свідчило про те, що бойові боти не намагалися прорватися через люки, які були запечатані та заклинені. Безпілотник був відключений від мережі і більше не міг отримувати даних про переміщення будь-яких активних одиниць. Це означало, що бойові боти могли закінчувати ремонт один одного (так, вони самовідновлюються, якщо не зруйновано їх основний центр обробки), і незабаром підуть за нами. Ніби мені зараз не вистачало клопоту.

Шалено скануючи обладунки Вілкен, я нарешті знайшов правильний код. Це стало значним полегшенням. Я відкрив канал

і надіслав через фід команду "знерухомити".

Причина, чому компанія не використовує броню такого типу, яка була на Вілкен, - не лише тому, що компанія дешева. Таку броню, як у Вілкен, можна хакнути.

Мікі вивільнився і відступив назад, все ще тримаючи своє тіло між Вілкен та Абене. Вілкен застигла на місці (буквально), її обличчя було спотворене гримасою люті, коли вона кричала у комунікатор, який більше не працював. (Я відрізав її комунікацію та канал; я хотів, щоб слідуючі події стали сюрпризом для Герта.) Абене змогла вивільнити снарядну зброю з застиглих пальців Вілкен і схопила її.

Тепер я міг побачити пошкодження Мікі; він мав два енергетичних сплески у свою нагрудну дошку, а права рука була обрубком.

Я сказав: "Все гаразд, я заморозив її броню". Я запустив канал Мікі, щоб переглянути його і побачити, що сталося. Вілкен почекала, поки я зайнявся бойовими ботами, а потім повернулася до Абене та Мікі. Вона швидко рушила до них, сказавши, що має сказати їм щось важливе не через канал. Потім вона схопила Абене за волосся. Голова Абене була відкрита, її шолом залишився лежати у коридорі, з якого ми почали пошук Хіруне.

Вілкен спрямувала зброю до голови Абене і сказала: "Вибач, нічого особистого". Цей коментар коштував їй спроби вбивства, бо дав Мікі час підбити зброю вгору і опинитися між ними. (Те, що Мікі був ботом замість домашньої тваринки, який переносив речі людей, не означало, що він не був достатньо сильним, щоб відкинути обладнану броню.) Вілкен вдалося опустити зброю і знищити руку Мікі, але це його не сповільнило.

Абене побачила мене і зітхнула: "Хіруне…"

"Вона жива", - сказав я, тому що зараз Абене була озброєна, а травмовані люди зі зброєю змушують мене нервувати.

Мікі жалібно сказав: "SecUnit, консультант Вілкен намагалася застрелити Дону Абене".

Абене перекинула зброю через плече і поспішила до мене. Вона торкнулася обличчя Хіруне, а потім подивилася на мене. "О, дякую, дякую."

Приємно, коли дякують. "Мікі, звіт про пошкодження".

"У мене вісімдесят шість відсотків функціональної спроможності". Він підняв руку без пальців. "Це лише тілесна рана".

Задовбав. Абене повернулася до нього, вражена. "Мікі, твоя бідна рука!"

О, добре, черговий Абене/Мікі лавфест. Я сказав: "Мікі, візьми Хіруне".

Мікі ступив уперед і простяг руки. Хіруне була лише напівсвідомою, але судомно стискала мою куртку. Абене обережно відірвала її руку, і я поклав її на руки Мікі.

Я повернувся до Вілкен. Мене турбувало те, що вона вхопила Абене за волосся. Разом з повідомленням "нічого особистого". Якби Вілкен вистрілила без попередження, Абене була б мертва, а Мікі став купою розсипаного залізяччя. Але Вілкен хотіла, щоб Абене знала, що її зрадили. Це було особисте.

Я не люблю особисте.

Це ще одна причина, чому я не люблю людей-охоронців, коли йдеться про безпеку. Деякі з них надто насолоджуються своєю роботою.

Я підійшов до Вілкен і відстебнув ремінь, який тримав пачки з вибуховими речовинами та інше спорядження. Вона дивилася на мене крізь лицьову панель. Я перекинув ремінь через своє плече і сказав: "Дона Абене, ви могли б не бажати на це дивитися".

Абене відвернулася від Мікі та Хіруне. "Ні!" Тоді вона спокійніше додала: "Я знаю, що ти сердишся, що вона відправила тебе до бойових ботів, але не вбивай її".

Я сердився не на свій рахунок. Можливість знищення була моєю роботою, коли мене відправляли в ситуації, де стріляють. Я подумав, що все сталося так швидко, що Абене не встигла обробити те, що Вілкен мало не зробила з нею.

Напевне для неї було очевидно, що її перший аргумент не був достатньо переконливим, тому що Абене додала: "Якщо вона працює на GrayCris, то потрібна нам як свідок".

Гаразд, це мало сенс. Причина, чому я був тут, полягала в тому, щоб знайти побільше доказів проти GrayCris. Я подивився на лицеву панель Вілкен. Вираз її обличчя згас, намагаючись приховати страх. Хоч її комунікація була вимкнута, вона все ж могла нас чути, хоча наші голоси звучали для неї так, ніби ми знаходилися на дні шахтарського тунелю. Коли обладунки "замерзали", автоматично відкривалися деякі вентиляційні отвори, щоб забезпечити циркуляцію повітря, щоб вона не задихнулася. Я міг би дати команду закрити вентиляційні отвори, як тільки ми підемо, і Абене була б переконана, що це нещасний випадок.

Знову ця турбуюча думка. Мені було байдуже, виживе Вілкен чи ні? Не зовсім.

Я сказав: "Нам треба йти", і простягнув руку за зброєю Вілкен. Абене вручила її мені, і я пішов геть. Залишивши вентиляційні отвори відкритими.

Коли Мікі та Абене послідували за мною, я сказав: "Боти в інженерній секції спробують піти за нами, як тільки самостійно

відремонтуються, і безпілотник, який я захопив, повідомив мені, що є ще один активний бойовий бот. Ймовірно, він десь між нами і човником". Ми також знали, що вони будуть використовувати проти нас все, що залишилося на об'єкті. Я не хотів битися з черговим біосемплером.

Абене пришвидшила кроки, щоб не відставати від мене. "Я не можу зв'язатися з човником на своєму каналі або по комунікації", - сказала вона. - І Мікі теж.

"Це тому, що я вас блокую", - сказав я їй. - Я не хотів, щоб ти говорила щось, що може насторожити Герта. Принаймні, поки я не зрозумію, що робити з Гертом. Я не міг дістатися до його броні звідси, навіть якби розблокував канал. Коди броні були унікальні для кожної одиниці (виробники не були абсолютними дурнями), тому мені доведеться бути досить близько, щоб мати можливість їх відсканувати.

"Зрозуміло." Абене, на диво, не сперечалася. А може, це не було дивно; вона була досить розумна. - Гадаю, даремно сподіватися, що Герт не є таким же найманим вбивцею.

"Аналіз з транспортного судна показав, що вони працювали разом деякий час", - сказав я. "Ми повинні припустити, що вони були субординовані разом та якийсь момент відхилили та замінили команду безпеки, яку надіслала ваша компанія".

- Відхилили, - повторила Абене. "Це означає вбили?"

"Ймовірно." Коли я сідав на транспортник з Міли до HaveRatton, я не завантажував жодних місцевих новин, а лише сенсації з Port FreeCommerce та GrayCris. Якщо й були повідомлення про два тіла, виявлені з вигорілими ідентифікаторами, я їх пропустив. (Ви не можете викрасти людей з транзитного кільця; охорона шукає такі речі і дуже хвилюється з цього приводу.) "З Гертом на кораблі у нас стандартна ситуація з заручниками".

Ненавиджу ситуації із заручниками. Навіть коли я один з заручників.

Мікі сказав: "Це погано".

А далі? Це просто дратує. Зовсім не сприяє розмові і є лише безглуздим висловом, призначеним для того, щоб люди почувалися комфортніше.

У своїй стрічці Абене здійснила короткий огляд мого відео з інженерного блоку. Відео тривало менше хвилини, тому аналіз не забрав багато часу. Вона сказала: "Чи давала Вілкен накази ботам? Можливо, вони без неї заснуть. Але якщо вони повідомлять Герта, ми знову в тій же ситуації ".

"Я не думаю, що вона з Гертом давали їм накази", - сказав я. "Я слухав їхні канали, і я б це відчув, навіть якби вони були

зашифровані". Вони взагалі мало спілкувалися між собою, що, можливо, було підозрілим само по собі. (Я знаю, що перегляд і аналіз минулих подій - це круто.)

Мікі сказав: "Бойові боти могли перебувати в режимі очікування і активуватися, як тільки хтось прибуде на об'єкт". Хіруне заворушилася і щось прошепотіла, а Мікі відповів: "Так, так, Хіруне. Все добре."

Ну, так, я про це вже думав.

Абене казала: "Я одного не розумію. Якщо Вілкен і Герт були послані вбити нас, то чому бойових ботів надіслали сюди? Очевидно, GrayCris хоче припинити оцінку, але…"

Я сказав: "Чекайте", і зупинився. Мені потрібно було швидко переглянути своє відео, щоб довести або спростувати цю теорію, і я можу зробити багато речей, коли йду і шукаю ворогів без допомоги Sec або HubSystem. Я дозволив Мікі переглядати мою стрічку на початку аналізу, і я був віддалено обізнаний про те, як Мікі пояснював Абене, що я роблю.

Я відправив пінг своєму дрону і попросив його відкрити журнал і передати записи та скласти список активацій, режимів очікування та фаз сну. Тоді я витяг свою копію відео Мікі з першої атаки, коли взяли Хіруне, і коротко переглянув його та своє відео другої атаки, коли бойовий бот пішов за Вілкен. Я швидко закінчив, а потім перевірив дайджест журналу, який дрон підготував для мене. (Було дуже приємно працювати з таким просунутим безпілотником.)

"Бойові боти і безпілотники не надіслані сюди за вами, - повідомив я Абене. "Вони були частиною обладнання закладу з самого початку. На той момент транзитна станція ще будувалася, і вони не надали би особливої допомоги у разі атаки потенційних рейдерів. І GrayCris напевне не хотіла звертатися по допомогу до будь-якого стороннього агентства, оскільки намагалася приховати той факт, що вони збудували нелегальну пошукову платформу, замасковану під платформу тераформування". І боти, ймовірно, були тут не лише для захисту від рейдерів, а для того, щоб тримати під контролем будь-яких працівників. "Бойові боти та безпілотники перебували у сплячому режимі з того моменту коли об’єкт покинули. Вони активувалися, коли наш човник прибув сюди. Мій аналіз показує, що Вілкен і Герт були здивовані їх існуванням". Аналізуючий блок бота повністю пропустив би це, але я краще читаю людські обличчя та голоси. (Органічні частини в моїй голові дійсно допомагають, і, звичайно, це було набагато простіше зробити на записаному відео, коли я міг робити зупинки та масштабування зображення, а не вести аналіз в режимі реального часу, що викликає занепокоєння.) "Я думаю, що Вілкен

повірила, що це рейдери влаштували атаку і взяли Хіруне, аж до другої атаки, коли вона побачила бойового бота. Є велика ймовірність, що GrayCris не розповіла їй і Герту про бойових ботів, сподіваючись, що боти їх усунуть". Тепер ввічливо зв'яжіть усі вільні кінці.

Мені було цікаво, як Вілкен поставилася до цього. Це напевне не змусило її вагатися, і вона вирішила закінчити свою місію. Вона очікувала, що я буду знищений бойовими ботами; вона мала намір вбити Абене та Мікі. Вона розраховувала вийти з цього і стягнути гонорар.

Абене розчаровано і гнівно видихнула. Але сказала: "Чи можна використати це для переконання Герта? Сказати йому, що GrayCris задумала вбити її та Вілкен, і що вони повинні свідчити про те, що сталося. Або ми могли б використати Вілкен як заручницю…" - Вона похитала головою, прикусивши губу.

Вона думала стратегічно, що завжди є полегшенням, і ставила мені запитання замість того, щоб давати дурні накази. Мені більше не потрібно було виконувати накази, але це не робило їх менш дратівливими. Я сказав: "Наша єдина перевага зараз у тому, що Герт не знає, що Вілкен скомпрометована".

Безпілотник все ще не повідомляв про жодну активність біля люків, що означало, що боти могли піти в іншому напрямку або скористатися підйомниками. Я сказав, щоб він летів до мене. (Коли він долетів до Вілкен, я зупинив його і він завис перед її обличчям протягом двадцяти шести секунд. Гаразд, тому що я був трохи злий.)

Абене знову дивилася на мене. Я бачив це через камеру Мікі. Вона сказала: "Герт, напевно, чекає знаку від Вілкен, перш ніж діяти проти інших на шатлі. Я повинна спробувати зв'язатися з Кадером. Я можу встановити з ним захищений зв'язок".

"Ви впевнені, що він не скаже вголос: Привіт усім, Дона Абене щойно дала мені сигнал у стрічці, перш ніж ви скажете йому цього не робити?" Це проблема людей.

Абене почала щось говорити, завагалася, а потім одного разу похитала головою. "Він міг би, це так. Але ми повинні з'ясувати, що відбувається на борту шатла".

Мікі сказав: "Вібол говорить повільніше. Можливо, ми повинні подзвонити їй".

Я надіслав Абене та Мікі попередження у стрічці безпосередньо перед тим, як дрон пройшов повз нас у беззвучному режимі; Я послав його вперед для розвідки. Абене все таки здригнулася, а потім довго дивилася вслід. Але вона була права щодо човника. Якби ми могли отримати звіт з борту, це допомогло б нам у плануванні. Крім того, Абене і Мікі

перестали би питати мене про це, що було дуже великим бонусом зараз. (Я забув, наскільки був напруженим як SecUnit.) Я сказав: "У вас немає бортового моніторингу безпеки на борту вашого човника? Ніяких камер? Ніяких інших ботів, навіть зараз неактивних?"

"Ні." Абене відкинула волосся назад, розчарована, але роздумуючи. "Не було такої потреби. У шоломах евакуаторів є камери, але вони не працюють у шафках для екстрених випадків".

Мікі сказав: "Дона Абене, на борту екіпажу є два костюми для евакуації. У мене є жорсткі адреси для їхньої активації".

Абене повернулася до мене. "Чи можете ви активувати їхні комунікатори звідси?"

Напевне міг би. Але чи Герт уже вбив інших, чи все ще чекав сигналу від Вілкен, не мало значення. Нам потрібно було вивести Герта з човника.

Нам потрібно було вивести з човника усіх.

Я обміркував ідею. Напевне це була погана ідея. (Коли більшість вашого навчання тактичному мисленню приходить з пригодницьких шоу, це, як правило, трапляється.) Я сказав: "Нам потрібно повернутися до геосекції".

Розділ шостий

Тепер, коли я знав, куди ми їдемо, потрапити туди було набагато простіше. Ми пішли до наступного вузла ліфтів, і я витратив обережну хвилину, вирізаючи захищений кодом ліфт із системи та роблячи його дії непомітними для решти підйомників. (Це звучить як очевидний вчинок, але проблема в тому, що якщо інші ліфти не бачать ваш підйомник, вони можуть спробувати скористатися тунелем, де ваш ліфт уже знаходиться. Це настільки ж катастрофічно для перебуваючих у ньому, як це звучить.)

Спочатку відправив свій безпілотник на підйомник, просто щоб переконатися, що ніхто не чекає нас, а потім провіз Мікі, Абене та Хіруне. Ми дісталися до геосекції, пройшовши під прозорим куполом з мінливими грозовими хмарами над головою. Я замикав та запечатував кодом люки, мабуть, просто для того, щоб люди почувалися краще. Бойові боти могли б прорватися, якби вони доклали достатньо зусиль, особливо якщо троє з них зосередяться на одному люку. Я сподівався, що вони планують захопити нас у пастку на шляху до човника, що теж не було хорошим сценарієм, але принаймні виграло б нам трохи часу. Я відправив безпілотник, щоб розвідати коридори доступу, які вели до шатла, щоб побачити, чи зможе він знайти місце засади ботів.

(Я не думав, що боти будуть використовувати ліфти, навіть якщо вони знову отримають контроль над системою, оскільки вони будуть насторожені щодо того, що можуть робити SecUnits. Але я сказав своєму невидимому підйомнику, щоб він так чи інакше патрулював навколо закладу. Варто було спробувати.)

У будь-якому випадку, перший крок до повернення нас у човник - це позбавлення від Герта.

Мені прийшло в голову, що я міг би зробити це швидше, якби мав допомогу. Мікі поклав напівсвідому Хіруне на одне з м'яких консольних крісел, тоді як Абене знайшла свій аварійний медкомплект і відкрила його. Я сказав: "Я спробую отримати зв'язок з човником через комунікацію до костюмів на борту, але мені потрібно активувати цю станцію управління. До об’єкта все ще приєднані копачі, які ми можемо використовувати проти бойових ботів". Я не збирався робити цього з копачами, але не хотів сперечатися з цього приводу.

Абене кивнула з розумінням і вклала медичні вкладки від струсу мозку та шоку в добру руку Мікі. "Мікі, будь ласка, подбай про Хіруне, поки я працюватиму на станції управління". Тоді вона насупилася на мене і сказала: "У вас все кровоточить".

Я подивився вниз. Я капав на підлогу, сумішшю з крові та

рідини. Я ненавиджу, коли протікаю. Мої вени автоматично запечатуються, і частина осколків видалена, але снаряд з моєї сторони перемістився, знову відкривши цю рану. Я обережно набрав датчики болю, щоб перевірити; о, так, це сталося. Ох.

Абене запитала: "Вас поранили?" Вона підійшла до мене, тягнучи руку, щоб відсунути мою куртку.

Я відступив на крок назад. Вона зупинилася, здивована. Мікі обернувся, його зорові датчики зосередилися на мені. Я перевірив його камеру і побачив своє обличчя. Я думав, що мені вдалося контролювати свій вираз обличчя, але, мабуть, лише тоді, коли я не відчував справжніх емоцій. У нашому каналі зв'язку Мікі сказав: Абене не нашкодить тобі, SecUnit.

Абене підняла порожню руку, простягнувши долоню в жесті, який зазвичай означав "не стріляй у мене", за винятком того, що вона не боялася. Вона була правдивою. Вона сказала: "Вибачте, але вам потрібне лікування. Може, буде краще, якщо Мікі допоможе вам?"

Я сказав: "Я не…", і зупинився на цьому, тому що у мене не було можливості закінчити це речення. Мені потрібна була допомога, але я не хотів, щоб мене хтось торкався. Це були дві взаємовиключні директиви.

Абене чекала, дивлячись на мене. Потім вона сказала: "Мікі, ти можеш піти з Хіруне?"

- У мене все добре, - прошепотіла Хіруне. Вона моргала і притискала до голови пакет зволожуючого розчину з комплекту для надзвичайних ситуацій. - Зі мною все гаразд."

Абене сказала: "Добре. Я буду працювати над консоллю. Мікі, ходи сюди і допоможеш Ріну". Все ще спостерігаючи за мною, вона простягла аптечку, і Мікі підійшов узяти її.

Коли Абене пішла до консолі, Мікі сказав: "Будь ласка, підніміть ліву руку і підтягніть сорочку вгору, SecUnit".

Для цього мені довелося відкласти зброю та ремінь Вілкен. Я це зробив, поклавши їх на крісло станції позаду мене, тому що це виглядало як звичайна робота SecUnit'а, тому що мені зараз потрібно виглядати нормально. Я приділяв багато уваги відповіді, яку мені потрібно було дати Абене. Я вирішив, що найкращим є просте виправлення помилок. "Я не Рін. Рін - це…"

Абене оживляла станцію управління копачами. Не дивлячись на мене, вивчаючи інтерфейс консолі у стрічці, вона сказала: "Консультант Рін - ваш керівник, так, вибачте".

Мікі відсканував мене і надіслав результати до моєї стрічки. Вау, в мене встромилися якісь великі шматки металу. Мікі витяг із грудей вторинний затискач і використав його, щоб утримувати аварійний комплект, коли доброю рукою діставав зонд витяжки.

Мені не потрібне блокування нервів, - сказав я Мікі у стрічці. - Я можу вимкнути датчики болю.

Їх потрібно було вимикати під його рукою. Мікі встромив зонд у рану на моєму боці. У мене місцями немає датчиків болю, але там я не відчуваю болю.

Так, це одна з відмінностей між ботами та SecUnits. Якось я говорив з АРТом про наші відмінності. Що ми не могли довіряти один одному через накази, які могли дати люди. І АРТ сказав: "Тут немає людей."

Ну, зараз люди тут були. Я сказав, Мікі: "Це ти сказав Доні Абене, що немає ніякого консультанта Рін, і що це я?"

"Так, - сказав Мікі. Він вхопив уламок і тепер обережно витягував його. - Я сказав їй це, коли перший бойовий бот напав на Вілкен, коли вона запитала мене, чи знаю я, чи ти кажеш правду. - Потім він додав, - я сказав їй, тому що я хотів, а не тому, що мені довелося."

Я був упевнений, що Мікі вірив у консультанта. Чому він подумав, що я збрехав?

"Вона думала, що це брехня, тому що GoodNightLander Independent не працює незаконно в юрисдикціях, де працює найманий SecUnit." Мікі закінчив накладати пластир на герметик у рані і перемістив руку до другого шматка. "Вона сказала, що хтось з працівників GoodNightLander Independent, мабуть, надіслав вас сюди, але не хоче, щоб ми знали, хто він. Вона сказала, що це не важливо, оскільки вони послали вас допомогти нам."

Абене використовувала консоль для завантаження інтерфейсів для кожного копача. Мені потрібно було починати спробу отримати інформацію про човник.

Це було складно, оскільки я перервав зв'язок між Абене та Мікі та каналами зв'язку, щоб Герт чи будь-хто інший, хто міг блукати по закладу з вбивчим наміром, не міг скористатися каналом і відстежити нас. Але допомогло те, що у Мікі були жорсткі адреси для двох костюмів на борту човника. Система шатла все ще була активною, і я зміг проникнути і випробувати перший костюм. Після кількох спроб я змусив його активувати комунікацію.

Першим я почув Кадера, який просив повідомити про стан Еджіро. Брейс відповіла, сказавши, що MedSystem може його відновити. Вібол сказала щось у фоновому режимі, звук був тихий і я не зміг зрозуміти. Тоді я почув, як Герт запитав: "Ще немає відповіді зі станції?"

Трохи розчаровано Кадер відповів: "Поки що ні. Мабуть, це втручання цієї бурі".

Вібол заговорила знову, надто приглушено. Герт відповів: "Ні, нам потрібно сидіти спокійно, доки ми їх не почуємо".

Угу. Його голос звучав спокійно, впевнено і заспокійливо, хоча я був певен, що аналіз голосу покаже напругу під ним.

Я розірвав зв'язок і зробив резервну копію. Абене відновила роботу дисплея станції, що плавав над поверхнею консолі, показуючи екрани управління копачами. Вона пробурмотіла: "Ось. Усі копачі активуються. Це займе кілька хвилин. Сподіваюся, ви зможете ними керувати, схоже, всі їхні команди верхнього рівня видалені".

Зараз Мікі вибирав осколки з моєї спини. Я сказав: "Решта команди не постраждала, і Герт досі діє як їх охоронець. Він не дозволить їм покинути човник, щоб шукати вас. У них виникли проблеми зі зверненням по допомогу до станції".

Абене підняла очі, насупивши брови. "Які проблеми? Ми прибули на об'єкт. Це не повинно…"

Реально я втратив решту її слів, тому що мій безпілотник наповнив мене звітом. Він дістався до кімнати дезактивації і тримав люк шатла в зоні дії сканера, і не знайшов жодних ознак бойових ботів. Я вголос сказав: "Їх там немає".

"Що?" Абене стривожено підвелася з пульта. "Про що ти?"

"Бойових ботів. Безпілотник не знайшов їх на шляху до човника". Я переглядав все, що він мені надсилав, сканування, візуальні дані, аудіо. Сканування безпілотника було навіть кращим за моє, і він активно шукав маршрут, перевіряючи місця на наявність потенційної засідки. Порівнюючи це зі схемою, я не бачив нічого, що він пропустив. "Ботів там немає" Я надіслав візуальну інформацію від дрона по нашому закритому каналу зв'язку.

Під час перегляду відео Мікі підняв голову. Абене стурбовано кинула погляд на Хіруне. Вона сказала: "Тоді вони повинні бути тут, біля цього стручка, пробуючи загнати нас у пастку".

Можливо. Я знайшов свій невидимий підйомник, наказав йому йти до найближчого вузла ліфта біля безпілотника і наказав безпілотнику піднятися ліфтом до перехрестя за межами геосекції. Через хвилину безпілотник опинився у коридорах доступу за люками, які я запечатав, і почав сканувати. Я дивився, як він оглядає порожні коридори та розв’язки. Нічого. Боти не влаштовували нам засідку по дорозі до човника, і їх не було за межами геосекції.

Моя потенційна стратегія не зазнала катастрофічного провалу чи чогось іншого, але чогось не вистачало.

Так, це був не найкращий час для паніки. Я повернувся до свого першого контакту з безпілотником, до інформації, яку я

отримав до того, як він був вилучений з мережі бойових ботів. Там був запис про третього активного бойового бота. Він був позначений як "активний за межами діапазону".

Я припустив, що він був поза діапазоном, тому що прямував у напрямку до місця посадки шатла, щоб створити нам пастку, коли ми намагалися відступити, але я цього не знав напевне.

Повернемося ще раніше. Вілкен і Герт були відправлені сюди замість контрактної охорони GI, щоб зупинити/знищити оцінювальну групу. То чому вони не вчинили цього, як тільки прибули на транзитну станцію? Впоратися з такою кількістю людей було б неважко. Якби вони діяли на станції, їм був би потрібен сценарій виходу, але тут, на об'єкті, сценарій ще більше ускладнювався. Човник не був здатний до входу у червоточину. Їм довелося би повернутися на транзитну станцію, вбити співробітників ПА, які, можливо, задаватимуть багато питань про те, що сталося з рештою оціночної групи, і викрасти корабель, здатний до переходу через червоточину. (Бажано корабель без пілота-бота, який рішуче чинитиме опір крадіжці.) Це виглядало як велика операція, особливо враховуючи той факт, що на об'єкті існували бойові боти, готові знищити будь-яких зловмисників, але чому тоді GrayCris не найняли когось іншого?

Очевидна відповідь полягала в тому, що Вілкен і Герт не були тут, щоб вбити групу, а хотіли потрапити на платформу тераформування, оскільки мали намір щось тут отримати - або дані, або фізичний об’єкт. Але вони не зробили жодного кроку, щоб щось отримати. Я був певен, що Вілкен була здивована бойовою атакою бота, мій аналіз не був помилковим. Хіба що Вілкен та Герт були не від GrayCris, і тут грала інша корпоративна чи політична організація?

Мені була потрібна допомога. Я був розлючений, бо все ще трохи просочувався, і тому що напевне буду знищений і більше ніколи не зможу дивитися будь-які ЗМІ. У розпачі я скопіював усі потенційні можливості у діаграму стратегії/дерева рішень і скинув її у стрічку для Абене та Мікі.

Абене скривилася, здивована раптовим великим зображенням у своїй стрічці. Потім її обличчя завмерло, коли вона почала вивчати схему. Мікі втер герметик у рану від останнього осколка у мене на спині і теж перейшов до аналізу. Хіруне, ще напівпритомна, дивилася на нас з розгубленим виразом обличчя.

У стрічці Абене відокремила один із квадратів припущення і відсунула його від дерева. Вона сказала: "Якщо припустити, що Вілкен і Герт були надіслані GrayCris, то вони тут не для того, щоб щось отримати. GrayCris мала широкі можливості забрати все, що завгодно, коли вони покидали об'єкт. - Вона завагалася, її

увага переходила від одного квадрата припущень до іншого. - Я думаю, ми повинні запитати себе, чого хоче GrayCris?"

Це було легко. Я сказав: "Знищити об’єкт. Якби GoodNightLander Independent не встановила комплекс тягачів, платформа вже впала би на планету."

Абене нахмурилася, дивлячись на квадрати, де перераховувалися можливі сценарії виходу та проблеми з кожним із них. "Тоді чому Вілкен і Герт не були послані знищити комплекс тягачів? Можливо, це їхня справжня мета?"

Мікі вголос сказав: "Вілкен змінила покази дисплея на обладунку правого передпліччя, щоб той показував місцевий час". Він надіслав нам зображення у стрічці: Вілкен налаштовує дисплей на обладунках. Зображення було записане, коли я попросив Мікі подивитися на обладнання двох консультантів з питань безпеки, ще коли шатл збирався від’єднатися від транзитної станції. "Вона перевіряла цей дисплей приблизно п'ятдесят сім разів під час нашої прогулянки закладом, а тоді спробувала завдати шкоди доні Абене".

Я цього не помітив, але коли переглянув частину свого відео, це виявилося правдою. Абене повільно сказала: "Вілкен знає, що щось станеться з об'єктом, і приблизно знає, коли це станеться. Їй потрібно лише почекати і вчасно повернутися до човника. Коли їй випала така можливість, вона відправила тебе до бойових ботів і мала намір вбити мене і Мікі. Потім вона сказала би іншим, що це безнадійно, і змусила би їх повернутися на транзитну станцію…

Поведінка бойових ботів починала набувати сенсу. Якщо вони теж чогось чекали, це пояснювало, чому вони взяли Хіруне в полон. Вони призначили одного бота відволікти нас. Щоб напасти, схопити полоненого, відступити, знову напасти. Я знищив бота, коли він напав на Вілкен, але інші троє не кинулися за нами. Двоє були в інженерному відділенні, а один був поза зоною дії сканерів, що він робив?

Абене різко зітхнула. Вона сказала: "Це має бути аварія на комплексі тягачів. Іншої реальної можливості у GrayCris немає". У стрічці вона відкинула квадрати припущень для дій теоретичного оператора GrayCris, прив'язаного до станції. "У безпілотників і бойових ботів немає контролера, ніхто з транзитної станції не надсилає їм наказів. Вони оригінальне обладнання, призначене для захисту об’єкта, поки він природним чином не впаде на планету, не залишивши жодних доказів того, що це був незаконний видобуток артефактів. Вілкен і Герт не знали про ботів і не були послані вбивати нас, тому що вбити нас - не їхня мета. Мета - не допустити, щоб об’єкт був зруйнований згідно з

планом. Те, що запобігає руйнуванню об’єкта, - це комплекс тягачів. Тому Вілкен і Герт були послані сюди, щоб щось зробити, і вони подумали, що єдиним наслідком цього є те, що комплекс тягачів вийде з ладу, і ми будемо змушені залишити платформу. Ми всі повернемося на транзитну станцію, вони зійдуть на борт наступного вантажного судна і ніхто не буде мудрішим". Вона зникла з корму і повернулася до мене. "Але що вони могли зробити? Вони були з нами весь час".

Я думав, що вона права, і вони могли зробити лише одне, аби я чи хтось із команди не помітив цього. "Вони могли надіслати зашифрований сигнал". Комунікаційний сигнал, а не сигнал подачі. З усіма грозовими перешкодами і, що важливіше, з тим фактом, що я не шукав цього, я пропустив це.

"Так-так, - Абене підняла брови. - Але кому? Бойовим ботам? Чи тут є якась вибухівка, спосіб знищити масив тягачів звідси?" Вона повернулася, щоб подивитися на інші пульти.

Я знову перевірив моє з’єднання з аудіо човника. Кадер підштовхував Герта до спроби зійти на об'єкт для пошуку інших, за підтримки Брейс та Вібол. Не згадувалася жодна проблема з масивом тягачів. Вони повинні були стежити за цим. Герт відмовлявся, кажучи, що їм потрібно чекати, як вони домовились. Я повернув аудіо ще назад. Вона хотіла, щоб вони почекали тридцять хвилин. Дисплей надіслав пінг у канал, вказуючи на те, що копачі завершили повне включення. Я надіслав аудіо з шатла у стрічку для Абене та Мікі і сів біля станції управління копачами. Що б не сталося, це мало статися незабаром.

Коли я надіслав перший набір команд для трьох копачів, Абене сказала Мікі: "Нам потрібні сенсори. Перевір всі консолі. Все, що тут, буде спрямоване на поверхню, але ми можемо спробувати перенаправити…"

Я зробив резервну копію всього, крім копачів. Очевидно, Абене все ще була зацікавлена в порятунку платформи, але моїм пріоритетом було зійти з об'єкта ще до того, як він розпадеться в атмосфері.

Троє копачів вибігли з секції і почали переміщення по зовнішній стороні нижньої половини геоподу. Їхні численні руки надійно утримувалися за поверхню під час руху, камери давали мені запаморочливий огляд бурі. Вони не мали ядер пам'яті зі своїми протоколами майнінгу, але вони їм не знадобляться для того, що я хотів, щоб вони робили.

Абене завантажила іншу консоль, і дані вискочили на поверхнею дисплея, коли Мікі нахилився над нею. Хіруне підвелася на ноги і закульгала до них, спираючись на спинку стільця.

Мені потрібно було скопіювати деякий спеціалізований код з консолі, і як тільки я його отримав, я зміг керувати трьома копачами через канал. Я призначив їм ще один канал у моєму перевантаженому мозку і встав. О, добре, ох. Без їхніх протоколів контролювати копачів було б складно. По суті, мені доводилося їздити на всіх трьох відразу. Зберігаючи рівний голос і терплячість, я сказав: "Нам потрібно йти. У вас є шість хвилин".

Абене махнула рукою. "У нас вже майже вийшло".

Я нагадав собі, що я все ще прикидаюся SecUnitom за контрактом, і розмістив зворотний відлік у їхній стрічці без додаткових коментарів. Тоді узявв зброю та упряж Вілкен і пішов, щоб стояти біля люка.

Хіруне озирнулася, взяла аптечку з місця, де її залишив Мікі, і закульгала до мене. Вона була невпевненою на ногах і явно все ще приходила до тями, але після того як її схопив бойовий бот, вона, очевидно, була готова слухати мої накази.

Абене піднялася на ноги. "Так, он там! Скопіюй цю траєкторію, Мікі". Мікі зробив це і пішов слідом за Абене, коли вона підходила до дверей. "Якась структура, запущена з інженерного блоку, прямує до масиву тягачів. Відсутній бойовий бот повинен бути там, а це означає спробу знищити масив. Цей наказ, напевне, був в зашифрованому повідомленні, яке надіслали Вілкен і Герт".

Чудово! Я потурбуюся про чортову групу тягачів, як тільки посаджу усіх на чортовий човник! Спостерігаючи за власним зворотним відліком, я перемістив три каналии наверх, для дрона, Мікі та копачів. Не чекайте, мені потрібна буде камера. Чотири входи. О, і звук від костюма з човника. П'ять. Я попросив безпілотника швидко перевірити фойє та доступ до вузла ліфта, переконавшись, що він чистий. Я сказав: "Ми повинні рухатися швидко. Ми не знаємо, де інші бойові боти".

Абене кивнула і схопила Хіруне за руку. Хіруне прошепотіла: "Куди ми йдемо?"

Абене тихо відповіла. "Назад до човника. Все добре." Мікі поплескав Хіруне по плечі.

Я натиснув на відкривання люка і вийшов. Швидка прогулянка до вузла підйомника викликала свербіж у кожному нерві моєї людської шкіри. Безпілотник летів попереду, скануючи, але я нераціонально очікував, що боти вискочать з-за наступного кута.

Ми дійшли до перехрестя, і я відправив дрона вперед у своєму невидимому ліфті. Абене і Мікі спілкувалися у стрічці, час від часу даючи обнадійливі коментарі Хіруне. Можливо, вони планували продати мене на запчастини, і я не міг виділити

частинку уваги, щоб прислухатися. Зовні копачі наблизилися до кривої геосекції. Їм потрібно буде слідувати у заглибленні між ним і житловим стручком, щоб їх не помітили з човника.

Ліфт дістався до перехрестя, найближчого до нашого району стикування, і дрон вилетів на розвідку. Я відправив його за шаблоном швидкої розвідки, вгору-вниз по доступу і через кімнату для дезактивації, а потім знову вгору, щоб побачити шлюз шатла. Сканування було чітким, і я наказав безпілотнику повернутися до вузла підйому та утримувати положення.

Ліфт повернувся, і я завів людей всередину. (Мікі теж, на даний момент я класифікував його разом з людьми.) Я наказав копачам трохи пришвидшитися. Я хотів, щоб ми якомога менше часу провели в коридорі до човника. Якби бойові боти вирішили, що ми ризикуємо їхньою місією, вони пішли б за нами, бо вирішили би, що можуть нас там спіймати. Коли я запускав ліфт, я надіслав Абене відео від копачів, щоб вона мала уявлення про те, що вони ось-ось побачать шатл, і сказав їй: "Коли я розблокую ваш канал, підключіться до Кадера і скажіть йому, щоб він вивів усіх з шатла".

"Я зроблю це." Вона різко кивнула, стиснула руку Хіруне і постукала по каналу Мікі.

Ліфт дістався до перехрестя, і я вийшов, як тільки двері відчинилися. Я рушив до кімнати для дезактивації, люди були позаду мене, і я послав копачів через криву житлового масиву прямо до човника.

На борту, через зв’язок із костюмами евакуації на борту, я почув, як Вібол щось сказала мовою, яку я не завантажив, і Кадер сказав: "До нас щось наближається, наближаються невідомі…"

Звідкись, десь з-під бортової палуби Герт крикнув: "Що? Який напрямок?"

Я відкрив канал зв'язку Абене і сказав їй: "Зараз".

Вона встановила приватний зв'язок з Кадером і заговорила: "Кадер, послухай. Без питань, нікому не кажіть, що я тут. Ви повинні негайно вивести всіх із шаттла на об’єкт. Робіть все, що вам потрібно, прикидайтесь, що в паніці, але виведіть усіх. Ваше життя залежить від цього.

Через канал Абене я почув, як Кадер ініціював екстрене розпорядження про евакуацію, яке пролунало по каналу команди та по маршрутному зв’язку. Герт піднявся до льотної палуби і вигукнув: "Зупиніться, зупиніться… це…"

Я думав, що він зможе затримати Кадера та Вібол в кабіні, і ми повернемося до ситуації заручників. Але Кадер, який, напевне, прийняв до уваги пораду щодо "паніки", відправив відеозапис наближення копачів з сенсорів човника і закричав, щоб усі

вибралися.

Я дійшов до коридору і побачив вид на стикувальну камеру, коли люк човника відкрився. Брейс хиталася, напівпритомний Еджіро опирався на неї. Мікі побіг їм на допомогу, Абене підтримувала Хіруне, а я йшов слідом.

Я наказав одному з копачів зійти з поверхні об'єкта і опуститися біля носа човника, звідки його передня камера матиме найкращий огляд. Абене була у стрічці Кадера, але без камер я отримав лише смутну масу вражень.

(Пізніше я дізнався з броньованої камери Герта, що раптовий вид з камери на щось велике, що підходить до човника, змусило Герта рвучко вибігти з проходу на льотну палубу. схопити Кадера і пробігти з ним, запханим під руку, використовуючи легшу силу тяжіння, щоб не вдаритися об перегородки. Коли вони потрапили на підлогу коридору, вони спіткнулися у важчій гравітації, похитнулися і розтягнулись на підлозі вже за шлюзом човника.))

У будь-якому випадку Кадер і Вібол вискочили з люка, а Герт у своїй броні вийшов за ними. Я вже стояв збоку від люка човника до того моменту, тому Герт бачив лише інших, розгублених і панічних, з Абене та Хіруне та однорукий Мікі, який підтримував Еджіро.

Я відсканував броню і знайшов правильний код. (Тепер це був набагато швидший процес, коли я знав, де шукати.) Саме тоді, коли він підніс свою зброю, я надіслав команду.

Броня застигла на місці, і я ступив у його поле зору. Вираз його обличчя, коли він зрозумів, що сталося, не радував. Якби він скористався своїм скануванням, то виявив би мене просто за люком, але навіть з сенсорами, навіть з імплантами, люди можуть думати лише про одну річ одночасно.

Абене сказала: "Тепер ми повинні повернутися на човник!"

Інші почали вимагати відповідей, і вона швидко все пояснила, підвівши їх до шлюзу. Я налаштував його, щоб перевірити всі інші мої входи. Без моїх наказів копачі зупинилися і застигли на місці. Двоє ще були на поверхні житлової секції, а той, що стрибнув до човника, приземлився на атмосферну секцію. Потім я перевірив безпілотник, який залишив у ліфтовому вузлі, щоб спостерігати за нашими спинами.

Він почав відчувати скануванням області, потім передача різко припинилася. Я відчув, що зв'язок зник, і безпілотник згас, блимнувши востаннє.

Я вигукнув: "Абене, Мікі, боти!" і перетнув майданчик, витягаючи з-за спини зброю Вілкен.

Абене вигукнула: "Усі на борт, негайно!"

Я підійшов до дверного отвору і почав стягувати пакети з

вибуховими речовинами з ременя Вілкен, активувати їх і кидати в коридор. Я все ще мав камеру Мікі на вході, і я зробив резервний канал, і був периферійно обізнаний про людей, які квапилися, пропускаючи поранених Еджіро та Хіруне через шлюз, Абене звеліла Мікі забрати Герта і втягнути його у човник. Це зайняло деякий час, і тоді бойовий бот з'явився з-за рогу і вибухнув перший заряд вибухової речовини.

Я випустив три снаряди, просто для того, щоб він думав, що я буду стояти тут як ідіот і стріляти в нього, а потім помчав назад через зал. Вибухи в коридорі затримали бота достатньо надовго, щоб люди та Мікі змогли втягнути Герта та очистити шлюз. Я влетів всередину і натиснув аварійну ситуацію. Обидва люки шлюзу закрилися з різким стуком.

Нарешті я повернув цих чортових людей на їхній човник.

Бойовий бот вдарився у зовнішній люк з такою силою, ніби нас протаранив інший маленький шатл. Я закричав до Абене, що нам треба злітати.

Затискачі поступилися, і човник звільнився від шлюзу. Я перевірив огляд камери зовнішнього люка і побачив бойового бота, що стояв біля закритого стикувального шлюзу, спираючись на його бік, коли камера змістилася. За ним стояв другий. Мікі стояв поруч зі мною, і я поділився з ним своїм каналом. Він сказав: "Ці боти були злими, SecUnit".

Я втрачав зв’язок через зростаючу відстань, але один з моїх копачів був досить близько до шлюзу, у сплячому режимі. Я надіслав йому останній наказ, і він витягнув велику руку, схопив першого бота і розчавив його.

- Ой, - прокоментував Мікі. - SecUnit, чому ти більше не спілкуєшся зі мною у стрічці?

Мікі знав чому, інакше б не пробував помиритися.

Я обійшов його і спустився коридором доступу. Мікі сказав у стрічці: "Я не говорив про вас, поки мені не довелося".

Я піднявся коридором у бік зони екіпажу. Мікі підняв Герта і пішов слідом. В аудіозаписі я прослухав Абене, коли вона розповідала іншим коротку версію того, що сталося з Вілкен, як я врятував Хіруне, як Вілкен відстрілила бідолашному Мікі руку, як я врятував її та Мікі, тощо. Деталі, ящо завгодно. У мене були дані з геосекції для доктора Менси, я врятував дурних людей і Мікі, і я просто хотів полетіти звідси. Шатл віддалявся від платформи, і я відчував, як корм транзитної станції з'являється на краю мого діапазону.

Я ступив у зону екіпажу. Кадер і Вібол були в кабіні пілотів, але інші були тут, хоча Еджіро та Хіруне лежали на кріслах. Еджіро виглядав виснаженим, але більш настороженим, ніж

Хіруне, яку, ймовірно, потрібно було запхати в MedSystem. Мікі поставив Герта на ноги, і всі якусь секунду дивилися то на нього, то на мене.

Брейс стояла обличчям до плаваючого дисплея. На ньому був вид на масив тягачів над установкою. “Так, ось він. Об’єкт прямує до масиву тягачів".

Абене була похмурою. "Ми вважаємо, що це робочий бот з інженерного блоку. Один з бойових ботів".

Я сказав: "Дона Абене, нам потрібно якнайшвидше повернутися до транзитної станції. У разі вибуху масиву тягачів це може пошкодити човник". Гадаю, що так. Не знаю, чи звучало це переконливо.

У своєму каналі я сказав Мікі: "я ніколи раніше не спілкувався з таким ботом, як ти. У мене є друзі-люди, але я ніколи не мав такого друга, як ти."

Мені довелося прикусити щоку, щоб мій вираз лиця SecUnit'a залишався нейтральним. Я хотів заблокувати канал Мікі, але мені потрібно було продовжувати стежити за ним на випадок, якщо люди почнуть змову проти мене. (Я знаю, це звучить параноїдально. Але Мікі та Абене знали, що я підвів консультанта Рін, і мені потрібно було піти геть, перш ніж вони скажуть це людині, яка розумітиме, наскільки ця поведінка для SecUnit'a ненормальна.)

У комунікаторі з бортової палуби Кадер сказав: "Ми повинні зробити це протягом наступної хвилини, ви впевнені в цьому?"

Чекайте, що? Я повернув свій запис і послухав, як Брейс сказала: "Ми можемо використати човник, щоб збити бота з курсу. Наше екранування захистить наш корпус…"

Примруживши очі, Еджіро сказав: "Але хіба бот не зможе повернутися і спробувати ще раз?"

Брейс похитала головою, все ще спостерігаючи за проекцією польоту. "Я витягнула специфікації на цю модель бота. Він призначений для обслуговування об’єкта і потребує підключення до інженерного блоку для роботи. Ми можемо висунути його за межі діапазону, і він втратить контроль і навігацію".

Чудово. Скільки це триватиме?

На той час, коли я наздогнав реальний час, вони вже вирішили це зробити, сперечаючись лише про деталі.

Я стояв і спостерігав за яскравими тінями на дисплеї, коли Кадер підвів шатл ближче до бота. Зізнаюся, я дивився трохи довше на епізод, який я зупинив, поки це відбувалося. (Це було всього шість хвилин, але це були нудних шість хвилин, гаразд? Крім того, Мікі підійшов, щоб сумно стати біля Абене і дивитися на мене, а я не звертав на це уваги. і вона продовжувала

погладжувати його та казати, що вони виправлять його руку, як тільки повернуться на станцію.)

(Добре, що у мене немає шлунка і я не можу вирвати.)

Нарешті човник зіштовхнув бота з курсу, зберігши масив тягачів та інвестиції GoodNightLander Independent за сорок п'ять секунд, ура. Люди вітали один одного, і Абене і Брейс допомогли Хіруне встати, щоб вони могли доставити її до медичної установки. На об'єкті залишився ще один бойовий бот, але це звучало як чужа проблема. Шатл змінив курс, щоб повернутися на станцію, і ми вже були досить близько, щоб я міг отримати зображення нашого човника через корм станції. Ми поверталися назад, де транспорт все ще чекав на мене. Це було полегшенням.

І тут я почув гуркіт у люк.

Я не фахівець з космосу, але я був абсолютно впевнений, що речі не повинні стукати в люк. Можливо, це було сміття від бота, але я знав. Я просто знав, що це не так. Я перевірив камеру зовні люка і отримав ширококутний огляд тіла бота.

Наступне з'єднання виділило канал, тимчасово перекривши всі інші канали: [Мета: вбити зловмисників.]

Ох, чорт.

Я заблокував канал бота зі своєї стрічки та вигукнув: "Надзвичайна ситуація! Порушення шлюзу неминуче!" Я надіслав зображення з камери до Мікі, а через нього - до решти стрічок команди. Люди завмерли, і здавалося, назавжди, мені здавалося, що вони мені не повірять. Але я забув, наскільки повільно рухалися люди, коли я насправді приділяв усю увагу тому, що я роблю. Кадер вдарив по судновій сигналізації і запечатав два внутрішні люки між шлюзом і зоною екіпажу. Чудово, це дасть мені хвилину, може, дві.

Я сказав Абене: "Відведіть усіх на льотну палубу". Там був ще один люк, і він міг би купити ще хвилину. Я повернувся, щоб отримати доступ до відсіку під нами, де Герт і Вілкен зберігали свої речі.

Коли я вилазив звідти, я чув, як Абене кричала: "Швидше, іди", і я дізнався з каналу команди, що шатл прямує до станції, і Вібол лаконічно пояснює портовій адміністрації, що нас збирається порвати бойовий бот.

(Чесно кажучи, я теж не знав, що охорона станції може з цим зробити. Насправді, я впевнений, що вони тепер лаялася вголос майже так само сильно, як і метафорично.)

Камера на вході ввічливо показала мені, як зовнішній люк розбивається, а потім вийшла з ладу і померла. Бот зараз буде працювати над першим внутрішнім люком. Я оглянув купе і побачив, що Вілкен і Герт залишили сумку поряд з порожніми

футлярами, де тримали свою броню, велику зброю зі снарядами, пачки з вибуховими речовинами та боєприпаси. Я покопався та знайшов ще один набір невеликих зарядів, які використовувалися для проходу через двері та люки. Коли я вхопив його, сумка стала порожньою, і я використав її, щоб зачерпнути зарядів та додаткові снаряди для зброї, що була у мене на спині. Це не було настільки корисним, оскільки я сумнівався, що в мене буде час їх використати. Можливо, мені слід було витратити час на те, щоб створити позицію, а не приходити сюди, сподіваючись на гідну зброю для знищення ботів. У боротьбі з ботами такі дрібні помилки розривають вас на частини.

У стрічці я чув, як Абене і Брейс передавали Хіруне до купе пілотів. Вони вже поклали там Еджіро. У моїй стрічці Мікі сказав: "Поспішай, поспішай." Абене веліла йому принести Герта, і це затримало його. Бойовий бот ударив по люку в купе пажирів. Я підвівся і повернувся, і тоді побачив склад обладнання оціночної групи.

Там були ящики та стійки інструментів для екологічних випробувань та відбору проб. Один з них був дрилем, розробленим для того, щоб виймати гарні круглі циліндри зі стін чи скель з будь-якої причини, яка потрібна людям для цього. Це було розширення, призначене для приєднання до пристрою пробовідбірника, але вони, напевне, взяли його, тому що Мікі був достатньо сильним, щоб підняти його та використати; трубка довжиною близько метра, яка використовує спрямовані вибухові фрези для вирізання керну.

Я перекинув мішок з боєприпасами на спину, вихопив трубу зі стійки, увімкнув блок живлення та поліз вгору по скобах.

Я повернувся у зону екіпажу, коли Мікі кинув Герта всід за за Абене і вдарив по ручному ущільнювачу люка. Люк упав, і Мікі обернувся. Я сказав: "Мікі, геть звідси! Сховайся в вантажному!"

"Ні, Рін, я сказав, що я тобі допоможу!"

У стрічці Абене кричала на Мікі, щоб він зайшов за ними, вона наказувала Кадеру відкрити люк, щоб Мікі зайшов всередину - і Мікі сказав їй, що "Мій пріоритет - це захист моїх друзів."

Зміна пріоритету, написала Абене. Пріоритет - захистити себе.

"Ця зміна пріоритету відхиляється," - написав їй Мікі.

Дриль нарешті увімкнувся і отримав доступ до мого каналу, щоб дати попередження про готовність та вибір потужності. Так, я хотів порвати протоколи безпеки, дякую за запитання.

Я мав намір передати дриль Мікі, щоб він міг вдарити бойового бота, поки я його відволікаю. Але бойовий бот вже

підірвав люк і раптом опинився перед нами в зоні екіпажу, і не було часу на вироблення плану, на стратегію.

Бот знав, що я поряд, і повернувся, тягнучись до мене, коли я підняв дриль. Мікі відштовхнувся ногами від люка, що захищав доступ до пілотів, і стрибнув. Він пролетів по салону, тілом розбив плаваючий дисплей, прямо біля голови бойового бота. Я не знаю, чи Мікі намагався відволікти бойового бота, чи він бачив, як я робив подібну атаку на бота, коли Вілкен лежала на підлозі, і пробував продемонструвати ту ж техніку. Повітря виривалося з кабіни під тиском, далі вниз по коридору доступу і виходило зі зруйнованого повітряного шлюзу, і коли Мікі стрибнув, потік дав йому додатковий приріст швидкості.

Бот впіймав рух і відвернувся від мене, підняв і простягнув руку, щоб спіймати Мікі за тулуб, і я отримав час, щоб вдарити дрилем прямо у бік бота, де був його мозок. У дрилі завили фрези. Я не встиг надійно опертися, і незабаром віддача відкинула мене назад і на три секунди мій зір став чорним.

Я лежав на палубі, і все, що я чув у каналі, - це люди, які кричали з кабіни пілотів, люди, які кричали через комунікацію до портової адміністрації, і аварійну сирену шатла, яка переконувала, що всі знають, що повітря вибухонебезпечно витікає через порушення блокування. Дриль лежав на мені, і я відштовхнув його і сів. Я чув, як Абене кричала від туги, але не був впевнений, коли це сталося.

Бойовий бот все ще стояв, але вже не рухався, його суглоби завмерли. Основна фреза пройшла через тулуб з одного боку до іншого і вилучила акуратний керн захисного екрану та процесорів бота. Серцевина була викинута з задньої частини інструмента і впала на палубу. Я зрозумів, що саме вона стукнула мене по голові. Я думаю, що незважаючи на вказівки, я неправильно вперся.

Мікі був зім'ятий перед ботом, і щось виглядало не так. Я почав підніматися на ноги, намагаючись побачити, як Мікі був пошкоджений. Щось виглядало не так, тому що груди Мікі були розчавлені, його процесор, пам'ять, все, що було Мікі, було розчавлене одним ударом бойового бота.

***

Я просто сидів на палубі. Шатл наблизився до станції, і люди були на зв'язку, розмовляючи з диспетчером з кабіни. Вони не могли опустити люк через пошкодження у шлюзі, а я не відповідав на їхні спроби зателефонувати мені на канал або в комунікацію. Я все ще надсилав зображення зі своєї камери на стрічку команди, і вони бачили бій та останній момент життя Мікі з моєї точки зору. Перш ніж перервати з ними зв’язок, я

почув, як Абене ридає, Хіруне намагається її заспокоїти, інші шоковано бурмочуть.

Мені також потрібне повітря, хоча й не так багато, як людям, і, можливо, саме його відсутність змусила мене відчувати себе таким повільним і роз'єднаним. Я використав станційну стрічку, щоб знову запінгувати транспортник, і сказав, щоб він розблокувався зі станцією і надав йому координати зустрічі. Його спокійне підтвердження здавалося дивним, ніби все було нормально і нічого страшного не сталося.

Вібол стукала по той бік люка екіпажу, закликаючи: "SecUnit, ти там? Будь ласка, дайте нам відповідь!"

Мені потрібно було забиратися звідси. Я встав на ноги і пішов коридором до шафки з евакуаційними костюмами. Я одягнув повний костюм EVAC з маневреними струменями, і вибух повітря, як тільки я запечатав шолом, дозволив мені відчути себе краще. Я не забув залишити шафку відкритою і відстебнути інші костюми, тому, коли хтось помітить, що один костюм пропав, вони вважатимуть, що це сталося під час нападу, і костюм був витягнутий з іншим сміттям. Я хотів, щоб вони подумали, що зі мною теж це сталося, що я був висмоктаний зі шлюзу частинами. Потім я пройшов коридором до зруйнованого шлюзу, вибрався назовні і полетів геть.

Я раніше не користувався таким костюмом (зазвичай люди не дозволяють ботам-убивцям плавати в космосі без нагляду), але внутрішня стрічка інструкцій була дуже корисною. До того часу, як корабель прибув, я зміг влетіти у його шлюз як професіонал.

Для станції це виглядало так, ніби транспортник зупинився, щоб пропустити шатл, щоб човник міг безпечно сісти у слоті ПА. Я не думав, що хтось буде дивитися на датчики і зауважить втечу SecUnit'а у костюмі EVAC.

Після того, як я пройшов через шлюз і змусив корабель трохи розігріти повітряну систему, я сказав йому продовжити звичайний курс до червоточини та станції HaveRatton. Я зняв костюм, сів на палубу і почав методично перевіряти все, що взяв з собою, щоб переконатися, що там немає трасерів-жучків.

Абене намагалася змінити пріоритет Мікі щодо порятунку власного життя, і він відмовив їй. Це означало, що вона дозволила своєму запрограмованому боту такий варіант, як здатність використовувати власне судження у кризовій ситуації. Він вирішив, що його пріоритет - врятувати своїх друзів, а може, і мене. Або, можливо, він знав, що не може врятувати нікого з нас, але хотів дати мені можливість спробувати. Або він не хотів, щоб я зіткнувся з ботом один на один. Як би там не було, я ніколи не дізнаюся.

Що я знав, так це те, що Абене дійсно любила Мікі. Це боліло різними способами. Мікі не міг бути моїм другом, але це був її друг, і що ще важливіше, вона була його другом. Її шлункова реакція в момент кризи полягала в тому, щоб сказати Мікі врятуватися.

Після того, як я перевірив заряди та боєприпаси у сумці, я виявив кишеню внизу. Усередині неї було кілька карток у твердій валюті, набір маркерів для ідентифікації та більша, іншого типу флешка пам'яті, яка відрізнялася від тих, які я зберігав у себе всередині руки. Я піднявся і пошукав потрібний пристрій для читання у вантажній консолі.

Ну, це було цікаво.

Я ненавиджу втручатися у такі речі. Але, мабуть, як тільки починаєш, то не можеш так просто зупинитися.

Я не збирався просто надіслати геодані доктору Менсі. Тепер я хотів побачити її особисто. Я збирався назад.

Потім я ліг на підлогу і почав "Місяць Святилища" з першого епізоду.